

ஸ்ரீமத

சங்கரபகவத்பா தாசார்யர்

சரித்திரம்.

மகாமகோபா ததியாய
பி.க்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்,
சென்னை - 600090.

ஸ்ரீரங்கம் :

ஸ்ரீ ஷாணீ விலாஸ் பிரஸ்.

1907.

Copyright Registered.

PREFACE.

THIS book is a reprint of the several articles contributed to the SRI VANI VILASINI. The minor stotras mentioned therein are given here in full for the benefit of the readers. The narrative itself is written not with the modern critical spirit but with the view of infusing in the minds of the readers a profound love and veneration for the life and teachings of the master-philosopher who has been acknowledged by all the scholars as the greatest intellectual giant the world has ever seen.

Swami Vivekananda, in the course of his lecture on "The Sages of India," thus speaks of him.

"But India has to live and the spirit of the Lord descended again. He who declared that 'I will come whenever virtue subsides' came again and this time the manifestation was in the south and up rose that young Brahmin, of whom it has been declared that at the age of sixteen he had completed all his writings; the marvellous boy Sankaracharya rose. The writings of this boy of 16 are the wonders of the modern world, and so was the boy. He wanted to bring back the Indian world to its pristine purity, but think of the extent of the task before him. I have told you a few points about the state of things that existed in India. All these horrors that you are

trying to reform are the outcome of that reign of degradation. The Tartars and the Belluchis, and all the hideous races of mankind, came to India and became Buddhists and assimilated with us and brought their national customs and the whole of our national life became a huge page of the most horrible and the most bestial customs. That was the inheritance which that boy got from the Buddhists and from that time to this the whole work in India has been a reconquest of this Buddhistic degradation by the Vedanta. It is still going on, it is not yet finished. Sankara came, a great philosopher, and showed that the real essence of Buddhism and that of the Vedanta are not very different but the disciples did not understand the master and had degraded themselves, denied the existence of the soul and of God and had become athiests. That was what Sankara showed and all the Buddhists began to turn to the old religion."

As Manilal N. Dvivedi says, fascinating, wierd music; lucid, chaste, powerful, balanced expression; universal, unsectarian, fearless, loving exposition;—these are some of the characteristics of his varied literary style. He was a real master of the Philosophy he preached; he can express it in half a verse, or a quarto volume of many hundred pages. He would readily break a lance with any adversary, athiest, materialist, ritualist, magician, ascetic, Yogi or Tantric. His writings largely reflect the spirit of the age he lived in; but the magic of the master whose wand can weld all difference into the homogeneous unity of his spell is unmistakable throughout. The glory of his literary activity is his masterly commentary on the Upanishads, the Bhagavad Gita and the Brahma Sutras, to say nothing of the numerous precious poems, large and small, which survive to the present day on the lips

of many a follower of the Adwaita Philosophy. The permanent charm of his name lives undoubtedly in the Adwaita Philosophy he taught then and for ever to India and the world at large. Such was the mighty Spirit that underlay the shell bearing the name of Sri Sankara and undoubtedly the Philosophy he taught and explained is pre-eminently Universal. There is no shade of opinion, no method or discovery of Science, no department of experience, which may not find its proper place within the ample folds of Adwaita philosophy. It is the source of much needed peace and happiness to mankind, it is the law and life of every great action, it is the balm of all evil. One touch of it makes "the whole world kin." It puts new life in action, new meaning in words, new vitality in forms, new things in thought. The Adwaita Philosophy is the gospel of Nature; — Nature, not as understood by dogmatic materialism, but Nature, the source and support of all life and all love. It throws a bridge across the wide gulf of country and country, nation and nation, caste and caste, individual and individual. Thus it melts all shadow of separateness into the substance of unity. Says the Master in his inimitable Manisha Panchakam: "In that thing, the inner being of all, the billow-less ocean of native bliss and light, what means this nightmare of separateness, creating distinction of Brahmana and Chandala and so on." All philosophy has from of old been defined as the search after the one in the many, and if any one has successfully solved the problem of 'one in many,' 'Unity in variety,' in its social, religious and political application, it is this one man of his age—nay of all age—Sri Sankaracharya. Let this Universal aspect of his teaching be never absent from the minds of our readers

It is such a mighty personage, that we have attempted to depict in these pages and if a perusal of the book tends to instil into the minds of our readers supreme Bhakti towards the Guru, we shall deem ourselves amply rewarded.

Srirangam,
4th January 1907. }

J. K. Balasubrahmanyam.

ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாதாசாரிய ஸ்வாமிகள்.

கயும் பிறையும் மற்றவு மறைத்துக் காஷி யினிலவ தரித்த
கயாம் ஸாஸ வாண்மைய ஆயித் து மதம்பல வற்றையுந் தொலைத்தே
கயின் நெலலிக் கனியென விளங்க அத்வைத மதத்தினைத் தெரித்த
பகவத் பாதர்தம் பாத ஈரோருகந் தலைக்கணி யெமக்கே.

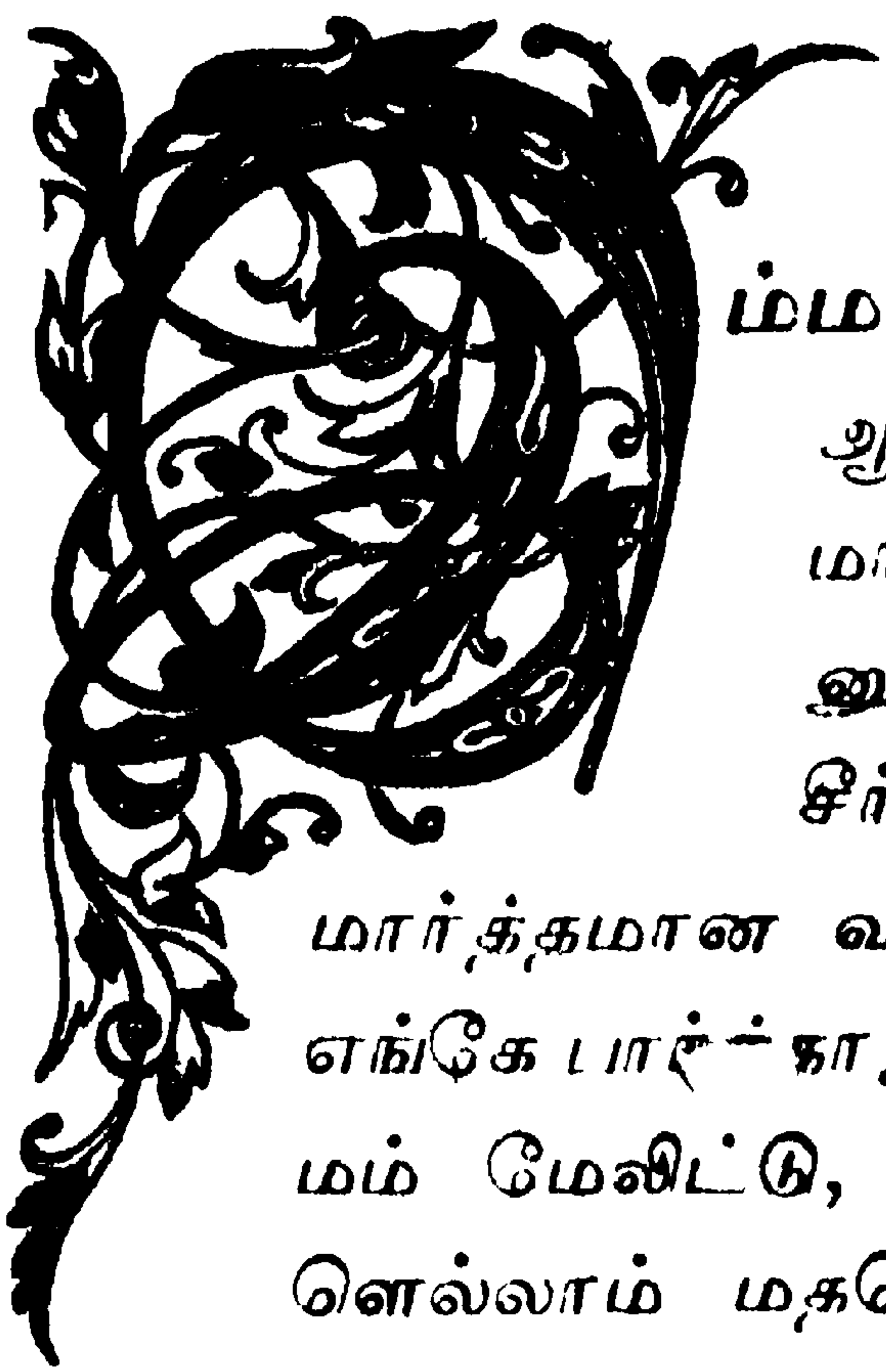
ஸ்ரீமத்

சங்கரபகவத்பாதாசாரியர்

சரித்திரம்.

I.

அவதாரம்.

ம்மஹானின் சரித்திரத்தை எழுத
ஆரம்பித்ததைப் போலத் துணிவுகா
மான காரியம் வேறொன்றில்லையாயி
னும், நமது பரசுகண்டம் மிகவும்
சீர்குலைந்து, ஜனங்களுக்கெல்லாம் பர
மார்த்தமான வஸ்து இன்னதென்று தெரியாமல்,
எங்கே பார்னாலும் தர்மம் அமிழ்த்தப்பட்டு, அதர்
மம் மேலிட்டு, மிகவும் கோரமான வியாபாரங்க
ளெல்லாம் மதமென்கிற வியாஜத்தினால் நடத்தப்
படவே, அச்சமயத்தில் ப்ரஹ்மஞானத்தைப் பரவச்

அவதாரம்.

செய்து, தாசாங்களை யெல்லாம் துஷீக்தா, அக்வைதமத
 துஷீக்தா, ஜனங்களை கல்ல மஹர்க்கத்தில் துஷீக்தா
 வதாரகாகவென்ற உதித்த இத்த மஹாபுருஷதா அவதார
 மகிமைமையும், இவாது அக்வைதமதத்தின் பெருமைமைய
 யும், இவாது அபுள்காலமாகிய 32-வயதிற்குள்ளாகச்
 செய்தால் அபுள்காரியங்களின் விந்நையையும், அபுள்க
 ளாகிய காம் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது அபுள்காமாதலா
 லும், அவ்விதம் அறிந்துகொள்ளும் விஷயத்தில் கமக்கு ஓர்
 உத்தமபுருஷமும் பெருமைமையும் உண்டாதலாலும், இதை ஒரு
 வாறு இங்கு எழுத முயன்றோம். இவருடைய புத்தி கோச
 ரத்தைக் கண்டு மயங்காதவர்களில்லை. கமது தேசத்திலுள்ள
 வர்கள்தாமியரிடத்தில் தங்களுக்குள்ள ஓர் பிரியத்தினால்
 இவரைக் கொண்டு அடுக்கொன்று சொல்லலாமாயினும்,
 ஐயோரியர்கள் அமெரிக்கா தேசத்தார்கள் முதலிய யாவ
 ருடைய இவருடைய கிள்கங்களைப்படித்து இவாது புத்தியின்
 மஹிமைமையினைப்பற்றி, மயங்கி, வியக்கின்றார்கள். அகவே
 காம் இவரை மஹானென்றும், பாரமபரிசுத்தென்றும், அவ
 தாபுருஷென்றும், வச்சிதானந்தமே உருவெடுத்தவந்த
 தென்றும் கொண்டு இவாது அச்சரியாந் தகத்தன்று.
 விசிஷ்ட அக்வைதியான காலஞ்சென்ற பண்டிதர் பரஷ்யா
 சாரியென்பவர் இவரைப்பற்றிப் பின் வருமாறு கூறி
 யுள்ளார் :—

“ஸ்ரீ சங்காசாரியரிடத்தும், அவர்களின் கிள்கங்களி
 னிடத்தும் கமக்கு வெகு அதிகமான கௌரவமுண்டு.
 அவர்களின் மனத்தின் பெருமைமையும், காம்பீரியமும், உறுதி
 யும், விஷயங்களை எடுத்துரைப்பதில் அவர்களின் பகஷபாத
 மின்மைமையும், அவர்களின் தெளிவான கலையும், இவைக

அவதாரம்.

ஹெவ்வொன்றுமே கமக்கு அவர்களிடமிருந்துள்ள கௌரவத்தை, அதிகரிக்கச் செய்கின்றது.”

இத்தகையமையான பெரியோர்களின் சீர்திருத்தத்தை, ஆரம்பிக்குமுன், அவர்கள் அவதாரகாலத்தில் கமது கீழ் இருந்த நிலைமையைச் சந்தித்திருப்போம்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதாரமாய்ச் சிறிது காலத்திற்கெல்லாம் உலகத்திலெங்குமே மதவிபேதங்களும், ஜாதிக் கலகங்களும் ஏற்பட்டு, பிற்பிறைக் க்ஷத்திரியத் தவஷங்கள் உண்டான பொழுது, பாகவான் கீதையில் செய்த உபதேசங்களை அனுஷ்டிப்பதில் கமத்திற்குப் பின்பு, கமது கீழ் கௌதம புத்தராக அவதரித்து உலகத்திற்கும் தர்மத்தை உபதேசித்து கர்மபாகத்தை அனுஷ்டித்துக் காட்டினார்.

பாகவாங்கீதையில்

स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य वायते महतो भयात् ।

ஸ்வ²ல்ப²வ்யஸ்ய² ய²-ஃஸ்ய² த²யாயதெ²க² ஹ²தெ²தா² ஹயா²க² ।

‘இந்த தர்மத்தில் ஸ்வல்பம் செய்தவீதிலும் மஹத் தான பயத்தினிருந்துக் காக்கப்படுகிறான்.’

स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति परां गतिम् ॥

ஸ்த்ரியோ² வெஸ்யா² ஷூட்ரா² ஸதீஜ²ரா² ஃ

தெ²ஃவி² யா²தி² வ்ரா² மதி²ஜ² ॥

நிலையக்காக

‘ஸ்திரிகளென்ன வைசியர்களென்ன சூத்திரர்களுங் கூட உன்னதமான பதவியை அனை கிறார்கள்’ என்று உபதேசித்த அநேக த்வனி மனாபுரமும் உண்டாயிற்று.

ஸம்ஸாரப் பந்தங்களைக்காத்தா, காட்டுண்ட சங்கிலிகளை முறித்து, பாவர்க்குமே மேலக்ஷத்திற்கு அதிகாரத்தைக்

அவதாரம்.

குறித்துச் சொல்லும் கீதாவாக்யமானது திரும்பவும் கோர்
கப்பட்டது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மாவின் கம்பீரத்வன்
யானது மீளவும் மேகம்போல் கர்ஜித்தது.

इहैव तैर्जितः स्वर्गः येषां साम्ये स्थितं मनः ।

ஐ ஹெவ தெஜி-க-கஃ ஸாம-ஃ

யெஷாம் ஸார்டேஜி ஸ்விதம் மேஃ ।

‘எவர்களுடைய மனமானது எமாவத்தில் உறுதியாக
நிற்கின்றதோ, அதாவது எவர்களுக்கு உறுதியான எமபுத்தி
யிருக்கின்றதோ அவர்கள் இச்சன்மத்திலேயே ஸ்வர்க்க
த்தை சூழித்தவர்களாகிறார்கள்.’

एवं तु पण्डितैर्ज्ञात्वा सर्वभूतमयं हरिं ॥

எனவம் து பண்ணிதெ ஜ்ஞ-க-கவா

ஸவ-ஃல-ஓ-க-யம் ஹரிஃ ।

‘இவ்விதமாக ஒரே பிரபுவர்வவியாபியா யிருப்பதைக்
கண்டு ஞானியானவன் அத்மாவுக்கு அத்மாவினால் தீங்கு
செய்யாமல் மேலான கதியை அடைகின்றான்.’

இவ்வாறான உயர்ந்த உபதேசங்களை அனுஷ்டித்துக்
காட்டுவதற்காக அல்லவோ உபதேஷ்டாவாக்யமாகவான்
சாக்யமுனி ரூபமாக தீனர்களுக்கும் அநாதைகளுக்கும் உப
தேசகராகி, ஜனங்களின் ஹிருதயத்தைக் கவருமாறு தேவ
பாஷையைவிட்டு எாமான்ய பாஷையில் பேசி, தரித்திரர்
களுடனும் மற்றுமுள்ள கீழ்ப்பாட்ட ஜாதிகளுடனும் பழகு
வதற்காகவே ராஜ்யத்தையும் ஒழித்து, பஞ்சமனையும் எம
புத்தியோடு பார்த்தார். இவ்வுபதேசத்தினுண்மையையும்
பெருமையையும் அநியாமல் பாலித நாகரிகமில்லா ஜனங்க

அவதாரம்.

ளெல்லோருமே பௌத்தமதம் அவரவர்களிஷ்டப்படி வுல
பமாயிருந்ததைக்கண்டு அதில் விரைவாயும், ஏராளமாயும்
வந்து சேர்ந்து, கொஞ்ச காலத்திற்குள் அவரவர்கள் ஆசா
ரப்படிக்குள்ள பற்பலவிதமான கொள்கைகளையும் அவரவர்
கள் முன்னோர்கள் வழக்கமாய் பூஜை செய்த பாம்புகள்,
பேய்கள், பிசாசுகள் முதலிய அநேக கோரூபங்களையும்
ஏற்படுத்திவிட்டார்கள். இவ்விதமாகக் கொஞ்சகாலத்திற்
குள் உண்டான குரூபமான கர்மாக்களையும், ஆபாசமான
புஸ்தகங்களையும்பற்றி விஸ்தரிப்பது அனாவசியம். அக்
காலத்திய அக்கிரமங்களைச் சொல்வதென்றால் நாவுமெழாது.
இதையே நெருரில் எமாதியிலிருக்கும் ஸதாசிவப்ரஹ்மேந்
திரர் சொல்லியிருக்கிறார்.

कलिना बलिमाऽखिलेखिलेऽपिस्खलिते श्रोत्रपथेऽपथे प्रवृद्धे ।

जपहोमतपस्सु नामशेषेष्वपि यातेषु सुभाषितेषु शोषम् ॥

கலிநா பலிநா஽ஹியெஹியெ

சுவிஸ்துதெ தொதரவயெ஽வயெஹ்யெஹ்யெ

ஜபஹொததபஸ்ஸு நா஽ஸொஷெஷு

சுவி யாதெஷு ஸஹாஷிதெஷு தொஷ்டு ॥

जिनबुद्धकपालिशक्तिवह्नीन्दिनसेवासु समन्ततः श्रितासु ।

शिथिले द्विजब्रह्मवेदिवादे प्रथिते चाद्वयवेदबाह्यमोदे ॥

ஜிநஸ஽ஹ்யாஹிஸக்திவஹ்நி

ஹிநஸெவாஸ஽ஸஹதஃ ஸ்ரிதாஸ஽

ஸிதிஹி திஜவெடிவெடிவாஹெ

புயிதெ ஹத்யவெஹ்யாஹ்யொஹெ ॥

அவதாரம்.

உலகத்திலெங்குமே கலிபுருஷன் பவமக வியாபித்து, ஸமஸ்த வைதிக தர்மங்களையும் போக்கி, ஸன்மார்க்கத்தைத் துலைத்து, துன்மார்க்கத்தை விருத்தி செய்வித்து, ஜபமென்ன, ஜேறாமென்ன, தபஸ்ஸென்ன, இவைகளையெல்லாம் பெயர் தான் மிச்சமாகச்செய்து, பெரியோர்கள் செய்தவுடனே சிவசங்கங்கள் யாவும் பறந்துபோகும்படி அடித்து எங்கே பார்த்தாலும், ஜெனமென்றும், சாக்தமென்றும், காணாத மென்றும், வைவமென்றும், மல்லாரியென்றும், ஸாஸ்வத மென்றும், பொளத்தமென்றும், காபாலிகமென்றும், இவை போன்ற இன்னும் வேறுவேறு மதங்களுமுண்டாகி ஜகத் தெங்கும் மிகவும் சீர்கெட்டு அகர்மம் பூர்ணமாய் வியாபித்திருந்த மமயத்தில், தேவதைகள் தாங்கமாட்டாமல், தேவலோகத்தில் எல்லோரும் ஒருங்குகூடி ப்ராஹ்மாவிடம் போய் முறையிட்டார்கள். உடனே ப்ராஹ்மா ஸமஸ்த தேவதைகளுடன் கைலாசநகரிக்குச் சென்று வாக்ஷாத் பரமேசுவரனிடம் பூலோகத்தின் அலங்கோல நிலையைத் தெரிவிக்க, அவர் கீதையில்

परित्राणाय सधूनां विनाशाय च दुष्कृतां ।

धर्मसंस्थापनार्थाय संभवामि युगे युगे ॥

வரித்ராணாய ஸாஸூநா

விநாஸாய உ டுஷ்டகாடி ।

யு-ஸம்ஸூவநாய-பாய

ஸம்ஸவாரி ய-மெ ய-மெ ॥

‘ஸாதுக்களை புகழ்ப்பதற்கும், பாபிகளைத் துலைப்பதற்கும் தர்மத்தை நன்கு ஸ்தாபிப்பதற்கும் நான் யுகத்தோறும் உண்டாகின்றேன்’ என்று சொல்லியிருக்கிறாடி தாம் பூரியி

அவதாரம்.

லவதரித்து, துஷ்டாசாரங்களைத் துலேத்து, என்மதத்தை
ஸ்தாபித்து, வைதிக தர்மத்தை நிலைநாட்டி வருவதாக வாக்களித்தனர். அகவே ஈசுவராவதாரமே ஸ்ரீ சங்கரனெனச் சொல்லலாகும்.

இவர் அவதாரத்தின் காலத்தைக் குறிப்பிட்டுக் காண்பிப்பதற்கு ஸரியான ஆதாரங்கள் ஒன்றுமில்லை. இவர் அவதரித்த கிராமமே கொச்சின் ஷோணூர் இருப்பது பாதையில் ஓர் தங்குமிடமாகிய அன்வாய் என்னும் ஊருக்கு ஆறு மயில் கழக்கேயுள்ள காலடி யென்கிற ஓர் சிறு கிராமம். இந்தக் கிராமத்தைப்பற்றி ஒரு கதைபுண்டு. ராஜசேகரனென்னும் ராஜா ஓர் இடவில் தன்னுடைய இராஜதானிக்கு எய்திப்பதில் ஈசுவரன் ஒரு ஸ்வயம்புலிங்கமாக ஆவிர்ப்பவித்திருப்பதாக ஸ்வப்னம் கண்டு, குறிப்பிட்ட இடத்தில் போய்ப்பார்க்கையில், அது வாஸ்தவமாயிருக்க, தக்கஷணமே அங்கு ஒரு கோவில் கட்டுவித்து, அக்கோவிலின் பூஜைக்காக பிராமணர்களுக்கு அதே இடத்தில் வளதியான ஓர் அக்கிரஹாரம் ஏற்படுத்தினான். ஈசுவரனது காலினடியில் அவ்வக்கிரஹாரம் ஏற்படுத்தப்பட்டதால், அதற்குக் காலடி என்று பெயர் வந்ததுபோலும். அந்த அக்கிரஹாரத்தில் ஒருவர் கல்வியில் சிறந்தவராதல்பற்றி வித்தியாதிராஜர் என்று பெயர் பெற்றவர். அவருக்கு சிவகுரு என்று ஒரே குமாரர். அக்குமாரருக்கு அப்பயனம் முடிந்த பிறகு கிருஹஸ்தாசாரமர்த்தம் புகுந்தாம் மக்காட்டில்லாமையால் மிக்க மனவருத்தமுற்று தம்பதிகளிருவரும் மஹாதேவனை மறந்து தொண்டுசெய்து வந்தனர். ஓரீரவில் அந்தம்மாள் தூங்குமளவில், ஸாக்ஷாத் பகவான் சிழுவடிவங்கொண்டு அவள் முன்வந்து, தீர்க்காடாஸ்ஸுள்ள அறிவில்லா

அவதாரம்.

மக்கள் ஆயிரக்கணக்காய் வேண்டுமா? அல்லது அல்டாபுஸ்
ஸும் அதிமேதையுமுள்ள ஒரே புத்திரன் வேண்டுமா?
என்று வினவ, அஷள் பிந்தியதே டோதுமென வீடைபகர்ந்
தாள். ஆகவே, மும்மூர்த்திகளையும் முதற்பிள்ளையாகக்
கொண்ட அத்திரி மஹாமுனிவர் அருங்குலத்தில், அதாவது
ஆத்திரேய கோத்திரத்தில், மஹாதேவன் அருள் பெற்ற
மறையோர் மணியான ஸ்ரீமத் சிவகுரு என்பவருக்கு முக்
கண்ணன் ஸ்வப்னத்தில் வரமளித்தபடி ஸகல ஸக்தகுணங்
களும் குடி கொள்ளும் ஓரி மாய் உலகத்தில் வாழும் உயர்
குலத்தாருயிருக்குயிராய் ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீ புத்திரனையும்
பாழிக்கும் திருமேனிகொண்டு, மலையாளநாட்டு மாசிலாமணி
யாய்க் காலடி கிராமத்தில் ஓர் அருமைப் புதல்வர் அவதரித்
தனர். அவரையே உலகத்தார் ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாத்ரேன
வழங்குவது. அவர் சிறு வயதில், வெகுகாலம் மைந்த
ரில்லாது மனமுருகிநின்ற தாய், தந்தையரானந்திக்க அருமை
யான அநேக பாலசேஷ்டைகளுடன் வளர்ந்துவந்து மூன்றா
வது வயதில் பிதாவாகிய சிவகுரு என்பவர் மண்ணுலகை
விட்டு விண்ணுலகிற்கேக, **मातृदेवो भव** என்னுமுபநிஷத் வாக்
யத்தை யனுஸரித்துத் தமது தாயாரைத் தெய்வமாகப் பாவி
த்துக்கொண்டு, அவ்வக் காலங்களில் அந்தணர்களுக்குரிய
கர்மாக்களை நிறைவேற்றப்பெற்று, ஐந்தாம் வயதிலேயே
அரிய காயத்திரி மந்திரம் பெறும்படி இவரது பெருமையைக்
கண்டு களித்த கல்விமான்களுரைக்க, அவ்வாறே உபநயனம்
செய்விக்கப்பெற்று, பிராம்மணர்களின் ஒழுக்கத்தின்படி ஓர்
ஆசார்யரிடம் வேதங்களை அப்பியாஸம்செய்து ஆசிரமத்திற்
குரிய பிக்ஷாடன விரதங்கொண்டனர். ஓர் ஸமயத்தில் ஓர்
ஏழைப்பிராமணர் கிருஷ்ணத்தில் நுழைந்து, ஏதேனும் பிக்ஷ

அவதாரம்.

யணைய விரும்பா, அவ்விடத்து ஒன்றுமில்லாமையால் அங்
குள்ள முங்கையர் மனம் வாடி மஹானுபாவாகிய இவருக்கு
ஏதேனும் கொடுக்கக் கிட்ட வில்லையென்று அகமெங்கும்
ஆராய்ந்து கடைசியாய் ஓர் கெல்லிக்கனியைக் கண்டு
த்து, அக்கனியை அவர் காங்களின் மீது, அவர் அக்
கோதையின் குணங்களுக்கு வியந்து, காதலையிற் பொழி
ந்து, “கனகதாரை” என வழங்கும் ஓர் ஸ்தோத்திரத்தி
னால் பாற்கடல் மகளிரைப் பாலைய துதிக்க, வினாவில்
அத்தேவியாரும் அந்த கிருஷ்ணம் முழுவதும் பொன் கெல்லிக்
கனிமாரி பொழிந்தனர்.

இவ்வாறு அநேக அப்துகிருத்யங்களை இளமையி
லேயே செய்து கொண்டு குரு முகமாய் எமஸ்த வித்யைகளை
யும் ஒரே தடவையில் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டனர். எட்
டாவது வயதிலேயே இந்த ஸ்ரீசங்கரராகிய கல்யாணசுக்ஷமா
னது, தர்க்கம், வியாகரணம், நியாயம், வைசேஷிகம், பூர்வ
மீமாம்சை, உத்தராமீமாம்சை, ஆகிய அறு சாஸ்திரங்களை
யும் வேராகவும் இதிஹாஸம், பராணம் முதலியவைகளை
அடிக்காட்டியாகவும், வேதத்தைக் களைகளாகவும், அறு
வேதாங்கங்களையும் தனிபாகவும், தர்மஸூத்ரம், ப்ராஹ்ம
ஸூத்ரம் முதலியவைகளைப் புஷ்பமாகவும், மந்திரத்தைக்
காயாகவும், ஞானத்தைப் பழமாகவும் அணைத்து செழிப்
புற்று ஒங்கி வளர்ந்து நின்றது.

இங்ஙனம் பலரும் துதிக்க பீரம்மசர்யாச்சாரமத்தில் சில
நாள் எந்தோஷமாய்க் காலம் கழித்து வருமளவில் இம்
மஹானுக்குத் தமது புத்திரியை விவாஹம் செய்விக்க
வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்காதவர்களில்லை. ஸாக்ஷாத் ப்ரா
மாத்மாவை மாப்பிள்ளையாக அடைகிறதென்றால் அதைவிட

அவதாரம்.

வேறு பாக்கியமும் மனுஷ்யனுக்கு வேண்டுமோ? அதுதான்
ஸுலாமாய்க் கிடைக்கக் கூடியதோ? இருந்தபோதிலும்
அதை அபேக்ஷியாதவர்களு மிருப்பார்களோ? பெண்களு
க்கு நல்ல வான் ஸம்பாதிப்பதில் இருக்கும் கஷ்டம் தெரி
ந்தவர்களுக்கு எவ்வளவு ஜாதகங்கள் நமதாசார்யஸ்வாமி
களின் தாயாரிடம் வந்திருக்குமென்பது கான் சொல்லா
மலை உன்கு விளங்கும். அந்தம்மாள் ஜாதகங்களையெல்
லாம் அநேக ஜ்யோதிஷர்களைக் கொண்டு பார்த்துவரும்
பொழுது, அகஸ்தியமா முனிவர் இடையில்வந்து பையன்
ஜாதகத்தில் ஆயுர்பாவம் மிகவும் ஸ்வல்பமாயிருப்பதாக வற்
புறுத்த, அதையுங் கவனியாமல் பல பெயர்கள் கன்னிகா
தானம் செய்ய விரும்பியபொழுது நமதாசார்யர் தமக்கு
ஸம்பாஸத்தில் அதிக இச்சை யிருப்பதாகத் தமது மாதாவுக்
குத் தெரிவிக்கவே, அம்மாதா அப்படிச் செய்வது கூடா
தென்றும், தனது விதியை நொந்துகொண்டு தனக்கு அவ
ஸாத்தவிய வேறு பாக்கியமில்லையென்றும், அவர் ஸம்பாஸி
யானால் தான் ஆயுளளவும் ஓடியாக இருக்கவேண்டி போடு
மென்றும், தனது காலத்திற்குப் பிறகு தனக்குக் கொள்ளி
போடுகிறதற்குக் கூட ஒருவருமில்லாமல் போய்விடுமென்
றும், வெகுவாகப் புலம்பினள். அநற்கு நமது ஸ்வாமிகள்
தாம் யதியாயிருந்தபோதிலும், எங்கு எஞ்சரித்துக்கொண்
டிருந்தபோதிலும், மாதாவை ஒருநாளும் மறப்பதில்லை
யென்றும், அவள் எந்த வேளையில் நினைத்தாலும், தக்
க்ஷணமே வருவதாகவும், அவளது நிர்யாணகாலத்தில் தாம்
கூட்டி விருந்து உத்தாகர்மாக்கள் யாவற்றையும் தாமே செய்
வதாகவும், இது விஷயத்தில் சற்றேறனும் யோசிக்கவேண்டா
மென்றும், ஸம்பாஸாச்ரமம் எல்லாவற்றிலும் அதிக மேம்

அவதாரம்.

பாப தென் னும், அகற்கு மா, கா அனுமதி கொடுக்கவேண்டு
மென் னும், தெரிவித்தனர். இவ்விதம் தாயாரும் புத்தி
ரும், அக்கங்கை இல்லறம் கொள்ள வேண்டுகென் னும், இம்
மஹான் துறவறமே புகுவது சிலாக்கியமென் னும் ஒருவரை
யொருவர் ஸம்மதியை காடி திற்குமளவில், ஓர் கான் சூர்
ணிர்ப்புழை என வழங்கும் ஓர் கதையில் எண்ணெய் தேய்த்து
ஸ்கானம் செய்ய இருவரும் எகினர். அக்கதையில் ஸ்வாமி
கள் அமிழ்த்து ஸ்கானம் செய்கையில் கானில் ஓர் முகலை
பற்றியிழுப்படைக்கண்டு மனமுருகிய அன்னையிடம் அபரத்
தில் துறவறம் பூண அஞ்ஞானைய பாசித்தார். அம்முகலை
யும் ஸக்யாவம் செய்துகொள்ளும் பக்கத்தில் தான் விட்டு
விடுவதாக வாக்களித்தமையால் அம்மாதிரி சிபிரமணியும்
உடனே அனுமதி கொடுக்க, அக்கதி கடுவிவிருத்தவண்ணமே
தூரியாச் சமந்நைக சிபிஷ்த்தனர். இச்சமயம் வேறு ஜன்ம
மென்று சொல்வதால் இப்பொழுதுதான் ஈசுவரர் இச்சரீ
ரத்தில் பிரவேசித்ததாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. ஈசுவரர்
அயோனிஜ பானாடியாலும், கபாலாவஸ்தலலாதவாதலா
லும், இச்சமயத்தில் தான் பிரவேசித்ததாகச் சொல்வது
ஸங்கதமாகவே இருக்கின்றது. ஸக்யாஸித்தாக்கொண்ட பத்த
க்ஷணமே முகலையினின்றும் விடுபட்டுக் கலையிவிருத்த
மாதிரியும் வந்து அவளைப் பிரகக்ஷிண கமஸ்காரங்கள்
செய்துகொண்டு, அக்கம்மாளின் நியாண காலத்தில் தாம்
எங்கிருந்த போதிலும் ஓடி வந்து ஆகவேண்டிய எல்லாக் கர்
மங்களையும் செய்வதாக உறுதிசொல்லி, காலடியில் அவளைத்
தன்னினத்தாரோடு பகவத்தியானம் செய்துகொண்டு காலத்
தைகக் கழிக்கச் செய்து தாம் சூந முகமாய் உபதேசம் பெற்
றுக்கொள்ள வேண்டி அந்தேசம் விட்ட கன்று தமக்குத்
தகுந்த குருவைத் தேடிச் சென்றனர்.

2.

குருபரம்பரை.

ன்னொருகாலத்தில் திருப்பாற்கடலில்
பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணன்
அதிசேஷன் மேல் பள்ளிகொண்டிருக்
கையில், எப்பொழுதும் அதிசுலப
மாய் மஹாவிஷ்ணுவை வகித்துவந்த
ஆயிரந்தலையான அதிசேஷனுக்கு இரு

ந்தாற்போலிருந்து ஒரு ஸமயத்தில் பரமாத்மாவின் பரம்
தாங்கமார்டாமல் தந்தளித்துப் பொருமூச்சுவிட்டு காக்குப்
பிதுங்கிப்போகிற ஸ்திதி வந்துவிடவே, யாது காரணம்பற்றி
இவ்விதம் கோர்க்கதென்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டி. அந்த
ஸார்ப்பிசியேஷ் னும் ஸ்ரீமந் நாராயணனையே பிரார்த்தித்த
னன். இந்தப் பிரார்த்தனைக்கிணங்கி தயாநிதியான கோவி
ந்தனும் கிருபைகூர்ந்து புன்னகை கொண்டு பின் வருமாறு
கூறினார். “நான் மூச்சை அடக்கி யோகத்தை அடைந்து
மனத்தை நிலை நிறுத்தி மஹா மாயையாகிற திரையை வில
க்கி அதற்கட்பால் கோக்கினதும்—ஆகா! ஸ்ரீசிவகாமிநாத
னது நித்தியானந்தத் திருநடனத்தின் மஹிமையை என்னெ
ன்று சொல்லுவேன்! வலதுகைகளில் ஒன்றில் “சந்திநிஷ்

சூரபரம்பரை.

டம் ஜகத்” என்னும் சுருதிவாக்யத்திற்கிணங்க, இத்த
 ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணபூதமாயுள்ள சித்தத்தைக் கையி
 லடக்கியிருக்கிறார் என்பதைக் குறிக்க உடுக்கை ஒன்றை
 ஏந்தியும், மற்றொன்றினால் ஞானத்தின் மிகச்சிறந்த அதி
 காமான சாத்தியைக் காண்பித்துக்கொண்டும், இது துக்கை
 னில் ஒன்றில் குருவாகிய தமது உபதேசத்தின் பிரமாண்
 யத்தை ஸ்தாபிக்க ஆகமாவின் ஜ்யோதிஸ்ஸை எடுத்துக்
 கொண்டும், மற்றொன்றினால் அதிசஞ்சலமாயுள்ள பூனைமா
 கிற மாணைத் தூபத்தில் தள்ளிக்கொண்டும், அகம்பாவமா
 கிற புலியைக்கொன்று அதன் மேதலை அடையில் அணிந்து
 கொண்டும், பிறப்பிற்றிப்புக்குக் காணாமாயுள்ள முடிவில்லா
 மீழாமாயையாகிற முயலகளை ஒரு காலால் மிதித்து நசுக்
 கிக்கொண்டும், மற்றொரு பாதத்தை ஜாகித் ஸ்வர்ண ஸு
 ஷுப்தியாகிய மூன்றவஸ்தைகளுக்கும் மேம்பட்ட தாயுள்ள
 துரீயாவஸ்தையைத் காட்டுவதற்காக உபாத்தூக்கிக்கொண்
 டும், மிகவும் குளிர்ந்ததும் ஆசுவாஸகாமாயுள்ள துமான
 ஞானத்தைக் காட்டும் கங்கையையும் ஜ்யோதிர்மயத்வத்தையு
 மும், ஆனந்தமயத்வத்தையும்காட்டும் சத்தினையும் சிரஸில்
 தரித்துக்கொண்டும், பார்ப்பதற்கு மிக்கவரிதும் பாமமான
 தத்வத்தை யுபதேசிப்பதுமான ஆனந்தத்தாண்ட வமாடினார்
 கைலாஸபதி. அந்த அற்புதக் காட்சியைக் கண்ணுற்றும்
 என்னால் அதன் பொருமையை வர்ணிப்பது அஸாத்தியம்.
 யோகத்தால் நான் அந்த ஆனந்தத்தை அனுபவித்துக்கொண்
 டிருந்ததால் என் சரீரம் கனமடைந்து உம்மால் தாங்கக்
 கூடாமல் போயிற்று” என மொழியவே அந்த பணிகவா
 ரும் அத்தாண்டவத்தை தர்சிப்பதில் மிக்க அவாக்கொண்டு,
 அந்த பாக்கியம் தமக்குக் கிடும்படி கருணை செய்தருள

தூபரம்பரை.

வேண்டுமென்று லக்ஷ்மீபதியை வணங்கி நின்றனர். அவரும் அவ்வேண்டுமோடுக் கிழைந்து அப்படியே யாகட்டுமென்று, பூலோகத்தில் தில்லைவனமாகிய சிதம்பர கேஷத்திரத்தில் கேத்திரோத்ஸவமான நர்த்தனத்தை நடராஜர் காண்பிரார் ரென்றும், அதை தர்சித்து விட்டுப் பின்பு பாணினி மஹரிஷி செய்த வியாகாணத்திற்கு காத்யாயனர் இயற்றிய வார்த்திகத்துக்கு மஹாபாஷ்யத்தைச் செய்து ஜனங்களைக் கிருகார்த்தர்களாக்கி விட்டுத் திரும்பவேண்டுமென்றும் ஆதிசேஷனுக்கு அனுக்கிரஹித்தனர். அந்தப் பன்னகைசுவாரும் உபனை பூமியில் பதஞ்சலி மஹரிஷியாக அவதரித்துக் கடுமமான தவம் புரிந்து சிவபெருமானது திருவருள் பெற்றுத் தில்லைவனத்தில் ஆனந்தநாண்டவத்தை தர்சித்துக் களிகூர்ந்து பாவசாகி மஹைசுவானை ஸ்தோத்திரம் செய்து நிறைகையில், அந்தமஹாதேவனாலும் மஹாபாஷ்யத்தை விவாணம் செய்துவிட்டு தேவலோகத்துக்குப் போகும்படி கட்டளையிட்டுப் பெற்று அவ்வண்ணமே வியாகாண மஹாபாஷ்யத்தை விராவில் செய்து முடித்தார். இந்த பாஷ்யத்தைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டி ஆயிரம் சிஷ்யர்கள் இவாருகிற்சென்று தங்களுக்கு அதை உபதேசிக்கும்படி வேண்டினார்கள்.

பதஞ்சலியும் ஒரு திரைபோட்டு அதற்கோர் பாக்கத்தில் தாம் இருந்துகொண்டு மற்றொரு பாக்கத்தில் ஆயிரம் சிஷ்யர்களையும் உபகாரச்செய்து, அந்தத் திரையை விலக்கி யானுமொரு சிஷ்யன் தம்மைப் பார்க்கில் அவன் தமக்கு மிகவும் அப்பிரியனாவான் என்று அவர்களுக்கு முன்னரே நன்கு வற்புறுத்தித், திரைக்குள்ளாகத் தமது திஜநாமாகிய ஆதிசேஷனுக்கி ஆயிரம் முகங்களாலும் ஆயிர

குருபரம்பரை.

ரம் சிஷ்யர்களுக்கும் எககாலத்தில் மஹாபாஷ்யத்தை உப
 தேசித்திருளினர். சிறிது காலம் இவ்வாறு சென்ற பிறகு
 அந்த பாஷ்யம் முடியும் வரையில் ஒரு நாள், இவர் ஆயி
 ரம் பேருக்கும் ஒரே வரையில் சுற்றுக்கொடுக்கிறோ,
 இவருக்கு எத்தனை முகம் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்
 என்று சிஷ்யர்களுக்கு அவர் உணராகி திடீரென்று திரை
 யை விலக்கிவிட்டார்கள். அத்தனை விலகவே அதிசேஷ
 னது ஆயிரம் முகங்களினின்றும் வந்த விஷத்தினால் சிஷ்
 யர்கள் எல்லோரும் பாஸ்மமாய்விட்டார்கள். குருவின் வாக்
 யத்தைக் கவனியாமல் அவமதித்ததின் பலன்துவே. இதை
 கோக்கி இரண்டே நாட்களில் நேரென்று பதஞ்சலி மஹ
 ரிஷி ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் திரைக்கு வெளி
 யில் ஒரு சிஷ்யன் வந்து, நான் உலமோசனத்திற்காக வெளி
 யில் போயிருந்ததாகவும், அச்சமயத்தில் தனது மஹாபாடி
 களான மற்ற 999-பேர்களும் திரையை விலக்கிப் பார்த்துச்
 சாம்பலாய் விட்டார்களென்றும், நான் செய்த குற்றத்தை
 மன்னித்துக் காத்தருளல் வேண்டுமென்றும் தெரிவித்தான்.
 அதற்கு அந்த மஹரிஷி மிக்க கோபமுள்ளவாக, நாம்
 உத்தாசாத்தி மந்தாபாடம் சொல்லிவைக்கும் முன்னர்
 அதைக் கவனியாமல் வெளியில் சென்றதற்காக அச்சிஷ்
 யனை பிரம்மாக்கூஸ்ஸாகக்கடவாய் என்று சபித்தார். இதைக்
 கேட்டதும் அந்த சிஷ்யன் மறுபடியும் மிகவும் மன்னாடி
 மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளவே அம்புனிவரும் சாந்தராக
 அதிசேஷ ரூபத்தை விட்டொழிந்து மனுஷ்ய ரூபமாகிய
 பதஞ்சலி ரூபத்தை அடைந்து, அவனை கோக்கி “நீ பயிற்
 பாட வேண்டாம். உகத்தில் கர்மத்தின் கதியைத் தடுக்க
 யாரால் முடியும்? அதன்படி உனக்கு இது கோந்ததே

குருபரம்பரை.

யொழிய வேறில்லை. நீ பிரம்மரக்ஷஸ்ஸாக இருந்துகொண்டே, உனக்கெதிரில் வரும் பண்டிதர்களையெல்லாம் 'பச்' என்னும் தாதுவு (பகுதி) க்கு நிஷ்டையில் என்ன ரூபம்? என்று கேள். எவன் "பக்வம்" என்று சொல்லுகிறானோ அவனுக்கு மஹாபாஷ்யம் அனைத்தையுங் கற்பித்துக்கொடுத்தால் நீயும் சாபத்திலிருந்து விடுகலையாவாய்" என்று சொல்லித் தம்மிருப்பிடம் சென்றனர்.

அச்சீடனும் அதே மாதிரி பிரம்மரக்ஷஸ்ஸாக மாறி ஒரு ஆலமரத்தின் மேலேறி, அங்கு வருபவர்களையெல்லாம்

மேற்கூறிய வியாகரணக் கேள்வியைக்கேட்டும் அதற்கு "பசிதம்" என்று பதிலுரைப்பவர்களையெல்லாம் பக்ஷித்துக்கொண்டும் வந்தான். இங்நானம் வருமளவில் ஓர் நாள் அந்த ரக்ஷஸ்ஸானது அம்மரத்தடியில் வந்த ஒரு பிராமணனை அதே கேள்வியைக்கேட்க அவன் அதற்கு 'பக்வம்' என்று பதிலுரைக்கவே, தனக்கு

சாபவிமோசனகாலங் கிட்டிவிட்டதாக எண்ணி மிக்க சந்தோஷத்துடன் அந்தப் பிராமணனை "நீ யார், இங்கு என்ன காரியமாய் வந்தாய். பாணினீய வியாகரணத்தில் உனக்கு ருசியிருந்தால் என்னிடமிருந்து பதஞ்சலி மஹாபாஷ்யத்தைக் கற்றுக்கொள்" என்று சொல்லவே அவனும் தன் பெயர் சந்திரகுப்தனென்றும், தான் உஜ்ஜயினிலிருந்து மஹாபாஷ்யத்தைப் படிப்பதற்காகவே அங்கு வந்ததாகவும் கூறினான். உடனே அந்த ரக்ஷஸ்ஸும் பாஷ்யம் முழுவதையும் கற்றுக்கொடுத்தது. இவனும் அதைக் கற்றுக்

குருபாம்பரை.

கொண்டு ஆலிலைகளைப் பொறுக்கி அவற்றில் நகங்களால் முழுவதையும் எழுதிவந்தான். இவ்விதமாக அன்னபாண திகளின்றி ஒரே பிடியாய் எழுதிவர இரண்டு மாதத்தில் பாஷ்யம் முடிந்தது. ஆதிசேஷனுடைய சிஷ்யனும் சாபம் துலைந்தவனாய் தேவலோகத்தை யடைந்தான். சந்திரகுப்தனும் நகத்தால் பாஷ்யத்தை யெழுதிய ஆலிலைகளையெல்லாம் ஒருங்கு சேர்த்து மூட்டையாகக் கட்டித் தலைமேல் தூக்கிக் கொண்டு தன்னுரை நோக்கிச் சென்றான். வழியில் ஓர் நதியில் தெளிவாயோடிய தீர்த்தத்தைத் தாகந்தீர் அருந்தி, களையால் அதன் கரையிலேயே தலையிலிருந்த மூட்டையை வைத்துவிட்டு அருகாமையில் சயனித் துறங்கிவிட்டான். இவன் அவ்விதம் மெய்மறந்து தூங்குங்கால் ஓர் ஆடு வந்து பாஷ்யம் எழுதி வைத்திருந்த ஆலிலை மூட்டையில் பல இலைகளைத் தின்றுவிட்டது. தூக்கம் கலைந்தெழுந்தவுடன் சந்திரகுப்தனும் தன் மூட்டையிலிருந்த இலைகளுக்கு நேர்ந்த கதியைப்பார்த்து மனவருத்தமுற்றவனாய் ஒன்றுந்தோன்றாமல் கீழே சிதறிக்கிடந்த இலைகளையெல்லாம் ஒருங்கு சேர்த்தான். அச்சமயத்தில் அங்கு நான்கு கன்னிகைகள், ஒவ்வொருத்தி ஒவ்வொரு வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவளாக வருவதைக்கண்டு அவர்களுடைய ரூபலாவண்யத்தால் திகைத்தான். அந்நான்கு பேர்களும் இவன்மேலாசைகொண்டு இவனையே வரித்தார்கள். இவ்வாறு நான்கு பேரையும் மணம்புரிந்துகொண்டு தன்னாலியன்றமட்டும் மஹாபாஷ்யத்தை ஒழுங்குபடுத்தி எழுதி முடித்தான். இவனுக்கு நான்கு பத்தினிகளுள் பிராம்மணஸ்திரீயிடம் பிறந்தவன் வரருசி; க்ஷத்திரியஸ்திரீயிடம் பிறந்தவன் விக்கிரமார்க்கன்; வைசியஸ்திரீயிடம் பிறந்தவன் பட்டி; சூத்திரஸ்திரீயிடம் பிறந்தவன் பர்திரு

குருபரம்பரை.

ஹரி. இந்நான்கு புத்திரர்களும் வயது முதிர்ந்து வியாபகர்களாகவே அவர்களுக்கு மஹாபாஷ்யத்தை முழுவதும் கற்பித்துவிட்டுச் சந்திரகுப்தன், சுகபரம்ஹத்தின், சிஷ்யரும், மாணிக்யோபநிஷத் காரிகையின் கர்த்தாவுமாகிய கேளடபாதரிடம் உபதேசம் பெற்று, நான்காவதாச்ரமமாகிய ஸந்யாஸத்தைக் கைப்பற்றி, அநேக தீர்த்த யாத்திரைகள் செய்து கடைசியாக இமயமலையில் பதரிகாச்ரமத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஸந்நிதியில் ஓர் ஆச்ரமத்திலிருந்துகொண்டு கோவிந்தஸ்வாமி என்று பிரஸித்தி பெற்று அதிசேஷனை மீண்டும் அவதரித்ததுமே ரால் விளங்கினர்.

இது இங்ஙனம் நிற்க, தமக்குத் தகுந்த குருவைத் தேடிச்சென்ற நமதாசார்யஸ்வாமிகள் பற்பல கேஷத்ரங்களுக்குச் சென்று இறுதியில் இமயமலையையடைந்து அங்குள்ள முனிசிரேஷ்டர்களால் ஓரொட்டை ச்சாண் குகையில் ஸ்ரீமத் கோவிந்த தேசிகர் தவம்புரிவதை யறிந்துகொண்டு அக்குகை சேர்ந்து அதை மூன்று தாம் பிரதக்ஷிணம்செய்து அதன் வாயிலாக அஞ்ஜலிபத்தராய்ப் பின்வருமாறு கோவிந்தபகவத்பாதரைத் துதிசெய்தனர்.

पर्यङ्कतां भजति यः पतगेन्द्रकेतोः

पादाङ्गदत्वमथवा परमेश्वरस्य ।

तस्यैव मौलिधृतिसार्णवशैलभूमेः

‘ शेषस्य विग्रहविशेषमहं भजे त्वाम् ॥

வயங்குதாம் ஷஜதி யஃ வதமெநு,கெடுதாம்

வாடாங்குதவமதவா பரமேஸ்வரஸ்ய ।

தமெஸ்யவ ஷைலியூதிஸாண-வமெஸுவ ஷ-மே

ஸெஷஸ்ய விமுஹவிஸெஷஹம் ஷஜ க்ஷாடி ॥

குருபரம்பரை.

“மஹாவிஷ்ணுவுக்குப் படுக்கையாகவும், மஹேசுவரனுக்குச் சரண பூஷணமாகவும், பூமி, மலை, எழுத்திரம் முதலிய யாவையும் தலையில் வகித்தவனாயும் உள்ள ஆதிசேஷனுடைய விசேஷ அவதாரமாகிய தங்களை நான் பஜிக்கிறேன்.”

दृष्ट्वा पुनर्निजसहस्रमुखीमभैषुरन्तेवसन्त इति तामपहाय भूयः ।

एकाननेन भुवि यस्त्ववतीर्य शिष्यानन्वगृहीन्ननु स एव पतञ्जलिस्त्वम् ॥

ஐயுஷ்டா பஹுநநி-ஜஸஹஸ்ர-மவீ-ஹெஷ-
 ரனெவஸன இதி தா'பஹாய ஹேயம் ।

வனகா நநெந ஹ-வி ஸஸவதீய-ப ரிஷ்டா
 நநமு ஹீனந-ஸ வனவ பதஜ்ஜலிஸ்டு ॥

“முற்காலத்தில் ஆயிரம் தலைகளுடன் ஸ்வரூபத்திலிருந்தபொழுது சிஷ்யர்களெல்லோரும் பாயந்தார்களென்பதற்காக அவ்வளவு தலைகளையும் விட்டுவிட்டு ஒரு முகத்துடன் வந்தறித்து சிஷ்யர்களை அனுக்கிரஹித்த பதஞ்சலி பகவானல்லவா தாங்கள்.”

இவ்விதமாகத் தம்மை இன்னொன்று உண்மையாய் அறிந்து இவர் சொல்வதைக் கேட்டதும், ஸ்ரீகோவிந்த பகவத்பாதர் ஸமாதி கலைந்து இவரை ‘நிர்யார்’ என்று வினவினர்.

இக்கேள்விக்குத்தான் ஸ்ரீசங்கராசாரியஸ்வாமிகள் அத்தியுத்திரஷ்டமான “தசகலோகீ” என்று சொல்லப்படும் பத்து சுலோகங்களால் விடையளித்தனர். இதே பத்து சுலோகங்களைத்தான் “நிர்வாணதசக” மென்றும் “ஸித்தாந்த பிந்து” வென்றும் சொல்லுவார்கள். இவைகளின் பெருமையையும், அரித்த புஷ்டியையும், சொற்கவையையும், தாத்தார்யத்

தூபரம்பரை.

தின் சாம்பீர்யத்தையும் எடுத்துரைப்பதானால் இரண்டாயி
ரம் நாபடைத்த ஆதிசேஷனாலும் முடியாது. ஸகல வேதங்க்
ளினாலும், உபநிடதங்களினாலும், ப்ரஹ்மஸூத்திரத்தினாலும்
மனோவாக்துக்கெட்டாத எந்த வஸ்துவின் தத்வம் சொல்லப்
படுகிறதோ அதே தத்வத்தை இந்தப் பத்து சுலோகங்களுள்
அடக்கியிருக்கின்றார். இவ்வரிய நூலுக்கு நிகராக வேறொ
ன்றையுங் கூறுவது ஒவ்வாது. இதைக்கேட்ட தும் ஸாக்ஷாத்
கோவிந்தபகவத்பாதரே தயங்கி நின்றார் என்றால், அதன்
மஹிமையை விளக்கவும் வேண்டுமோ !

3.

தசசுலோகீ.

மத் சங்கராசாரியஸ்வாமிகளருளி
ச்செய்த தசசுலோகியின் பெருமையே
பெருமை. அதனை முற்றுமெடுத்துரை
க்க யாரால் முடியும்? வெகு காலம்
நவம்புரிந்து, உலகத்தை மறந்து, ஸா
தன சதுஷ்டயத்தைபுமடைந்து, ஆத்ம
தத்வத்தை அனுபவித்துக் கேவலம் ப்ரா
ஹ்ம நிஷ்டர்களாய் விளங்கும் ஞானி
கள் மட்டுமே இன்னது மஹிமையை

அறியக்கூடும். இதற்கு விசேஷமான வியாக்கியானம் செய்
திருக்கும் மஹானான மதுஸூதன ஸரஸ்வதி கூட முடிவில்
நமதாசார்ய ஸ்வாமிகளின் ஸாமந்தியத்தைப்பற்றிப் பின்
வருமாறு கூறியுள்ளார்.

न स्तौमि तं व्यासमशेषमर्थं समग्रसूत्रैरपि यो बबन्ध ।

विनापि तैस्सङ्ग्रथिताखिलार्थं तं शङ्करं नौमि सुरेश्वरं च ॥

தசகலோகீ.

ந ஸ்ளரீ தஃ வ்யாஸஃஸௌஷ்டீய-ஃ
 ஸஃமுஸூதௌயோ யோ வஸநு |
 விநாவிஸௌதஸூமுயி தாவிஸா-ஃ
 தஃ ஸஃகரஃ நஸரீ ஸஃஸௌஸா-ஃ ||

“ யாதொரு வேதவியாஸமுனியானவர் ஸமஸ்தமான ஸூத்திரங்களாலும் பாமார்த்த தத்வத்தை விளக்கமுடியாதவரானோ அவரைத் துதிசெய்கிறேன். ஒருவித ஸூத்திரங்களும்ன்றியே ஸமஸ்த அர்த்தத்தையும் நன்கு உணர்த்தினவரான ஸ்ரீசங்கராரும் அவரது சிஷ்யாகிய ஸுரேசுவராரையும் கூட நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்.” இந்த சுலோகத்தில் ‘ஸூத்ரா’ என்னும் பதத்திற்குக் ‘கயிறு’ என்னும் சிலையை யார்த்தமுண்டு. தாத்பரியம் யாதெனில் அநேக கயிறுகளைக்கொண்டு கூட பாமார்த்த தத்வத்தை வேதவியாஸரால் சுருக்கிக் கட்ட முடியவில்லை. ஸ்ரீசங்கரோவெனில் ஒருவித கயிறுமின்றி ஆத்ம தத்வத்தை நன்கு கட்டிவிட்டார் என்பதாம். இதனால் ஸ்ரீசங்கரரின் அபா ஸாமர்த்தியம் நன்றாக விளங்குகிறது காண்க.

இத்தகைய பெரியோர்களெல்லாம் கண்டு தியங்குமிடத்தில் நாம் செல்வது மிகத் துணிபாதலால் இங்கு சுலோகங்களைப் பதிப்பிப்பதோடு ஒழிவோம். இந்த கிரந்தமானது சிறிதாகவிருந்த போதிலும் வெகு அர்த்தத்தை அடக்கிக் கொண்டு சிந்தாமணிபோல் விளங்குகின்றது. ஈசுவர கிருபை இருந்தால் பின்னர் ஒருக்கால் இதன் ஒவ்வொரு சுலோகங்களையும் தனித்தனியே எடுத்து அவைகளின் தாத்பரியத்தையும் நமது சிற்றறிவிற்குப் புலப்பட்ட வரையில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெளியிடுவோம்.

॥ दशश्लोकी ॥

न भूमिर्न तोयं न तेजो न वायुः

न खं नेन्द्रियं वा न तेषां समूहः ।

अनेकान्तिकत्वात्सुषुप्त्येकसिद्ध-

स्तदेकोऽवशिष्टः शिवः केवलोऽहम् ॥ १ ॥

न वर्णा न वर्णाश्रमाचारधर्मा

न मे धारणाध्यानयोगादयोऽपि ।

अनात्माश्रयाहं ममाध्यासहाना-

त्तदेकोऽवशिष्टः शिवः केवलोऽहम् ॥ २ ॥

न माता पिता वा न देवा न लोका

न वेदा न यज्ञा न तीर्थं ब्रुवन्ति ।

सुषुप्तौ निरस्तातिशून्यात्मकत्वा-

त्तदेकोऽवशिष्टः शिवः केवलोऽहम् ॥ ३ ॥

न साङ्ख्यं न शैवं न तत्पाञ्चरात्रं

न जैनं न मीमांसकादेर्मतं वा ।

विशिष्टानुभूत्या विशुद्धात्मकत्वा-

त्तदेकोऽवशिष्टः शिवः केवलोऽहम् ॥ ४ ॥

न चोर्ध्वं न चाधो न चान्तर्न बाह्यं

न मध्यं न तिर्यङ् न पूर्वापरा दिक् ।

विषयापकत्वाद्ब्रह्मण्येकरूप-

स्तदेकोऽवशिष्टः शिवः केवलोऽहम् ॥ ५ ॥

न शुक्लं न कृष्णं न रक्तं न पीतं

न कुक्कुटं न पीनं न ह्रस्वं न दीर्घम् ।

स्वरूपं तथा ज्योतिराकारकत्वा-

स्तदेकोऽवशिष्टः शिवः केवलोऽहम् ॥ ६ ॥

न शास्ता न शास्त्रं न शिष्यो न शिक्षा

न च त्वं न चाहं न चायं प्रपञ्चः ।

स्वरूपावबोधो विकल्पासहिष्णु-

स्तदेकोऽवशिष्टः शिवः केवलोऽहम् ॥ ७ ॥

न जाग्रद् मे स्वप्नको वा सुषुप्ति-

र्त्तु विश्वो न वा तैजसः प्राज्ञको वा ।

अविद्यात्मकत्वात्रयाणां तुरीय-

स्तदेकोऽवशिष्टः शिवः केवलोऽहम् ॥ ८ ॥

अपि व्यापकत्वाद्धि तत्त्वप्रयोगा-

त्स्वतस्सिद्धभावादनन्याश्रयत्वात् ।

जगत्तुच्छमेतत्समस्तं तदन्य-

स्तदेकोऽवशिष्टः शिवः केवलोऽहम् ॥ ९ ॥

न चैकं तदन्यद्वितीयं कुतस्स्या-

न्न वा केवलत्वं न चाकेवलत्वम् ।

न शून्यं न चाशून्यमद्वैतकत्वा-

त्कथं सर्ववेदान्तसिद्धं ब्रवीमि ॥ १० ॥

தசகலோகீ.

॥ டி ஸ லோ கீ ॥

ந் ஹதீந் தொயம் ந தெஜா ந வாயம்
ந் வம் நெநியம் வா ந தெஷ்டம் ஸதீஹம் ।

நெநகானிக நவா துஷ்டமெஷ்டகவிக-

ஸுதெகொடவஸிஷ்டம் ஸிவம் கெவயொடஹழ் ॥ க ॥

ந வணம் ந வணம் ஸுதீவாராயதீ-

ந நெ யாரணாய்யா நயொமாடினொடவி ।

கநா துஸ்யாஹம் தீய்யாஸஹம் நா-

துதெகொடவஸிஷ்டம் ஸிவம் கெவயொடஹழ் ॥ ௨ ॥

ந தாதா விதா வா ந தெவா ந யொகா

ந வெஷா ந யஜா ந தீயம் ஸுதவனி ।

ஸுதஷ்டம் நிரஸூதிஸுதந்யா துக்ஷா-

துதெகொடவஸிஷ்டம் ஸிவம் கெவயொடஹழ் ॥ ௩ ॥

ந ஸாம்பம் ந நெஸவா ந ததாநாராத்ரம்

ந நெஜநம் ந தீயாஸகாஷ்டீகம் வா ।

விஸிஷ்டா ந ஸுதத்யா விஸுதா துக்ஷா-

துதெகொடவஸிஷ்டம் ஸிவம் கெவயொடஹழ் ॥ ௪ ॥

ந யொய்யம் ந வாயொ ந வானநம் வொஹம்

ந தீயம் ந தியம் ந ஸுதவம் வாரா திக் ।

வியத்யாவகக்ஷாஷ்டநெண்காஷ்ட-

ஸுதெகொடவஸிஷ்டம் ஸிவம் கெவயொடஹழ் ॥ ௫ ॥

ந ஸுதகம் ந க்ஷுஷ்டம் ந ரக்தம் ந உதீதம்

ந க்ஷுஷ்டம் ந உதீதம் ந ஹஸுதம் தீயம் ।

தசகலோகீ.

சுரூபம் தயா ஜெயா திராகாசகநா-

ததெகொடவஸரிஷ்டஃ ஸிவம் கெவயொடஹ'டி || கா ||

ந ஸாஸூ 'ந ஸாஸூ, ந ஸரிஷ்டா ந ஸரிஷ்டா

ந உகூ, ந வாஹ, ந வாய, ஓவணம் |

ஸூரூபா வஸொயொ விக்ஷாஸஹ'ஷ்ட-

ஷ்டெகொடவஸரிஷ்டஃ ஸிவம் கெவயொடஹ'டி || எ ||

ந ஜாமுன ஜெ ஸ்ஷகொ வா ஸ-ஷ-ஷி-

ந- விஸூ ந வா தெஜஸம் ப்ராஜகொ வா |

சுவிஷ்டா தூககூ தயாணாம் த-ரீய-

ஷ்டெகொடவஸரிஷ்டஃ ஸிவம் கெவயொடஹ'டி || அ ||

சுவி வ்யாவகநாஜி தகூப்யொமா-

த-தஸிஷ்வாவாடி நந்யாஸ்யகூக |

ஜம-த-ஷ-ஷெ-த-தஸிஷ்ட-தடிந-

ததெகொடவஸரிஷ்டஃ ஸிவம் கெவயொடஹ'டி || கூ ||

ந வெகூ தடிந-ஷி தீயம் கூ-தஸூ-

ஹ வா கெவயகூம் ந வாகெவயகூ'டி |

ந ஸூந்ய ந வாஸ 'ந்யெஷெதககூ-

தயா ஸவ-ஷெஷாஷஸீகம் ஸ்ரவீதி || டி ||

4. .

பத்மபாதர் சிஷ்யரானது.

வ்விதமாக ஸமஸ்தலோகத்திலுமுள்ள எல்லாப் பிராணிகளுடைய புண்யவசத்தாலும் தமது வாயிலாக எல்லாவற்றிற்கும் மேம்பட்டதான ஆத்மஞானபவத்திற்குப் பணிந்துபோல் வழிகாட்டி க்கூடிய நிர்வாணசகமாகிய, அமிருதமயமான வாக்கை வெளியிட்டதைக் கேட்டதும் ஸாக்ஷாத் சோவிந்தபகவத்பாதர் ஒன்றும் தோன்றாமல் திகைத்தவராய், ஆனந்த பாவசராய், அக்வைத ஸாகரத்தில் மூழ்கினவராய், உலகத்தையே முற்றும் மறந்தவராய், ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் லயித்தவராய், ஸமாதியிற் சிறிது காலமிருந்து பிறகு தெய்வ வசத்தால் தியானம் கலைந்து ப்ரீசங்காரை நோக்கி “ஸ்வாமி! தங்களை யான் ஞானக்கண்ணால் நன்று கண்டுகொண்டேன். மும்மூர்த்திகளுளொருவரான ஈசுவரனே நேரில் அவதரித்துத் தங்கள் வடிவமாக உலகானுக்கிரஹத்திற்காக இப்படித் தோன்றியிருப்பது எனக்கு நன்றாகத்தெரியும். பிரத்யக்ஷானுபவத்தாலுணரவேண்டிய இந்த ஈலோகங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தங்களுக்குக் கூடவா இன்னொருவருடதேசம். இருந்தபோதிலும் உலக மரியாதைக்காகத் தாங்களில்வித மபேக்ஷிப்பது உசிதமே” என்று கூறித் தமது சரணங்களை

பத்மபாத் சிஷ்யரானது.

அக்குகையின் வாயில் வழியாகக் காண்பித்தார். அவை களைக் கண்டதும், உலகத்தில் யதிகளுக்கெல்லாம் குருவின் சரணங்களைப் பூஜை செய்யவேண்டியதுதான் நேரான ஒழுக்கம் என்பதைப் புலப்படுத்துவதற்காகவே, ஸ்ரீசங்கரரும் வெகு பரபரப்புடன் அந்தப் பாத பத்மங்களைப் பூஜித்துப் பின்னும் பலவித உபசாரங்களால் தமது குருவை ஸந்தோஷிப்பித்தனர். பிரீதியடைந்த மனத்தினையுடையவராக ஸ்ரீகோவிந்த பகவத்பாதரும் நமதாசார்ய ஸ்வாமிகளுக்குப் ப்ராஹ்மத்தை உபதேசித்தருளினார்.

இவ்வாறாக ஸ்ரீகோவிந்த தேசிகரிடம் கிராம ஸந்யாஸம் பெற்றுக்கொண்டு சிறிதுகாலம் அவருக்குப் பரிசரணைகள் செய்துவிட்டு வேதவியாஸமாழனியியற்றிய ப்ராஹ்ம ஸூத்ரத்திற்கு ப்ராஹ்மம் செப்பும்படி அவர் அனுக்கூறிக்க அவரிடம் விடைபெற்றுக் காசிமாநகருக்குச் சென்றார் பரமஹம்ஸரான ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதர். பரமஹம்ஸர் என்னும் சொல் இம்மஹானுக்கே தரும். ஸம்ஸாரமாகிற நீருடன் ப்ராஹ்மமாகிற பால் கலந்தா வெகு காலமாக ஒன்றாகிக் கலங்கிப்பிரிக்கக் கூடாமலிருந்த ஸமயத்தில் ஒரு கணப்பொழுதில் அது ஸுலபமாய் எல்லோரும் எளிதிலுணரும்படி மிகவும் சுத்தமாக அந்தப்பாலைப் பிரித்து எடுத்துவிட்டதல்லவா இந்தப் பரமஹம்ஸம். 'நான்' (அஹம்) என்னும் பதத்திற்குப் பொருள் யாது? அச்சொல்லால் எந்த வஸ்து குறிக்கப்படுகின்றது? அது தேகத்தைக் குறிக்கிறதா, பிராணனைக் குறிக்கிறதா, மனதைக் குறிக்கிறதா, புத்தியைக் குறிக்கிறதா, ஆனந்தத்தைக் குறிக்கிறதா, என்று இவ்வாறு பலவாறாக ஸந்தேகங்களுண்டாய், ஒவ்வொருவரும் அவரவர்களுக்குத் தோன்றினவாறு நிதற்றிய

பத்மபாதர் சிஷ்யரானது.

காலத்தில் அவர்களுையெல்லாம் நிராகரித்து 'நான்' (அஹம்) 'என்னும் பதத்தால் குறிக்கப்படும் பொருள் (ஸ:) அந்தப் பரமாத்மாவே என்று நன்றாக வற்புறுத்தியவரல்லவா இச்சிறந்த ஹம்ஸர். (ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஹம்ஸ: என்னும் சொல் "அஹம்" "ஸ:" என்னும் இரண்டு பதங்களின் திரிபு). இவருடைய கீர்த்தி எங்கே பார்த்தாலும் பரவியது. பல திக்குக்களிலிருந்தும் அநேகர் வந்து வணங்கி இவரிடம் சிஷ்யராகத் தலைப்பட்டனர்.

இச்சமயத்தில் சோழமண்டலத்தில் அநேக தேவாலயங்களால் இருகணைகளும் அலங்கரிக்கப்பெற்று நீர்வளம், நிலவளம் முதலிய பல குணங்களுக்கும் ஆகாரமாய், வஜ்ரய பர்வதத்திலுற்பத்தியாய், காவேரி எனப்பெயர் கொண்ட மஹாநதியின் கரையில், சுருதி, ஸ்மிருதி, புராண, இதி ஹாஸம் முதலியவைகளில் நன்கு பயின்ற பிராமணர்கள் பலர் சூழியேறிய ஓர் அக்கிரஹாரத்தில் ஒரு பிராமணருக்கு அருந்தவட்டாயன யவநரித்தது ஒரு குழந்தை. அவரும் அம் மகவுக்கு ஸந்தனன் என்று பெயரிட்டார். அக்குழந்தையும் தனது பிதாவினிடம் ஒவ்வொரு ஸம்ஸ்காரங்களையும் அடைந்து, மறை முறை மாறாது உபநயனமும் செய்யப் பெற்று வாலிபத்திற்குள்ளே ஸமஸ்த வித்யைகளிலும் பயின்று தேர்ந்தது. பிறகு அவரது யௌவனத்தில் அவரை விவாகம் செய்துகொள்ளும்படி பலர் விரும்பி அவர் அதி லிஷ்டமில்லாதவராய் இச்சம்சாரக் கடலைக்கடக்கப் பொருங்கருவியான ஆக்ம் வித்யையின் தன்மையறிய ஆவலுற்று அவ்வுண்மையை உபதேசிக்க வல்லவரான ஆசிரியமணிக ளைத்தேடி, பல தேசத்திரங்களையும் நாடித் தம் மனத்திற் கிசைந்த ஆசிரியன் கிணைக்காது வருத்தமுற்று, இறுதியில்

பத்மபாதர் சிஷ்யரானது.

ஸ்ரீ கங்காநதியின் கரையிலுள்ள காசிமாநகரம் சேர்ந்து, சுகமுனியின் திருவுருவங்களோவென மயங்கத்தக்க புல ஸந்யாஸிகள் அங்கு, அத்வைத விசாரம் செய்வதைக் கண்ணுற்று, இதற்குக் காரணம் யாதென்று வினவ, அவர்களும் தென்னாட்டில் பிறந்து, இந்நாட்டாரை ஆட்கொள்ள அத்வைதவித்யையே உருவமெடுத்ததெனச் சொல்லத்தக்க எமது தவப்பயன், ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாதரென்னும் திருநாமம் வகித்து ஓர் துறவி மன்னவர் இவ்விடமிருப்பதே யென விடைபகர, அதைக்கேட்டு ஆனந்தமடைந்து ஸ்ரீசங்கரரது ஸந்நிதானத்திற்சென்று அவரது திருவடித்தாமரைகளைத் தமது சிரமேற்கொண்டு தமக்கு அத்வைதவித்தாந்தத்தை யுபதேசித்துத் தம்மை தன்யனாக்கவேண்டுமென்ப பிரார்த்தித்தனர். இவ்வாறு தமது அடியில் சரணாகதி செய்த அச்சீஷனை எடுத்தணைத்து அவரது வரலாற்றைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து, வைராக்கியத்தைப் புகழ்ந்து, ஸம்ஸாரத்தை யிகழ்ந்து, அவருக்குச் சந்யாஸத்தைக் கிரமமாக ஈந்தருளினார். இது முதல் இவரே நமது ஸ்வாமிகளுக்கு முக்கிய சீடர்களுள் முதல்வரென வழங்குவது. மற்றைய சிஷ்யர்களைக் காட்டிலும் இவரிடத்தில் குருவுக்கு அதிகப் பிரீதியுண்டு. இப்பேரன்பைக் கண்டு அவர்களுக்கெல்லாம் இவரிடத்தில் பொருமை வரவர அதிகரித்தது. இதை உணர்ந்த ஆசார்யஸ்வாமிகளும் மற்றவர்களுக்கு இவரது குருபக்தியை முற்றிலும் விளக்கக் கருதி, ஒருக்கால் கங்கையில் பூரணமாய் பிரவாஹம் பெருகிவரும் ஸமயத்தில் அதன் ஓர்கரையில் நின்று, மற்றொரு கரையிலிருந்த ஸநந்தனரை உடனே வாவென்றழைக்க அச்சிஷ்யமணியும், ஸம்ஸாரமென்னும் ஓர் பெருங்கடலினின்றும் கரையேற்றும் வலிமை

பத்மபாதர் சிஷ்யரானது.

பெற்ற நமதாசாரியரடிமலர்கள் நம்மை இவ்வாற்றின் கரையேற்றத் தடையென்ன? என நம்பி அவ்வாற்றிலிறங்கி விரைவாய் நடந்துவா, அம்மஹாநதியின் நடுவில் இவர் அடிவைக்குமிடங்களிலெல்லாம் ஒவ்வொரு தாமரைப்புஷ்பங்கள் மிகவும் ஆச்சரியமாய் உண்டாய் இவரது திருவடிகளைத் தாங்கின. இவ்விதமான அற்புகத்துடனிக்கரை சேர்ந்ததும் ஆசார்ய ஸ்வாமிகளின் பாதபத்மங்களைப் பணிந்து நின்ற அவரை ஸ்வாமிகளும் அணைத்தகமகிழ்ந்து “தாமரைமலரின் தலையிலடிவைத்தவனை உனக்கு நாம் பத்மபாதரென யோக்கியதா நாமமளித்தோம்” என, உகந்தருள, அன்று முகல் அவருக்குப் பத்மபாதரெனக் காரணப்பெயர் வழங்கியது. இவ்வாச்சரியத்தைக்கண்ட மற்ற சிஷ்யர்களும் இவர் மீது பொருமை விட்டொழிந்தனர்.

5.

வியாஸதர்சனம்.

வ்வாறாக அநேக சிஷ்யர்களின் நடுவில்
வாபாணஸீ சேஷத்தொகுதியில் ஸ்ரீசங்கரா
சார்யர் பார்ப்பதற்குமஸ்வரூபமாக விள
ங்கிவரும் தருணத்தில் ஒரு நாள் நமது
ஸ்வாமிகள் ஸ்நானத்திற்காக மணிகர்
ணிகா கட்டித்திற்குப் போகும்பொழுது எதி
ரில் ஓர் சண்டாளன் காங்கு காங்களுடன்
வருவதைக்கண்டு சிஷ்யர்கள் அவனைத் தூர
விலகும்படி கூறினார்கள். அந்நேரத்தில் அந்
தச் சண்டாளன் சொன்னதாவது “ அந்நைவதத்தை
உபயோகிக்கும் ஆசார்யசிகாமணியே! தாங்கள் உபயோசிப்
பதுமட்டும்தான் அந்நைவதம்போலிருக்கிறது. அந்நைவத
த்தில் அந்நைவதமில்லை போலும். அன்னமயத்திலிருந்து
அன்னமயத்தைப்போல அல்லது சைதன்யமயத்திலிருந்து சைத
ன்யமயத்தைப்போல தூரத்தில் பிரிக்கிறதற்கு விரும்புகிறீர்களே.
கங்கா ஜலத்தில் தோன்றும் சூரியனுக்கும் குடத்துக்கள்ளில்
தோன்றும் சூரியனுக்கும் ஏதாவது வேறுபாடுண்டா. தங்கப்
பாத்திரத்தின் உள்ளிருக்கும் ஆகாசத்திற்கும், மட்டாண்டத்

வியாஸதர்சனம்.

தின் உள்ளிருக்கும் ஆகாசத்திற்கும் ஏதாவது பேதமுண்டா? அப்படியிருக்கத் தங்களுக்கேன் இவ்வாறான பேதம் தோற்றியது.

‘நான் பிராம்மணன், மிகவும் பரிசுத்தன். நீ பாதையன் தூபத்திலொழிப்போ’ என்னும் தப்பான சீண்ணம் தங்களுக்கு யாது காரணம் பற்றிக்கிடந்தது. எல்லாச் சரீரங்களுக்குள்ளும், அசரீரியானதும், ஒன்றானதும், பூர்ணமானதும், அநாதியானதுமான வஸ்து ஒன்று இருக்கவில்லையா. இவென்ன ஆச்சரியம்! தங்களைப்போலொத்த மஹான்கள் கூட ஸர்வேசுவானுடைய மாயவலையிற் சிக்குகிறீர்களே” என்றான். இதைச் செவியுற்றதும் அசார்ய ஸ்வாமிகளுக்கு ஆனந்தம் மேவிட்டு மனீஷாபஞ்சகம் என்று சொல்லப்படும் பின்வரையாபட்டிள்ள ஐந்து சுலோகங்களால் “பிராமணராயிருந்தாலும் ஸரி அல்லது நாய் மாம்ஸத்தைப் புசிக்கும் பாதையனாயிருந்தாலும் ஸரி, எவனொருவன் சிந்தேனும் பேதஞானமின்றி உறுதியான புத்தியுடன் ப்ராஹ்மமே ஸத்யம் மற்றவைமெல்லாம் மொய்யென உணருகின்றானோ அவனே எனக்குப் பூர்வமான குருவாகிறான்” என்று அந்தச் சண்டாளனுக்கு விடையளித்தார்.

॥ मनीषापञ्चकम् ॥

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु स्फुटतरा या संविदुज्जृम्भते

या ब्रह्मादिपिपीलिकान्ततनुषु प्रोता जगत्साक्षिणी ।

सैवाहं न च दृश्यवस्त्विति दृढप्रज्ञापि यस्यास्तिचे-

ञ्चाण्डालोऽस्तु स तु द्विजोऽस्तु गुरुरित्येषा मनीषा मम ॥

வியாஸதாண்டம்.

ब्रह्मैवाहमिदं जगच्च सकलं चिन्मात्रविस्तारितम्
 सर्वं चैतदविद्यया त्रिगुणया शेषं मया कल्पितं ।
 इत्थं यस्य दृढा मतिः सुखतरे नित्ये परे निर्मले
 चाण्डालोऽस्तु स तु द्विजोऽस्तु गुरुरित्येषा मनीषा मम ॥ २ ॥

शश्वन्नश्वरमेवविश्वमाखिलं निश्चित्य वाचा गुरोः
 नित्यं ब्रह्म निरन्तरं विमृशता निर्व्याजशांतात्मना ।
 भूतं भावि च दुष्कृतं प्रदहता संविन्मये पावके
 प्रारब्धाय समर्पितं स्ववपुरित्येषा मनीषा मम ॥ ३ ॥

या तिर्यङ्नरदेवताभिरहमित्यन्तः स्फुटा गृह्यते
 यद्भासाहृदयाक्षदेहविषया भान्ति स्वतोऽचेतनाः ।
 तां भास्यैः पिहितार्कमण्डलनिभां स्फूर्तिं सदा भावय-
 न्योगी निर्वृतमानसो हि गुरुरित्येषा मनीषा मम ॥ ४ ॥

यत्सौख्यांबुधिलेशलेशत इमे शक्रादयो निर्वृताः
 यश्चित्ते नितरां प्रशान्तकलने लब्ध्वा मुनिर्निर्वृतः ।
 यस्मिन्नित्यसुखांबुधौ गलितधीर्ब्रह्मैव न ब्रह्मवि-
 द्यः कश्चित्स सुरेन्द्रवन्दितपदो नूनं मनीषा मम ॥ ५ ॥

॥ २ ॥ श्री ஷாஸ்திரம் ॥

ஜாமுனிஸ்வரம்ஷாஸ்திரம் ஸுடதாரா யா ஸம்வி-
 துஜ்யம்வெத
 யா ஸுஜாதிவீவிகாஹதநம்ஷாஸ்திரம்
 ஜமதாக்கிணி ।

வியாஸதர்சனம்.

பெஸவாஹம் ந உ ட்யஸ்யவஷ்டி ட்யஃபுஜாவி
யஸ்யாவஸ்தியெ-

புணாநொதஸ்தம் ஸ தம் திஜொதஸ்தம் மஹம்-
நிகெத்யஷா ஃநீஷா ஃஃ || க ||

புபெஹவாஹரிஃ ஜமபு ஸகதம் விநாதுவிஷா-
நிகம்

ஸவம் பெததவிடியா திரமணயா செஷம்
ஃயா கலிதழ் |

ஐசுரம் யஸ்ய ட்யஸா ஃதிஃ ஸம்வதரெ நிகெத்ய
வரெ நிகெத்யெ

புணாநொதஸ்தம் ஸ தம் திஜொதஸ்தம் மஹம்-
நிகெத்யஷா ஃநீஷா ஃஃ || உ ||

ஸஸுஹஸுரபெவவிஸுஃபெயம் நிகெத்ய வாஹ மஹ-
ரொஃ

நிகெத்யம் புஹ நிரந்தரம் விஜ்ஞாதா நிகெத்ய-
ஜஸாந்தாதநா |

ஹதம் ஹாவி உ ட்யஸ்ய-தம் புஹதா ஸம்வித-
யெ பாவகெ

புராரஸ்யா ஸபெபிதம் ஸ்வவம்நிகெத்யஷா
ஃநீஷா ஃஃ || ஈ ||

யா திய-ஃஜநபெவதா ஹாஹரித்யம்ஃ ஸம்பா
மஹதெ

யஜாஸாஹ்யடியாகுபெஹவிஷயா ஹாநிஸகெதா
தெதநாஃ |

வியாஸதர்சனம்.

தாம் ஊரெவெய்யும் விஹிதாசு-பிணையநிலாம் ஸ்ரீ-

தி-ம் ஸடா ஹவய-.

தெய்வாநீ நிவ்ய-தகாநஸா ஹி ம-த-ப-பரி-

தெய்வாநீஷாநீ || ௪ ||

யதெவ்யுளவைய-யி-யெஸ-யெஸ-த ஹி-ப-ப-பரி-

யொ நிவ்ய-தகாம்

யதெவ்யுளவைய-யி-யெஸ-யெஸ-த ஹி-ப-ப-பரி-

நி-வ்ய-தகாம் |

யதெவ்யுளவைய-யி-யெஸ-யெஸ-த ஹி-ப-ப-பரி-

ய ந ஹி-வ்ய-தகாம்

தெய்வாநீஷாநீ || ௫ ||

தெய்வாநீஷாநீ || ௫ ||

பின்பு அவனை நோக்குங்கால் அவ்விடத்தில் சுண்டா னை யும் காணோம். அவனுடைய நாய்களையும் காணோம். அவர்களுக்குப் பதிலாக ஸாக்ஷாத் விசுவேசுவரரும் நான்கு வேதங்களும் பிரத்யக்ஷமாய் வந்திருந்தார்கள். இக்காட்சியைக் கண்டதும் ஸ்ரீசங்கார் மிக வியந்து ஈசுவரனைப் பாலவா னாகத் துதிசெய்தனர். அவரும் எந்தோஷமடைந்தவராய் பாதராயண ஸூத்திரத்திற்கு பாஷ்யம்செய்து அக்ஷை மதத்தை ஜகத்தில் பாவும்படி செய்ய இவருக்கு அனுக்கிர ஹித்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

சிறிது காலத்திற்குள், பாஷ்யம் இயற்றக்கூடிய இத் தகைய வலிமைபெற்ற நமகாசார்யஸ்வாமிகளும், ஸஹஸ்ர நாம பாஷ்யம், ௨ பதிஷத் பாஷ்யங்கள், கீதா பாஷ்யம், பாஹ்ம ஸூத்ரா பாஷ்யம், முதலிய மிக ௨ திருநாஷ்டமானவும் நிகரில் லாதவுமான அநேக பாஷ்யங்களைச் செய்து முடித்தனர்.

வியாஸதர்சனம்.

இந்த பாஷ்யங்களை வாசிப்பவர்களுக்கு மட்டுமே இவைக ளது பெருமை நன்றாக விளங்கும். இவைகளிலிருந்தே ஆசாரியரின் புத்திவலிமையை நன்கு ஊசிக்கலாம். வேறெவ் வித அத்புத காரியங்களையும் இவர் செய்யாமலிருந்திருந்தா லும் கூட, இந்த பாஷ்யங்களை இயற்றின அத்புதமொன்றே இவரை யாவர்க்கும் மேம்பட்ட மஹானென்றும், அவதார புருஷரென்றும் கூறுவதற்குப் போதுமான ஆதாரமாகும். வேறொரு ஸாதாரண மனுஷ்யனால் இத்தகைய பாஷ்யங்க ளியற்றுதலென்பது ஒருக்காலும் நடவாத காரியமென்பது திண்ணம். நமது நாட்டில் மட்டுமல்ல, ஐரோப்பா, அமெ ரிக்கா முதலிய பிற நாடுகளில்கூட இந்த பாஷ்யங்களைப் பார்த்து இவரது புத்தி கோசாந்தைப் புகழாதவர்களில்லை.

இவ்வுயர்ந்த பாஷ்யங்களை யியற்றியபிறகு ஒரு ஸமயம் கங்கா நதீ தீரத்தில் சிஷ்யர்களுக்கு ஸூத்திரபாஷ்ய பாடம் சொல்லிவைத்துக்கொண் டிருக்குமளவில் ஆசார்யஸ்வாமிக ளிடம், ஸூத்ரங்களையே செய்த ஸாக்ஷாத் வேதவியாஸ பகவான், ஒரு கிழப்பிராமணர் வேஷம் பூண்டு நெருங்கி, இவரை “நீர் யார், என்ன பாடம் சொல்லிவைக்கிறீர்” என்று வினவினார். இதற்குச் சிஷ்யர்கள் இவர் இன்னா ரென்றும் இவர் சொல்லிவைக்கும் பாடம் இன்னதென்றும் மறுமொழியளிக்கவே ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் ஆசார்யஸ்வாமி களைப் பல கேள்விகள் கேட்கவாய்ப்பித்தார். அவைகளுக் கெல்லாம் இவர் யித்யுத்தாம் சொல்ல அவர் மீண்டும் ஆகேஷ்பிக்க, இவ்வாறு மஹத்தான தர்க்கம் ஒருவருக்கொ ருவருண்டாய் வெகு காலமாயும் ஒருவராவது ஒழிவதாக இல்லாததை யறிந்து, சிஷ்யர்களுள் முதன்மையான பத்ம பாதர் அவ்விருவர்களுடைய நிஜநாட்டை அறிந்தவராத

வியாஸதர்சனம்.

லால் அவர்களை அணுகி “ ஈசுவராவதாரமாகிய ஸ்ரீசங்கரருக்கும், ஸ்ரீமந் நாராயணனவதாரமாகிய வியாஸ பகவானுக்கும் இவ்வாறு விஷாதம் பெருகினால் தாஸனாகிய யான் என் செய்வேன் ” எனத் தெரிவித்தனர். அதைக் கேட்டதும் அவ்விருவர்களும் சாந்தமடைந்து ஒருவரையொருவர் மெச்சினர். கிருஷ்ணத்தைவடாயன வியாஸரும் ஆசார்யஸ்வாமிகளது கரத்திலிருந்து பாஷ்யத்தைக் கிரஹித்து அதை நன்காராய்ந்து தமது தாதார்யத்தையே எங்கே கண்டாலும் நன்கு விளக்கியிருப்பதைப் பார்த்து வெகுவாக ஆமோதித்து, பாஷ்யகர்த்தாவை மிகப் புகழ்ந்து, அவருக்குள்ளபதினாறு வயது முடிகிறதற்கு இன்னும் இரண்டு மணிநேரம் தான் இருப்பதாகவறிந்து, தமது தவப்பயனால் அவருக்கு இன்னொரு பதினாறு வருஷகாலம் ஆயுளை ஈந்து, அதற்குள் எங்குப்பார்த்தாலும் பாஷ்யத்தைப் பரவச்செய்து அத்வைத மதத்தை ஸ்தாபித்து திக்விஜயம் செய்யும்படி அவரை அனுக்கிரஹித்து அந்தர்த்தானமாயினார்.

இனி இம்மஹான் ஸுப்ராஹ்மணியஸ்வாமியின் அவதாரமாகிய குமாரிலபட்டரைச் சந்தித்ததும், பீரம்மாவின் அவதாரமாகிய மண்டனமிச்சரோடு தர்க்கித்ததும், அமருகன் என்னும் அரசனது உடலில் பிரவேசம் செய்ததும், ஸாஸ்வதி தேவியை வாழ்த்தில் வென்றதும், சிருங்ககிரியில் சாரதாபீடம் ஸ்தாபித்ததும், நாடெங்கும் அத்வைதமதத்தை நிலைநாட்டி திக்விஜயம் செய்த விந்தையும், கூறுவோம்.

6.

குமாரிலபட்ட தர்சனம்.

யாவபகவான் இவ்வாறு மறைந்து
 லோகவே, ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியஸ்வாமி
 கள் சற்றுத்திகைத்து அவரை விட்டுப்
 பிரிந்ததால் மனவருத்தமுற்றார். ஆயி
 னும் அச்வைதமதத்தை எண் திசை
 களிலும் பாவச்செய்யும்படி அவர் தமக்

குச் சொன்னதை நினைத்து உடனே தமது சிஷ்யர்களுடன்
 ஸ்ரீகாசிமாநகர் விட்டகன்று முகலில் இப்பொழுது அல்லஹா
 பாத் என்று சொல்லப்படுகிற பிரயாகைக்குச் சென்றார்.
 இந்தப் பிரயாகை க்ஷேத்திரத்தின் மஹிமை எல்லோருக்கும்
 தெரிந்திருக்கலாமே. இங்குத்தான் இப்பரத கண்டத்தி
 லுள்ள ஏழு மஹாநதிகளுள் மூன்று ஒருங்கு சேருகின்றன.
 இவைகளின் வனப்பையும், சரிதையையும், பெருமையையு
 ம் தனித்தனியே விரிக்கிற பெருகுமாதலால் இங்கு உபாய
 மாக எடுத்தெழுதினோம். ஸூர்ய வம்சத்திலுதித்த பகீரத
 ரின் தவத்தால் ஸந்தோஷமடைந்த பரமசிவனால் பூலோகத்
 திற்குப் போகும்படி ஏவப்பட்ட தேவநதியான கங்கையான
 வள், தன்னைப் பூலோகத்திற்குப் போகச்சொன்னதில் மிக்க

குமாரிலபட்டதர்சனம்.

ரோஷமுள்ளவளாய்ப் பூமியை முழுவதுமே பிரளயத்தில
 முழுகவடித்து விடுவதான தீர்மானத்துடன், சொல்லமுடி
 யாத ஆரவாரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து இறங்குங்கால்,
 ஸாக்ஷாத் பரமசிவன் இமயமலையின் சிகரத்திலிருந்துகொ
 ண்டு, தமது ஜடையை அவிழ்த்து, கங்கையினது பிரவாஹம்
 முழுவதையும் ஒரு திவலையேனும் கீழே சிதறாமல் அச்சடை
 க்குள் ஏந்திக்கட்டிவிட்டதும், மீண்டும் பகீரதர் பிரார்த்திக்
 கத் தமது ஜடையிலிருந்து அதிஸ்வல்பமான பாகத்தைப்
 பூமியில் பெருகும்படி செய்ய, அக்கங்காதேவியும் முன்னி
 லும் பதின்மடங்கதிகமான கோபத்துடன் வெகு வேகமாக
 வெளுத்த நிறத்துடன், இச்சிவனுக்கு நிகராக வேறொரு
 வருமில்லையென்பதைப் பொய்யாக்க வேண்டுமென்ற எண்
 ணத்துடன் தன்னிடத்து ஸ்நானம்செய்யும் ஒவ்வொருவரை
 யும் ஒவ்வொரு சிவனாகச் செய்துகொண்டு பிரவஹிக்கும்
 பல க்ஷேத்திரங்களுள் இந்தப் ப்ரயாகையும் ஒன்று. அனால்
 எல்லா க்ஷேத்திரங்களைக்காட்டிலும் இந்தப் ப்ரயாகையில் கங்
 கைக்கு ஒரு விசேஷமுண்டு. இங்குத்தான் மிகவும் ஆழ
 மானதும், அது காரணம்பற்றியே கறுப்பு நிறமுள்ளதுமான
 காளிந்தி யென்று சொல்லப்படும் யமுனாநதி அதிக கம்பீரத்
 துடன் மிருதுவாக வந்து, விசேஷ பாராப்புடன் கூடிய
 கங்கையாகிற ஸகியுடன் புதிதாக ஸமாகமம் செய்துகொள்
 வதில் லஜைபுடன் சற்றுத் தயங்கி நின்று சேருமிடம்.
 இங்குத்தான் ஸாஸ்வதி மஹாநதியும் தேவலோகத்திலிருந்து
 அந்தர்வாஹினியாக வந்து கங்கையும் யமுனையும் சேரு
 மிடத்தில் தானும் கூடுகிறது. இம்முன்று மஹாநதிகளும்
 சேரும் இவ்விடத்திற்குத்தான் திரிவேணி என்று பெயர்.
 இவ்விடத்தில் ஸ்நானம்செய்பவர்களுக்கு ஸமஸ்த பாபமும்

குமாரிலபட்டதர்சனம்.

கண்பொழுதில் துலகிற்றது. அவர்கள் அதற்குப் பிறகு திவ்யமான சரீரத்தையடைந்து வியாதியென்கிற பெயரையே அறியாதவர்களாகிறார்கள். இதே அர்த்தத்தையே வேதபுருஷனும் கூறுகிறார்.

“ சிதாசिते यत्न संगते तलाप्ततासो दिवमुत्पतन्ति ” ॥

“ ஸிதாஸிதெ யத்ன ஸங்கதெ தலாப்ததாஸோ டிவமுத்பதந்தி ” ॥

‘வெள்ளுப்பும் கறுப்புமான நதிகள் எங்கே கூடுகின்றனவோ அங்கே ஸ்நானம் செய்பவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தையடைகிறார்கள்.’

சுருதியிலெடுத்துரைக்கும்படியான அத்தகைய பெருமைபொருந்திய இந்தத் திரிவேணியில் நமதாசாரியஸ்வாமிகளும் அகமர்ஷண ஸ்நானம் செய்தனர். இவர் இங்கு ஸ்நானம் செய்யுங்கால் யாரை நினைத்தனரென்று தெரிந்துகொள்ள எல்லோருக்கும் அவாவிருப்பது இயல்பாகும். இதற்கு வித்யாபண்ட ஸ்வாமிகள் அடியிற்கண்ட சுலோகத்தால் விடையளிக்கின்றனர்.

सखौ प्रयागे सह शिष्यसङ्घैः

स्वयं कृतार्थो जनसंग्रहार्थी ।

अस्मारि माताऽपि च सा पुपोष

दधार या दुःखमसोढ भूरि ॥

ஸஹுள ப்ரயாமெ ஸஹ ஸிஷ்யஸங்கெவஃ

ஸ்வயம் க்ருதார்தோ ஜநஸங்க்ரஹார்தீ ।

அஸ்மாரி மாதா஽பி ச சா புபொஷ

ததார யா துஃகமஸொட ஹூரி ॥

குமாரிலபட்ட தர்சனம்.

‘பிரயாகையில் சிஷ்யர்களுடன் இவர் ஸ்நானம் செய்தார். ஸ்வயமாகவே கிருதார்த்தரான இவருக்கு இம்முழுக்கால் யாது பயன் என்றாலோ, உலகத்தில் மற்றைய ஜனங்களின் ஆசரணத்திற்காகவே இவருமவ்வாறு செய்தார். அந்த ஸ்நான காலத்தில், தம்மைச்சுமந்து பெற்றுவளர்த்து அநேக துக்கங்களை அனுபவித்த நமது தாயாரை மனத்தில் நினைத்தார்.’

இது வல்லவோ மாதிரூபித்தி. நமது வேதத்தில் கூறியுள்ள முக்கிய தீர்மானங்களில் முதன்மையான मातृदेवो भव “மாதிரூதேவோபவ,” என்னும் வாக்கியத்தின் நேரான ஒழுக்கம் இதுவல்லவோ.- இவரோ ஸந்யாஸி, இவருக்குப் பந்தமென்பது எங்கிருந்து வந்தது. இவரோ ஈசுவரனின் அவதாரம், இவருக்கு வேறொரு தெய்வமேது. இவரோ எர்வாதர்யாமியான பரமாத்மா, ஸமஸ்த பாபத்தையும் துலைத்து, பந்தங்களையும் விலக்கி, ஞானத்தைக் கொடுத்து, ஸம்ஸாரக் கடலைத் தாண்டிவித்து, மோக்ஷத்தையளிக்கும் பரப்ரஹ்மம். இவருக்கு ஸ்நானமும், தியானமும், இன்னொருவரின் நினைப்பும், எங்கிருந்து வந்தது. இவரைத் தவிர்த்து வேறொன்றுமுளதோ. அப்படியிருக்க ஜனங்களுக்கு நல்வழி காட்ட வேண்டி இவர் செய்துவரும் ஆசரணைகள் ஒவ்வொன்றும் நன்கு கவனிக்கத்தக்கனவல்லவா. ஆதலின் இவர் திரிவேணியில் ஸ்நானம் செய்யுங்கால் வேறு ஒரு தேவதையையும் கவனிக்காமல் எல்லாவற்றிற்கும் முதன்மையான தேவதை என்று வேதத்திலேயே எடுத்தோதட்டிட்டுள்ள மாதாவையே நினைத்தா ரென்றால், மாதாவுக்கு நாம் செய்யவேண்டிய தொண்டுக்கும், அவளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டிய தற்கும், அவளை எப்பொழுதும் தெய்வமாகக் கொண்டுவ

குமாரிலபட்ட தர்சனம்.

தற்கும் ஓர் எல்லையுமுண்டோ. இம்மஹானைப்பெற்ற அம்
மாதுசிரோமணியின் பாக்கியமே பாக்கியம்.

இவ்வாறு தாயாளை நினைத்துக்கொண்டு திரிவேணியில்
ஸ்நானம் செய்து முடித்து, அந்ததிக்கரையில் ஒரு சமால
விருக்ட (பச்சிலைமா) த்தினடியில் சிஷ்யர்களுடன் களைப்
பாற உட்கார்ந்தார். இத்தருணத்தில் அவ்வூரில் பட்டபாத
ரென்பவர் தமது குருவை நிந்தித்ததற்காக வேதத்திற் கர்ம
காண்டத்திற்கூறிய பிராயச்சித்தமான துஷானல (உமியி
னால் வளர்க்கப்பட்ட அக்னி) த்தில் பிரவேசித்திருக்கிறார்
என்னும் லோகவார்த்தை நமதாசார்யஸ்வாமிகள் காதிற்
பட்டது. இது இவ்வாறு நிற்க.

இங்குச் சரித்திரத்தின் முதற்பகுதியிற் சொல்லியபடி
இவ்வலகில் எங்குப் பார்த்தாலும் தர்மம் அமிழ்த்தப்பட்டு
அதர்மம் மேலிடவே தேவதைகளெல்லாம் எர்வேசுவரனி
டம் போய் முறையிட்ட பொழுது தாம் பூமியில் அவதரித்து
அக்வைத மதத்தை ஸ்தாபித்து தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதாக
வாக்களித்ததுமன்றித் தமதருமைப்புகல்வரான குமாரக் கட
வுளையும் பூலோகத்திற்குச் சென்று கர்மமார்க்கத்தை ஸ்தா
பிக்கும்படி கட்டளையிட்டார். அதற்கிசைந்து ஸுப்ரஹ்மண்
யஸ்வாமியும் இப்பூமியில் குமாரிலபட்டரென அவதரித்தார்.
அவர் தமது இளமைப்பருவத்திலேயே பிராமணருக்குரிய
ஸகல வித்யைகளையும் கற்றுணர்ந்து, பௌத்தமதத்தின் மர்
மங்களைப் பாயில விரும்பித், தாமும் ஓர் பௌத்தர் மாதிரியாக
மாறுவேஷம் பூண்டு ஒரு ததாகதரை (பௌத்தகுருவை)
யடைந்து, அங்குள்ள பல சிஷ்யர்களுடன் கலந்து, அவ்வித்
யையை அப்பியஸித்து வந்தார். ஒரு ஸமயத்தில் அவரது
குருவானவர் வேதத்தை மிகவாக துஷித்தபொழுது அவரை

குமாரிலபட்டதர்சனம்.

யறியாமல் அவர் கண்களில் ஜலம் பெருகியது. அதைக் கண்டதும் அவருடன் கூட வாசித்தவர்கள் அவரிடம் ஸந்தேகம்கொண்டு ஸ்நேகபாவத்தை விட்டொழிந்தார்கள். தங்களுக்கு விரோதிகளான பிராமண ஜாதியாரைச் சேர்ந்தவரிவர். இவரை எந்த விதத்திலாவது துலைத்துவிடவேண்டும். வெருட்டி விட்டுவிட்டாலும் நமது மர்மங்களை யெல்லாம் வெளியில் சொல்லிவிடுவார்; ஆதலால் இவரைக்கொன்றுவிடுவதே மேலானதென்று நிச்சயம் செய்துகொண்டு இவருடைய ஸஹபாடிகளான அச்சிஷ்யர்கள், அहिंसा परमो धर्मः (அஹிம்ஸா பரமோ தர்ம:) ' எல்லாவற்றிற்கும் மேம்பட்ட தர்மம் ஹிம்ஸை செய்யாதிருப்பது ' என்பதை நன்கு வற்புறுத்தும் பௌத்தமதக் கொள்கையைக் கைக்கொண்டிருக்கையிலும் ஒரு ஸமயம் மேல்மாடத்தில் எல்லோரும் ஒன்றாகக்கூடி வேடிக்கையாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று இவரை அங்கிருந்து தலைகீழாகக் கீழே தள்ளிவிட்டார்கள். இவரும் அச்சமயத்தில் கொஞ்சமேனும் மனஞ்சலிக்காமல் வேதம் பிரமாணமாயிருந்தால் இவ்வுயரத்திலிருந்து மேடுபள்ளமாயிருக்கும் இத்தரையில் நாம் விழுவதால் நம்முயிருக்கு இறுதிபுண்டாகாதிருக்க வேண்டுமென்று உரக்கக் கூவிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்ததில் ஒரு கண்ணில் புண் பட்டதேயன்றி வேறேருறுபாடுமின்றி எழுந்து சென்றார். இவ்வாறு ஒரு கண்ணில் புண் பட்டது கூட இவர் மனத்தில் ' வேதம் பிரமாணமாயிருந்தால் ' என ஸந்தேகம் ஜனித்ததால்தான் என்று சொல்லப்படுகிறது. இது முதல் இவர் எங்குப்பார்த்தாலும் பௌத்தமதத்தைக் கண்டித்து வேதத்திலுள்ள கர்ம மார்க்கத்தை ஸ்தாபித்து வந்தார்.

குமாரிலபட்டதர்சனம்.

இவ்வாறு பற்பல தேசங்களுக்குச் சென்று ஒவ்வொரு இடத்திலும் அத்தேசத்து அரசர்களை முதலில் வசப்படுத்திக் கொண்டு பௌத்தர்களை யெல்லாம் ஸம்ஹாரம் செய்வித்து வேதத்தின் பிராமாண்யத்தையும், கர்மகாண்டத்தின் முதன்மையையும் ஸ்தாபித்துவந்ததில் இவருக்கு இரண்டு மஹத்தான தோஷங்கள் ஏற்பட்டன. அவையாவன : பௌத்த மதத்தை நிராகரிப்பதில் இவருக்கு குருவாக இருந்தவரை தூஷிக்கவேண்டி நேர்ந்தது ஒன்று. இதுவுமன்றி கர்மமார்க்கத்தை யே முக்கியமென்று ஸ்தாபித்ததில் ஈசுவரனைக்கூட மறுக்கும்' டி சில ஸமயங்களில் ஸம்பவித்தது மற்றொன்று. ஆகவே குரு நின்றை, ஈசுவர மறுப்பு, இவ்விரண்டு தோஷங்களையும் நிவர்த்தி செய்துகொள்வதற்கு வேதத்திற்கூறிய பிராயச்சித்தமாகிய உமியினால் வளர்க்கப்பட்ட அக்னிப் பிரவேசத்தை இவர் செய்யவேண்டியது அக்யாவசியமாக ஏற்பட்டது. இல்லாவிடில் எல்லோரும் இவரிடத்தில் வாய்ப்பேச்சேயன்றிக் காரியம் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லுவார்கள். தம்முடைய மனஸுக்கும் ஸமாதானப்பாடாது. ஆதலால் இவர் துஷானலாக்னிப்ரவேசம் செய்யத் தீர்மானித்து அதற்கு வேண்டிய ப்ரயத்னங்கள் செய்தார். மேலும் தாம் பூமியிலவதரித்த காரியமும் ஆய்விட்டது. கர்மமார்க்கம் ஸ்தாபித்தாச்சு. இனி ஞானமார்க்கத்தைத்தான் ஸ்தாபிக்கவேண்டும். அதற்குத் தமது பிதாவாகிய ஸர்வேசுவரன் வந்துவிட்டதால் தமக்கு இனி பூலோகத்தில் காரியம் ஒன்றுமில்லையென்றும் கர்ம மார்க்கத்தைப் பூர்த்தியாகத் தாமே ஜனங்களுக்கு அனுஷ்டித்துக் காட்டவேண்டுமென்றும் எண்ணிப் பிரயாகையில் இத்தகைய அக்னிப்ரவேசம் செய்தார்.

குமாரிலபட்ட தர்சனம்.

இந்த விஷயம் யமுனா நதிக்கரையில் தமாலவிருகூத்தி
னடியில் வீற்றிருந்த ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாசார்யஸ்வாமி
களின் காதிற்பாடவே, அவரும் தமது பாஷ்யத்தனக்குமாரில
பட்டருக்குக் காண்பிக்கவேண்டித் தமது சிஷ்யர்களுடன்
அக்னிப்ரவேசம் நடக்குமிடம் போய்ச்சேர்ந்தார். அங்கு
ஒருவருக்கொருவர் நிஜ ரூபத்தை யறிந்துகொண்டு தாம்
பூலோகத்திற்கு வந்தது முதல் நடந்த விருத்தாந்தங்களை
யெல்லாம் குமாரில பட்டர் தமதாசார்ய ஸ்வாமிகளுக்குத்
தெரிவித்தார். அவரும் மிகவாக ஸந்தோஷித்து இவ
ரைப் புகழ்ந்தார். இவ்வாறு சற்று நேரமான பிறகு பட்ட
பாதரும் 'மாஹிஷ்மதி என்னும் ஊரில் மண்டன மிச்சர் என்
னும் ஓர் பிராமணர் தமது தர்ம பத்தினியுடன் நீதிநெறி தவ
றாது வேதத்திற் கூறியபடி கர்மமார்க்கத்தில் மிகவும் ஆஸ
க்தியுள்ளவராயிருக்கிறார். அவரிடம் சென்று வாதித்துத்
தங்களது பாஷ்யத்தையும் அவருக்குக் கற்பித்து அவரை
வசப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுகிறேன்' என்று ஸ்ரீ சங்கர
ரிடம் தெரிவித்து அவர்களனுக்கிரஹத்தைப் பெற்று அத்
வைதவுண்மையை யறிந்து, மஹாயோகிகளுக்குக் கூடக்
கிடைப்பதற்கரிதான அவர்களது பிரத்யக்ஷ ஸந்நிதியில் இம்
மண்ணுலகை விட்டு விண்ணுகிறக்கேகினர்.

உடனே பகவத்பாதாசாரியரும் பிரயாகையை விட்டு
மாஹிஷ்மதியை யடைந்து மண்டன மிச்சருடன் தர்க்கித்து
அவரை ஜயிக்கவேண்டி அவ்வூருக்குச் சென்றார்கள்.

7.

மண்டனமிச்சு ஸம்வாதம்.

நம்மதை யென்று சொல்லாபுடும் நதந்
தின் கரையில் மாணிக்கமதி யென்னும்
ஊரில் சீமந்தித்திரனென்கிற ஓர் பிரா
மணன் இருந்தான். அவ்வந்தணனுக்கு
நற்குணங்களுக்கெல்லா மேரி மாய்
ஒரு குமான் பிறந்தான். அக்குழந்தை
க்கு விசுவநாதபொன்ர் பெயரிட்டு இளமையிலேயே வேத
நெறி வழுவாது அந்தணர்களுக்குரிய ஸகல ஸம்ஸ்காரங்களை
யும் தகராபுரம் செய்வித்தார். அந்த விசுவநாதரும் அதி
சீக்கிரத்திலேயே சுருதி, ஸ்மிருதி இதிறாவும் முதனிய ஸம
ஸ்த வித்யைகளிலும் கல்ல பயிற்சியடைந்து பல திக்குக்களி
லும் தமது புகழ் பரவிவா வஸித்து வந்தனர். அவருக்கு
யௌவனம் வந்ததும் அவருக்குத் தக்க ஓர் பெண்மணியை
விவாகம் செய்யக்கருதி அவருடைய பெற்றோர்கள் பல
விடங்களில் விசாரிக்குங்கால் சோணாத்திரையென்னும் நதி
யின் கரையில் விஷ்ணுமித்திரன் என்னும் பிராமணனுக்கு
ஓர் பெண்குழந்தை யிருந்தாயும் அவளது நற்குணங்களை

மண்டனமிச்ச ஸம்வாதம்.

யும்; நற்செய்கைகளையும், ரூபம் லாவண்யம் முதனியவற்றை யும், ஸரஸ்வாணீ என்னும் அக்கோதையினது பெயருக்கணங்க அவளது கல்வித்திறமையையும், அநேகர்கள் சொல்லக் கேட்டு, அந்நங்கையைத் தங்களது அருமைப் புதல்வனுக்கு விவாஹம் செய்விக்க வேண்டுமென்ற ஆவலுடன், அந்த விஷ்ணுமித்திரன் என்பவருடன் கலந்ததில், அவரும் இந்த யோசனைக்கிணங்க உடனே கல்யாணத்தை நிச்சயம் செய்து முகூர்த்தத்தைச் சிறப்பாய் நடத்த அவரவரது பந்துக்களையும், சிநேகிதர்களையும் கூட்டி, எல்லோரும் ஆநந்திக்கத்தக்க சுபலக்ஷத்தில் தமது குழந்தைகளுக்கு விவாஹத்தை நடத்தினர். அவ்விதம் பெரியோர்களாகிக் கூறத் தம்முள்ளம் களித்துத்தழைக்க அத்தம்பதிகள் மாஹிஷ்மதி நகரம் சென்று உலகத்தார் எல்லோரும் புகழத்தக்க இல்லற வாழ்க்கையை யடைந்து இருவரும் ஒரே மனத்தராய் இரண்டாவது ஆச்ரமமாகிய கிரஹஸ்தாச்ரமத்தின் தர்மங்களை நடத்தி வந்தனர். இவ்வாறு இவர் இடபுவிக்கு மண்டனமாயிருந்தது பற்றி இவருக்கு மண்டனமிச்சரென்று பெயர் வந்தது போலும். பிறகு அவர்கள் பெரியோர் காலஞ்செல்ல ஸ்ரீமண்டனமிச்சரரும் ஒரு ஸமயம் பிதிருதினத்தில் பூர்வமீமாம் ஸையின் கர்த்தாவாகிய ஜைமினிமஹரிஷியையும், உத்தரமீமாம்ஸையின் கர்த்தாவாகிய வேதவியாஸ பகவானையும் முறையே விச்வேதேவர்ஸ்தானத்திலும் பிதிருஸ்தானத்திலும் நிமந்திரணத்திற்கு வரித்து, வீட்டுவாயிற் கதவைத் தாளிட்டு மஹா சிரத்தையுடன் விதிப்படி சிரத்தத்தை நடத்தி வந்தனர்.

இச்சமயத்தில்தான் ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத்பாதாசாரிய ஸ்வாமிகளும் பட்டபாதர் முகமாய் ஸ்ரீமண்டனமிச்சரின்

மண்டனமிச்ச ஸம்வாதம்.

கல்வியையும், ஒழுக்கத்தையும் கேட்டு வியந்து அவரை நயிச்சுக் கருதி மாஹிஷ்மதி நகரம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அந்நகரம் வந்ததும் மண்டனாசாரியரின் கிருஹத்தினிருப்பிடம் தெரியாமல் அங்கு நர்மதையில் தீர்த்தம் எடுக்கவந்த இரண்டு மாதர்களை நமது ஸ்வாமிகள் விசாரித்தார்கள். இதைக்கேட்டதும் ஸ்ரீமண்டனரின் கிருஹம் தெரியாதவர்களும் இவ்வுலகில் உண்டோவென அவர்கள் வியந்து மொழிந்ததாவது “எந்த வீட்டின் வாயிலில் கட்டியிருக்கும் கூடுகளினுள்ளிருந்தபடியே கிளிகள் கூட வேத விசாரணைகள் செய்துகொண்டிருக்கின்றனவோ அதுவேதான் மண்டன பண்டிதரின் வீடு என்று தெரிந்துகொள்ளுங்கள்” என்பதாம். இதைச் செவியுற்றதும் அவ்வடையாளத்தால் ஸ்ரீமண்டனரின் கிருஹத்தையடைந்து அதனது வாயிற் கதவு தாளிட்டிருந்ததைக் கண்டு சற்றும் தயங்காமல் தமது யோகவித்யையினால் ஆகாசமார்க்கமாக உட்சென்றார்.

மண்டனமிச்சரரும் விச்வேதேவரையும் பிதிருக்களையும் பாத்தியாதிகளால் நல்வரத்தழைத்த பிறகு பிரத்யக்ஷ மஹாவிஷ்ணு ஸ்தானத்தில் கூர்ச்சத்தை வைத்து அதில் பாத்தியத்தை ஸமர்ப்பிக்கப்போகும் தருணத்தில் அங்கு இரண்டு பாதங்கள் இருந்ததைக் கண்டு நிமிர்ந்து பார்த்ததும் ஸ்ரீசங்கரர் எதிரில் நின்றார். இவரைக்கண்டதும் ஸ்ரீ மண்டனமிச்சருக்கு வந்த கோபத்திற்கோரளவில்லை. அவர் மிகவும் கர்மடானபடியால் சிராத்த காலத்தில் சன்னியாஸிகளைக் காணக்கூடாதென்று கர்மகாண்டத்தில் சொல்லியிருப்பதால் தாம் செய்யும் சிராத்தம் இவர் வந்த காரணம்பற்றி வியர்த்தமாகப் போய்விட்டதாக வெண்ணித் தமது வாயில் வந்தபடியெல்லாம் இவரைக் கோபித்துக் கொள்ளவாரம்பிக்கார். அவரவ்

மண்டனமிச்சா ஸம்வாதம்.

வளவு கோபத்துடனுரைத்த மொழிகளுக்கெல்லாம் நமது ஸ்வாமிகள் மிகவும் சமத்காரமாய் வெகு ஸாவதானமாய் விடை பகரவே அவருக்குக் கோபமின்னுமதிகரித்தது. இவ்வாறு இவ்விருவர்களுக்கும் நடக்கும் விவாதத்தைக்கண்டு ஜைமினி மஹரிஷி புன்னகை செய்தார். வியாஸபகவானும் ஸ்ரீசங்கரருடைய அபாரமான மஹிமையின் ஸ்வல்ப பாகத்தை ஏகதேசம் ஸ்ரீமண்டனருக்குச் சொல்லி அவர் அவ்வாறு பருஷமான வார்த்தைகளைப் பிதற்றினதற்காக அவர் மேல் கோபித்து, ஸ்ரீ சங்கரரை ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவே பிரத்யக்ஷமாக வந்ததாக வெண்ணி சிராத்தத்தில் பிரத்யக்ஷமஹாவிஷ்ணுஸ்தானத்தில் அவரை நிமந்திரணத்திற்கு வரிக்கும்படி கட்டளையிட்டார்.

உடனே மண்டன பண்டிதரும் சாந்தராகி அவ்வாறே ஸ்ரீ பகவத்பாதரை நிமந்திரணத்திற்கழைக்க, அவர் தமக்கு வாதபிகைக்கான வேண்டுமெனவே, அதற்கிசைந்து அன்று சிராத்தம் முடிந்த பிறகு மறுநாள் முதல் வாதிக்கலாமென்று தீர்மானித்து, அவ்வாதத்திற்கு மத்தியஸ்தராக இருக்கும்படி அங்கு வந்திருந்த இரண்டு மஹரிஷிகளையும் ஸ்ரீமண்டனாசாரியர் பிரார்த்தித்தார். அதற்கவர்கள் “உங்களுடைய ஸஹதர்மசாரிணியாகிய ஸர்வகலாவல்லி ஸரஸ்வரணியை மத்யஸ்தையாக வைத்து விவாதத்தை நடத்துங்கள்” என்று மொழிந்துவிட்டுச் சிராத்தம் முடிந்தவுடன் மண்டனமிச்சாரால் வழிகொண்டு விடப்பட்டு அந்தர்த்தானமாயினார்கள்.

மறுநாள் ஸூர்யோதயமானதும் ஸ்நானம் முதலியவற்றைச் செய்துகொண்டு ஸ்ரீமண்டனமிச்சாரும் ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதரும் வாதத்திற்கு ஆயத்தமானார்கள். ஸரஸ்வரணியை மத்யஸ்தத்திற்குக் கூப்பிடவே அவள் வந்து இரண்டு மாலை

மண்டனமிச்சர் ஸம்வாதம்.

களை யெடுத்து இருவர் கழுத்திலும் டோட்டுக்கொள்ளும்படிச் செய்து இதில் யார் கழுத்திலுள்ள மாலை வாடுகிறதோ அவர் களுக்கு ஜயமில்லை என்று கூறித் தனக்குரிய வீட்டுக்காரியங் களைக் கவனித்து வந்தாள். இவ்விருவர்களும் வாதமாரம் பிக்கு முன் யார் தோல்வியடைந்தாலும் அவர் மற்றொருவ ருடைய ஆச்ரமத்தைத் தழுவுகிறதென்று சபதம் செய்து கொண்டார்கள். அதாவது ஸ்ரீசங்கர் தோல்வியடைந்தால் தமது ஆச்ரமமாகிய ஸந்யாஸத்தை விட்டுவிட்டு ஸ்ரீமண்டன ருடையதான கிருஹஸ்தாச்ரமத்தையடைகிறதென்றும் அவ் வாறே ஸ்ரீமண்டனர் தோல்வியடைந்தால் தமதாகிய கிருஹஸ்தாச்ரமத்தை விட்டுவிட்டு ஸ்ரீசங்கரதாகிய ஸந்யாஸத்தை கிரஹிக்கிறதென்றும் ஏற்பாடு செய்துகொண்டார்கள். உடனே இவ்விருவருக்கும் மஹந்தான விவாதம் தொடங்கிற்று. மண்டனமிச்சர் எடுத்த ஒவ்வொரு கஷ்டமையும் கமநாசார்ய ஸ்வாமிகள் பிரமாணங்களுடன் கண்டித்து வந்தார்கள். இவ் வற்புற தாட்சியக் காணுதற்காகவே தேவதூதர்களெல்லோரும் அவ்வித்திலாகாசத்தில் வந்து நின்றார்கள். இவ்வாறு ஐந்தாறு நாள், நித்யகர்மாலுஷ்டான ஸமயங்கள் தவிர மற்றைய காலங்கள் முழுவதும் இடைவிடாது மிகவும் ஆச்சரிய காமான தர்க்கம் நடந்தது. ஜைமினீய பூர்வமீமாம்ஸா எடுத்தாங்களுக்கு ஜைமினீயே கண்டு வியக்கத்தக்க அபூர்வமான அர்த்தங்களை யெல்லாம் ஸ்ரீசங்கர் எடுத்தாப்யஸிக்கவாரம் பித்தார். இச்சமயத்திலோர்கள் காலையில் மண்டனமிச்சர் கழுத்திலிருந்த மாலை வாடுகலையடைந்தது. ஆகாயத்திலிருந்த தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். அன்று பகலில் ஸாஸவாணீயும் இவ்விருவர்களையும் சார்பாட்டுக்கழைக்கும் பொழுது, ஸ்ரீமண்டனரை வைச்வதேவத்திற்கும் ஸ்ரீசங்க

மண்டனமிச்சா ஸம்வாதம்.

ரஹ பிஷக்ஞக்ஞ மழைப்பதற்குப் பதிலாக இருவரையும்
பிஷக்ஞக்ஞக்ஞே அழைத்தாள், இதைக்கேட்டதும் மண்
டனமிச்சார் தாம் தோல்வியடைந்ததை யறிந்து, துவக்
கத்தில் செப்துகொண்ட பிரதிஞ்ஞைக்கேற்பத் தாம் ஸன்யா
ஸம் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்றெண்ணி ஸ்ரீசங்கரா
சார்யஸ்வாமிகளையே வெகுவாக நமஸ்கரித்துத் தமக்கு ஸது
பதேசம் செய்து கிரம ஸன்யாஸம் ஈந்தருளும்படி யாசித்தார்.

8.

ஸரஸவாணீ ஸம்வாதம்.

ஸரஸவாணீயும், தான் பூர்வ ஜன்மத்
தில் ஸரஸ்வதி தேவியென்றும் முன்
னொரு காலத்தில் ப்ரஹ்மலோகத்தில்
வேதகோஷம் நடந்த ஸமயத்தில் தூர்
வாஸமஹரிஷியானவர் வேத மந்திர
தைத ஸ்வரம் தர்பிச சொன்னதால்
தான் சிரித்துவிட்டதாகவும், அதற்காக அம்மஹரிஷி மிகக்
கோபித்துத் தன்னை பூலோகத்தில் ஜனிக்கும்படி சபித்ததாக
வும், பிறகு தூர்வாஸரை மிகுதியாகப் பிரார்த்தித்துக் கேட்
டுக்கொண்ட தில் பூலோகத்தில் பிரம்மாவின் அம்சாவதார
மாகிய ஸ்ரீமண்ட னமிச்சருக்குத் தான் பத்தினியாகி ஸாக்ஷாத்
மஹாதேவனி னவதாரமாகிய ஸ்ரீசங்கராசார்யஸ்வாமிகள்
வந்து மண்ட னரை ஜயித்துத் தமது புகழைப் பாவச்செய்த
தும் தனக்குச் சாபவிமோசனமாகுமென்று அம்மஹரிஷி
வாக்களித்ததாயும், அக்காலம் இப்பொழுது நேர்ந்துவிட்ட
தால் தனது பதி ஸர்யாஸம் வாங்கிக்கொள்வதற்கு முந்தியே

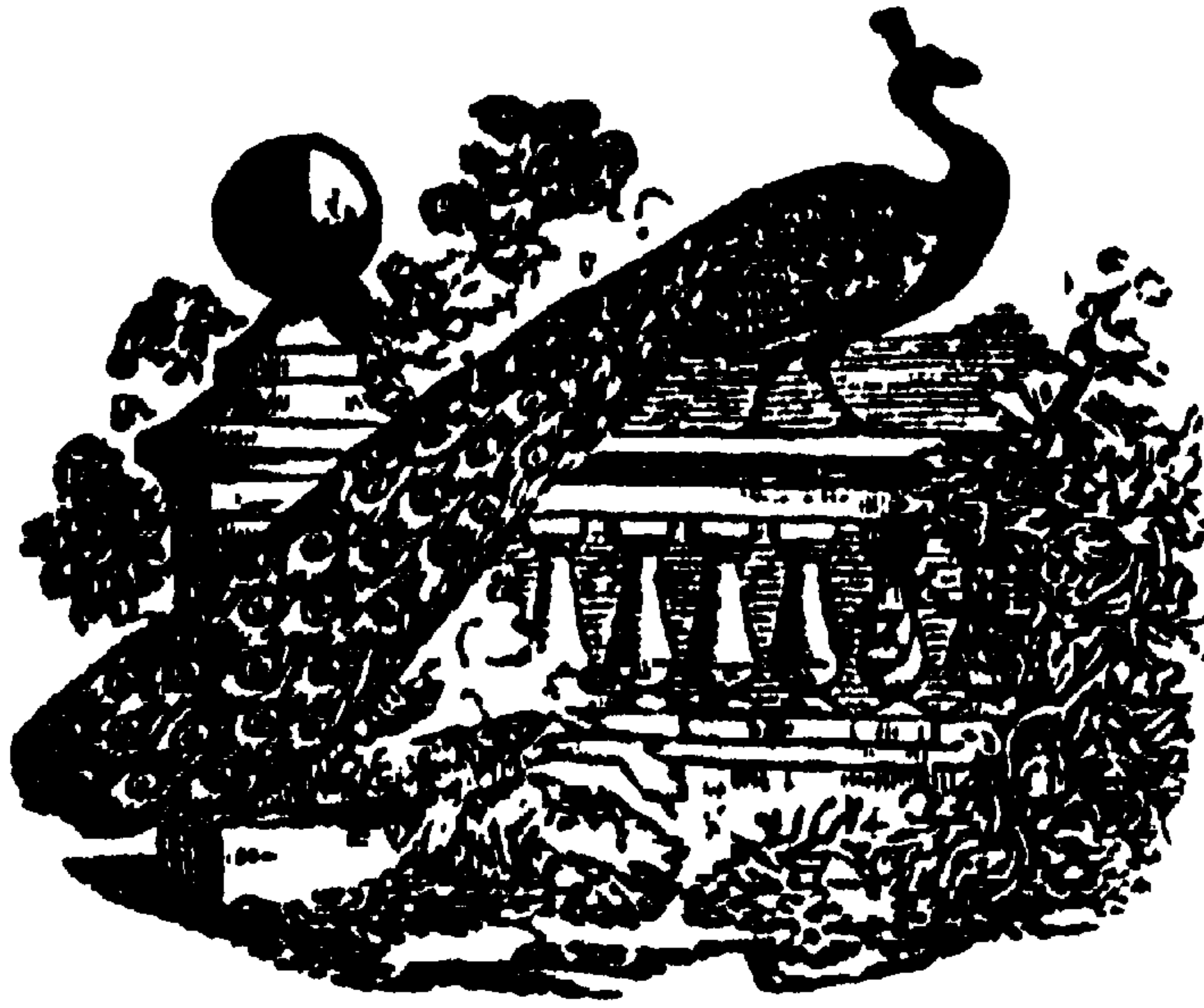
ஸரஸ்வாணீ ஸம்வாதம்.

தான் இப்பூரியை விட்டு பிரம்மலோகம் செல்வதாயும் இவ்
விருவர்களுக்கும் சொல்லித், தான் ஆகாசத்தில் கிளம்பினான்.

உடனே நமசிசார்யஸ்வாமிகள் வன துர்க்காமந்திரத்
தால் அந்த ஸரஸ்வாணீயைக்கட்டி நிறுத்தி மொழிந்தகாவது
'மண்டனமிசரருக்குப் பத்தினியானதுபற்றித் தாங்கள் அவ
ருடைய அர்த்தசரீரமாகிறீர்கள். ஆதலால் தங்களுடனும்
வாதுபுரிந்து தங்களையும் வென்றால்தான் மண்டனரை முழு
மையும் ஜயித்ததாகவாகிறது' என்று சொல்லி அந்த ஸரஸ்
வதீ தேவியையும் தம்முடன் வாது புரியவைத்தார். வாகீ
சுவரியும் அதற்கிணங்க, அது முதல் ஒருவரையொருவர் ஜயி
க்க வேண்டுமென்கிற ஆவலுடன் இவ்விருவர்களுக்கும்
கண்ப்டொழுதேனு மிடைவிடாமல் பதினேழு நாள் வரையில்
யாவரும் கேட்டு வியக்கத்தக்க அத்யத்புதமான விவாதம்
நடந்தது. ஒவ்வொருவருடையவும் புத்தி சாதாரணத்தையும்,
வாக்கின் காம்பீர்யத்தையும், அவர்கள் எடுத்துரைக்கும்
சாஸ்திரத்தின் நூதன விசேஷார்த்தங்களையும் கேட்டு ஆதி
சேஷனென்ன, பிருஹஸ்பதி தேவரென்ன இவர்களே ஆச்
சரியப்பட்டார்களென்றால் மற்றையவர்களைப்பற்றிச் சொல்
லவும் வேண்டுமோ. இரவில்கூட ஓய்வின்றி இராப்புகலாக
இவ்வாக்குவாதம் நடந்தது. ஸரஸ்வதீ தேவியும் ஒவ்வொ
ன்றாக எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் நமது ஸ்வாமிகளைப் பரீ
க்ஷித்தாள். இவ்வாறு பதினேழு நாளில் ஸமஸ்த சாஸ்தி
ரங்களும் முடிந்து, எல்லாவற்றிலும் ஆசார்யஸ்வாமிகள்
வெற்றியடையவே, ஸரஸ்வதீ "இவரோ மிகவும் பாலஸந்
யாஸியாயிருக்கிறார். இவர் கிருஹஸ்தாசரமத்தில் எக்கால
த்திலும் இருந்தவராகத் தோற்றவில்லை. ஆதலால் இவரு

ஸரஸவாணீ ஸம்வாதம்.

சுகு ஸ்திரீ விஷய ஞானம் இருக்கக்காரணமில்லை. ஆகவே இவரைக் காமசாஸ்திரத்தில் பரீக்ஷித்தால் இவர் தோல்வியடைந்து விடுவரென்பதில் சடையில்கூட” என்று எண்ணி அவ்வாறே செய்ய நிச்சயித்து, அசார்யஸ்வாமிகளைக் காமசாஸ்திரத்தில் கேள்விகள் கேட்கவாரம்பித்தாள். அதற்கு ஸ்ரீசங்கர பதிலுரைக்கக் கூடாமல் தயங்கினார். ஏனெனில். பதிலுரைத்தால் நமதாசார்யமத்திற்கு வீரோதமாயிருக்கிறது, பதிலுரைக்காமலிருந்தாலே இவருக்கு அந்த சாஸ்திரத்தில் பரிசுமயில்லையென்று எவ்வளவு (எல்லாம் தெரிந்தவர்) என்றும் பெரியருக்கு குறைவுண்டாகிறதுமன்றிக் தாம் தோல்வியடைந்ததாகவும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டி வருகிறது. இவ்விருவிதச் சங்கடத்தைமுத்தேகித்து இக்காம சாஸ்திரத்தில் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு விடை பகரத் தமக்கு ஒரு மாநமவகாசம் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஸரஸ்வதியைக் கேட்டுக்கொண்டு, தாம் திரும்பிவருமளவும் அவளை அவ்விடத்தில் தானே இருக்கச் செய்து நமதாசார்யஸ்வாமிகள் தமது சிஷ்யர்களுடன் வெளியில் எஞ்சாரத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள்.

9.

பரகாயப்பேசம்.

சங்கராசாரியர்

இவ்வாறாக ஸஞ்சா
ரம் புறப்பட்ட சில
காலத்திற்கெல்லாம்

ஓர் ஊரில் திவ்ய மங்களமான
சரீரத்தைடைய ஒரு அரசன்
இறந்து கிடப்பதையும் அவனது

சரீரத்தைச் சுற்றிலும் அவனது அந்தப்புரத்தினரீகளான
நூற்றுக்கணக்கான ஸ்திரீகள் புரண்டமூவதையும் கண்
னுற்று ஸ்வாமிகள் தமது முக்கிய சிஷ்யரான பத்மபாதா
சார்யரை நோக்கி “இவ்வரசனோ திவ்யமான ஜோதிஸ்ஸை
டைய சரீரத்தோ டிருந்திருக்கிறான். இவனுக்கோ அந்
தப்புரத்தில் நூற்றுக்கணக்கான பத்னிகள் மிகவும் ரூபலா
வண்ய ஸௌந்தர்யத்துடன் கூடினவர்களாக இருக்கிறார்கள்.
ஆகையால் இவ்வரசனுடைய சரீரத்தில் பிரவேசித்து, சிறிது

பரகாயப்ரவேசம்.

காலம் இவனது ராஜ்யபாரத்தை வகித்து, இவனது பத்தினி மிருந்து காமசுரஸ்திரத்தில் அனுபவஞானந்நையடைந்து, பிறகு இவனுடைய புத்திமனுக்கு ராஜபட்டத்தைச் சூட்டி, மீளவும் முன்போல ஸ்வசரீரத்தையடைந்து, மாஹிஷ்மதிக்குச் சென்று, ஸர்வததியை இச்சாஸ்திரத்திலும் வெல்லவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது” என்று கூறினார்கள். இதைக்கேட்டதும், ஸ்ரீபத்மபாதர் மிருந்த வணக்கத்துடன் மொழிந்ததாவது :- “ ஸ்வாமின் ! நங்களுக்குச்சொரியாத விஷயமொன்றுமில்லை. இருந்தபோதிலும் நங்களிடத்துள்ள குள்ள பக்தியினால் இப்பொழுது யான் பேசத்தானித்தேன். அதைப் பொறுத்தருளவேண்டும். முன்னொரு காலத்தில் மத்ஸ்யோந்திரான் என்னும் மஹாத்மா, தமது சிஷ்யனாகிய கோரகூதன் என்பவனிடத்தில் தம்முடைய சரீரத்தை ஒப்புவித்துவிட்டு, இறந்துபோய்க்கிடந்த ஒரு அரசனுடைய சரீரத்தில் தமது யோகவித்யையினால் பிரவேசித்து, அவ்வரசனது ஊடுக்குச் சென்றார். அவ்வூரில் இவர் சென்ற நாள் முதல் மாதம் மும்மாரிபெய்து வெகு ஸுபிக்ஷமாகவிருந்தது. இதைக்கண்ட மந்திரிகள் நங்களை அளவந்திருப்பது யாரோ ஒரு மஹானென்பதையறிந்துகொண்டு, அவ்வாண்மனையின் அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்திரீகளைக்கொண்டு அவ்வரசனைவெகுவாகவிநோதப்படுத்தும்படி செய்தார்கள். அந்நங்கையர்களின் மாயவலையிலீடுபட்டு, அம்மஹானும் தமது நீஜரூபத்தை மறந்து, விஷயங்களிலேயே மிகவும் பிரவிர்த்துள்ளவராக இருந்துவிட்டார். கோரகூதனும் வெகுகாலம் அவருடைய சரீரத்தைக் காத்துக்கொண்டிருந்தும், அவர் திரும்பி வராமையைக்கண்டு, அவர் பிரவேசித்த அரசனிருக்குமிடத்தை விசாரித்து, அங்குச்சென்று, அவ்வாண்மனையில் அந்தப்புர

பரகாயப்ரவேசம்.

ஸ்திரீகளுக்கு நாட்யம் சொல்லிவைக்கும் வேலையிலமர்ந்து, அவ்வேந்தனுக்கு அந்தரங்கஸ்நேகிதனாகி, பிறகு ஓர் ஸமயத்தில் தனிமையாயிருக்கையில், அவ்வரசனுக்கு அவருடைய நிஜரூபத்தை ஞாபகப்படுத்த, அவரும் உடனே தாம் கெட்டுப்போனதையறிந்து, மிகுதியாக வருத்தப்பட்டு, முன்போலத் தமது ஸ்வந்த சரீரத்தையடைந்தாரென்று ஒரு கதையைக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆகவே விஷயங்களில் பற்று உண்டாகுதல் யாது காரணம்பற்றியும் மிகக்கெடுதலே. நிகரில்லாத மஹத்தான நம்முடைய விரதமெங்கே? அதிநிந்திக் கத்தக்கதான காமசாஸ்திரமெங்கே? தங்களைப்போலொத்த மஹான்களே இவ்வாறு அபேக்ஷித்தால் அப்புறம் லோகத்தில் வியவஸ்தையில்லாமல் போய்விடாதோ? ஏனெனின்,

यद्यदाचरति श्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो जनः ।

स यत्प्रमाणं कुरुते लोकस्तदनुवर्तते ॥

யடியுடையாதி ஸ்ரேஷ்டஸ்துதெவெதரோ ஜநஃ ।

ஸ யத்ப்ராணம் கருதெதெ யொகஸ்துநவததெத ॥

“இவ்வுலகில் பெரியவர்கள் எதெதை ஆசரிக்கிறார்கள் அதெதெதெதான் ஸாமான்ய ஜனங்களும் செய்கிறார்கள். அவர்கள் எதெதெப் பிரமாணமாக அங்கீகரிக்கிறார்களோ அதெதெதெதான் இவர்களும் பின்னொருகிறார்கள்.”

என்று நீதிமொழியுளதன்றோ? ஆனால், தங்களுக்குத் தெரியாததெதெ யான் புதிதாகத் தெரியப்படுத்தினதாகக் கருதக்கூடாது. ஸர்வஞ்ஞரான தங்களுக்குத் தெரியாதது முண்டோ? எனக்குள்ள பிரேமையால் நான் ஞாபகப்படுத்தி நேனெனெயொழிய வேறில்லை. வழுவிப்போயிருக்கும் ஞான

பரகாயப்ரவேசம்.

மாக்கத்தை ஸதாபித்து, பூலோகத்தில் ஸந்யாஸதர்மத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காகவே பிரதிஞ்ஞை செய்து கங்கணம் கட்டிக்கொண்டவதரித்திருக்கும் தங்களுக்கும் மற்றொருவர் எடுத்துக்கூறவேதேனுமுளதோ? இல்லை. இல்லை. பிரணயத் தால் நான்சொன்னதை கூமித்தருளல் வேண்டும்.” என்றார். இதைச் செவியுற்றதும் ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதர் புன்னகை கொண்டு தமது பிரிய சிஷ்யராகிய பத்மபாதரை நோக்கி, “அப்பா! நீ சொல்வது வாஸ்தவமே; இருந்தபோதிலும், யான் மொழிவதைச் சற்றுக்கவனத்துடன் கேள். பரமார்த்தமான தத்வத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். ஆளக்தியிலிருந்தும் விடுபட்டவர்களுக்கு—அதாவது முற்றுமே பற்று நீங்கினவர்களுக்குக் காமத்தால் ஒருவிதக் கெடுதலும் வராது. ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மாவின் சரித்திரம் உனக்கு நன்றாகத்தெரியுமே. அவர் பதினொருயிரம் கோபஸ்திரீகளுடன் பற்பல விதமாய் ரமித்தபோதிலும், ஸர்வஸங்க பரித்யாகிகளான மஹாயோகிகளுக்கெல்லாம் முதன்மையானவரன்றோ! இதனுண்மை உனக்குத் தெரியாததோ? மேலும் யோகசாஸ்திரத்தில் வஜ்ரோளிகையென்று சொல்லப்படும் யோகத்தில் எக்தியடைந்தவர்களுக்கு இந்திரியம் வழுவுதலால் எவ்வித பாதகமும் உண்டாகமாட்டாதென்பதை யறியாயோ? அவர்களுடைய ரேதஸ்ஸானது எப்டொழுதும் ஊர்த்வமுகமாயிருத்தலால், அவர்களுக்கு எச்சமயத்திலும் இந்திரியத்தை ஆகர்ஷணம் செய்துகொள்ளத் திறமையுண்டு. மேலும் ஸங்கல்பம்தான் எவ்வாறான அபிலாஷைக்கும் காரணமாடிக்ளது. அத்தகைய ஸங்கல்பமானது, ஸாக்ஷாத் கிருஷ்ண பரமாத்மாவுக்குச் சமானமான எனக்குக் கிடையவே கிடையாது. மேலும் ஸம்ஸாரத்திலுள்ள தோஷத்திலேயே கண்ணுயுள்ள

பாகாயப்பேசம்.

ஒருவனுக்கு, காமத்திற்கு மூலகாரணமாயுள்ள வங்கலம் என்பது சொல்லந்த தக்கணமே வம்ஸர பந்தமும் நசித்து விடுகிறதல்லவா? ஆதலால், இந்தக்கர்மா ஒரு விதத்தாலும் என்னைச் சேரமாட்டாது. இதனால் விதி ப்ரதிஷேத சாஸ்திரங்களுக்கு வையர்த்தம் வருகிறதே—அதாவது இன்னது செய்யலாம், இன்னது செய்யக்கூடாது என்று விதித்திருக்கிற வேதவசனங்களால் யாது பிரயோஜன மென்று எண்ணுவாயேயானால், அவை ஆத்மதத்வத்தை விசாரியாமல் அஹம் பாவம்கொண்டு மிகத் தெரிந்தவனாக எண்ணிப் பிதற்றும் மந்தபுத்திகள்னுபயோகத்திற்காக ஏற்பட்டவை. தத்வத்தை யறிந்து மஹா வாக்யங்களினனுபவத்தால் உண்டாகும் மேம்பாட்டை யடைந்தவன் ஓசராமங்களிலிருந்தும் விடுபட்டதாக ஆத்மாவையுணர்ந்து, எப்பொழுதும் ஆத்மாநந்தத்திலேயே யிருப்பானேயொழிய விதிக்கு வசனாகான். அது எங்ஙனமெனின், மண்ணிலிருந்துண்டாகும் கடும் முகவிய வஸ்துக்கள் எப்படி மண்ணைத்தவிர எக்காலத்தும் வேறல்லவோ, அதே மாதிரியாக பாமாத்மாவிடமிருந்துண்டான இந்த ஜகத் முழுவதும் பாமாத்மாவைத்தவிர எக்காலத்தும் வேறல்லவென்பது எரித்தம். ஆகவே, இத்தகையநிச்சய புத்தியுள்ளவன் அனவரதமும் உலகம் பொய்யென் றுணர்ந்து கொண்டு தான் செய்யும் கர்மவினால் ஒருவித பலனையுமடை கிறதில்லை. உதாரணமாக ஸ்வாநந்தத்தில்செய்யும் புண்யமாவது பாரமாவது யாதொரு விதமான பலனையும் கொடுக்கிறதில்லையல்லவா? ஆகலின், மேற்கூறிய ஆத்மஞானி அகவமேதயாகத்தை ஆபிரக்கணக்காய்ச் செய்தாலும் ஸரி; அல்லது பிரம்மஹத்தியை லக்ஷக்கணக்காய்ச் செய்தாலும் ஸரி, அவைகளால் சற்றேனும் பாதிக்கப்படமாட்டான். இதையே

பாகாயப்ரவேசம்.

தான் புகஞ்சலி மஹரிஷியும் பாமார்த்த வார்த்தில் கூறியுள்ளார்.

हयमेधसहस्राण्यप्यथ कुरुते ब्रह्मघातलक्षाणि ।

परमार्थविन्न पुण्यैर्न च पापैर्लिप्यते कापि ॥

ஹயமெதஸஹஸ்யாண்யப்ய

கரூதெ ஹமேதஹவா தமக்ஷாணி ।

பரமார்த்தவிந்ந புண்யைர்ந-஛

உ பாரெவெதெ-஛ப்யதெ க்ஷாபி ॥

இதற்கிணங்க வேதபுருஷனும் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்.

विशीर्षाणां त्वाष्ट्र्यन्नरुन्मुखान्यतीन्शालावृकेभ्यः प्रायच्छत्तस्य मे तत्र लोमापि न मीयते स योमां वेद न ह वैतस्य केनचन कर्मणा लोको मीयते नस्तेयेन न ब्रूणहत्यया ।

தீஸ்ரீஷ-ஃராணம் க்வாஷ்ட-ஹந்ராத-ந-ஃபாந-தீநா-

யாவ்யுகெஹ்யம் ப்ராயஸ்தஸ்யு ரெ தத்ர யொரீாவி ந லீ-
யதெ ஸ யொஃம் வெடி ந ஹ வெதஸ்யு கெநவந
கரீ-ஃணா . யொகொ லீயதெ நஸ்யுயெந ந ஸ்யு-ண-
ஹத்யா ।

இதன் தாழ்மையம் :—,நவஷ்டாவின் புத்திரான திரி
சிரஸை இந்திரன் ஸம்ஹாரம் செய்தான். வேதாந்த விசா
ரம் செய்யாத அநேக யதிகளைக் கோபத்தால் கோபாய்களுக்
கிரையாக்கினான். இத்தகைய கொடிய செய்கைகளால் அவ
னுக்கு ஒருவிதத் தீங்கும் உண்டாகவில்லை.

இந்த ரிக்கினால் பாரம் ஸம்பந்தாபாபதென்றாயிற்றே
யன்றிப் புண்யம் ஸம்பந்தாபாபதென்று கூறலாகுமோ

பரகாயப்ரவேசம்.

வேனின், இதைக் குறித்தும் சுருதியிலேயே பின்வருமா
தாரங்கள் காணப்படுகின்றன.

जनकोहवैदेहो बहुदक्षिणेन यज्ञेनेजे । अभयंवे जनक प्राप्नोसि ।

ஜனகொஹவெஹொ பஹ-ஐக்ஷிணெந யஜே
நெஜே । சுஹயெவெ ஜநக ப்ராப்தொஸ்வி ।

வைதேஹரான (தேகத்தில் பற்றில்லாத) ஜனகரான
வர் வெகு திரவியம் செலவழித்து யாகங்கள் செய்தார்.
அப்படிக்கிருந்தும் கிஞ்சித்தேனும் பாயில்லாததும் பரமா
னந்த ஸ்வரூபமானதுமான மோக்ஷத்தை யடைந்தாரேயல்
லாது மேற்சொல்லிய யாகங்களின் பலனை யனுபவிப்பதற்
காக தேஹ சம்பந்தத்தை யடையவில்லை.

ஆதலால் தத்வத்தை யுணர்ந்தவன் இந்திரனையொட்டிப்
பாபத்தாலும் தாழ்த்தப்பட்டான் ; ஜனகரையொட்டிப் புண்யத்
தாலும் உயர்த்தப்பட்டான். அவனுக்கு “ ஏன் இந்தப் பாப
கார்யத்தைச் செய்தோமென்றாவது, ஏன் இந்த்புண்யமான
கர்மாவைச் செய்யவில்லை ” யென்றாவது மனத்தில் எவ்வ்
தத் தாபமுமுண்டாகாது. அவ்வாறே சுருதியிலும் காணப்
படுகிறது.

तत्सुकृत दुष्कृते विधुनुत एनं ह वाव नतपुत्रि किमहं साधुनाकर
किमहं पापमकरवम् ।

தத்ஸுக்யத டுஷ்யதெ வியநத வநநஹவ
வநதபதி கிஹம் ஸாபநாகாவம் கிஹம் வாவகீகர
வடி ।

ஆதலால்தான், அப்பா, நான் சொல்வது, இந்தக்காட
சாஸ்திரத்தை இச்சரீரத்துடனேயே பரிசீலனை செய்தாலும

பரகாயப்ரவேசம்.

ஒரு வித தோஷமும் வராது. இருந்தபோதிலும் சிஷ்டர் சாரத்தை யனுஸரித்து அதைப் பரிபாலிக்கவேண்டுமென்னு மெண்ணதீதால் வேறொரு சரீரத்தையடைந்து இக்காரிய த்தை யறுஷ்டிக்க யத்சுனிக்கிறேன் என்றார்கள். இதைக் கேட்டதும் சிஷ்யர்களுக்கிருந்த ஸந்தேகம் நீங்கிற்று. நம தாசார்ய ஸ்வாமிகளும் அவர்களுக்கு இன்னுமனேக ஸத் தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு அவர்களுடன் ஒரு கிரிசிருங் கத்தை (மலையினுச்சியை) யடைந்து அவ்விடத்தில் நிர்மல மான ஓரிட த்தில் சிஷ்யர்களை யெல்லாம் கூட்டி அவர்களுக் குத் தாம் வேறு சரீரத்தில் பிரவேசித்துக் காம சாஸ்திர த்தை யாராய்ந்து திரும்புமளவும் அவர்கள் அங்கேதானே இருந்துகொண்டு தமது நிஜ சரீரத்தை மிக சிரத்தையுடன் பாதுகாக்கவேண்டுமென்றும், அதில் கொஞ்சமேனும் அஜா க்கிரதையாக இருக்கக்கூடாதென்றும் கட்டளையிட்டுப்பிறகு யோகார்பியாஸத்தால் தமது சரீரத்தைவிட்டு, அமருகனெ ன்னும் அரசனது சரீரத்தில் பிரவேசித்தார்கள்.

இம்மஹான் பிரவேசித்த தக்கூஷணமே அவ்வாசனு டைய சரீரத்தில் ரத்தம் ஓடவாரம்பித்தது. முகத்திலும் ஜீவகளை தோன்றியது. இறந்து கிடந்த அமருகன் மெது வாகக் கையையும் காலையும் ஆட்டி க்கொண்டு கண்ணைத் திற ந்து பார்த்தான். இதைக்கண்ட தும் அவனது பத்தனிகளெல் லோரும் ஆனந்தபாவசர்களாய்க் கூத்தாடினார்கள். மந்திரி களும் தேசம் முழுவதும் வாத்தியகோஷம் செய்வித்தார்கள். அன்றைய தினத்தில் அவ்வூரில் எங்கே கண்டாலும் உத்ஸாக மும் கோலாகலமுமாயிருந்தது.

இவ்வாறு அமருகன் மறுபடி ஜீவித்தெழுந்ததும் அரண் மனைக்குட் சென்று புரோஹிதர்களைக்கொண்டு சாந்தி முத

பரகாயப்ரவேசம்.

வானவைகளைச் செய்வித்து, ஸ்வர்க்க லோகத்தில் இந் திரணைப்போல பூமியில் கிஞ்சித்தேனும் நீதிநெறி தவறாது ஆண்டுவந்தார். இவருடைய கீர்த்தி எண்டிசைகளிலும் பர வியது. பிரஜைகளெல்லோருமே இவரது ஆட்சியில் அது வரையில் கண்டறியாத ஸுகங்களையெல்லாம் அனுபவித் தார்கள். மந்திரிகளும் இவருடைய அபூர்வ ஸாமர்த்தியத் தையும் உதாரகுணத்தையும், வாக்கின் காம்பீர்யத்தையும், எல்லாவற்றிற்கும் மேம்பட்ட மேதையையும் கண்டு மிகவும் வியந்தார்கள்.

அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்திரீகளும் இவரது னௌந்தர் யத்தையும், காமசாஸ்திரத்தில் இவருக்குள்ள பாண்டித்யத் தையும், எப்பொழுதும் புதிது புதிதாக இவர் செய்யும் காம லீலைகளையும், இவரது வாக்காதுர்யத்தையும், மனதின் உத் ஸாகத்தையும், தேகத்தின் காந்தியையும், புத்தியின் துட்பத் தையும் கண்டு மிகக்களித்து, ஸதா இவருடன் ரமித்து, விஷயானந்தத்தில் மூழ்கினார்கள். சுருக்கிச் சொல்லுங்கால் இவர் அரசாண்டகாலம் கலியுகமாக இருந்தபோதிலும் கிருத யுகம்போல் எல்லாருக்கும் தோன்றியது. காலத்தில் மழை யும், தேசத்தில் ஸுபிக்ஷமும், பாபத்தில் பீதியும், மோக்ஷத் திலாசையும் உண்டாயிற்று. இவற்றையெல்லாம் அலோசி க்குமிடத்து மந்திரிகளுக்கு ஓர்வித அசங்கையுண்டாயிற்று. நம்முடையவும் நமது பிரஜைகளுடையவும் அதிர்ஷ்டவசத் தால் நமது அரசன் மீண்டும் உயிர்த்தெழுந்ததுமன்றி அவர் முன்போலல்லாமல் வேறாக மாறி அபார ஸாமர்த்தியத்து டன் ஸர்வஞ்ஞராக விருப்பதும் நம்மெல்லோருடையவும் பாக்கியமே. ஆனால் நன்காராயுங்கால், நமது அரசனே இவர் என்று தோற்றவில்லை. யாரோ ஒரு மஹான் நம்மி

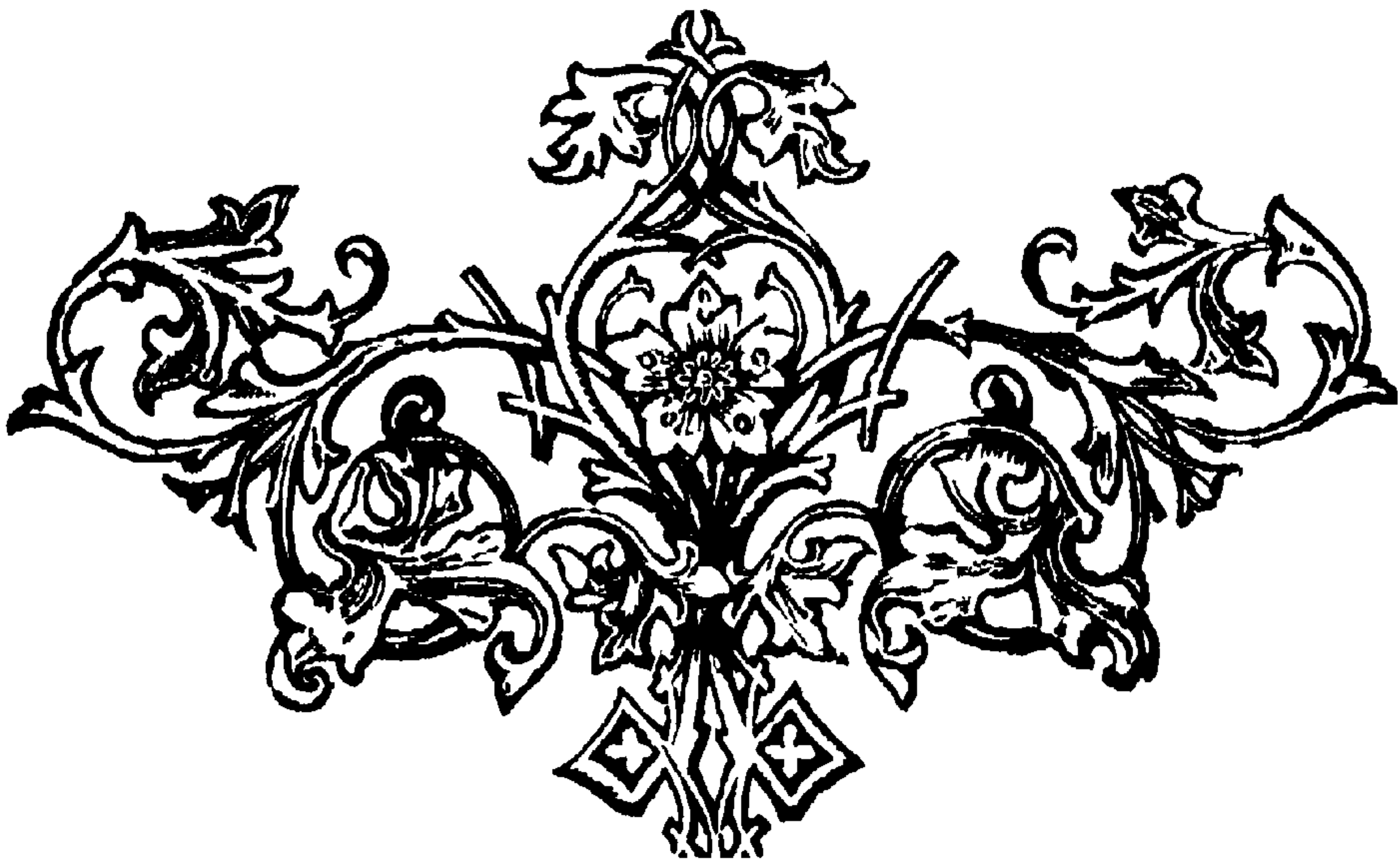
பாகாயப்பேசம்.

டத்துக் கருணைகூர்ந்து நமது பூர்வஜன்ம ஸுகிருதவசத் தால் இவ்வுடலில் பிரவேசித்து இருக்கிறார் போலும். ஆத லின் இவர் எப்பொழுதுமே நம்மையாணுகொண்டு இங் கேயே இருக்கும்படியான உபாயத்தைத் தேடவேண்டும். இம்மஹான் தமது நிஜ சரீரத்தை எங்கேயாவது விட்டு விட்டுத்தான் இவ்வுடலுக்குள் வந்திருப்பார். அச்சரீரத்தை நாசப்படுத்தி விட்டோமேயானால் இவர் இச்சரீரத்திலேயே தங்கிவிடுவர் என்பதாக யோசித்து, ஏவலாளர்களைக் கூப்பிட்டு, இப்பூமி முழுவதும் சுற்றியலைந்து எந்த இடத்திலேனும் இறந்துகிடக்கும் சரீரங்கள் இருந்தால் அவை எந்தப்பிராணி களுடையதா யிருந்தாலும் ஸரி, அவற்றை உடனே எடுத்திப் பொசுக்கிவிடும்படிக்கும், கொஞ்சமேனும் தவறாமல் அதிசீக்கிரத்தில் அவ்வேலையை முடிக்கவேண்டு மென்றும் கண்டிப்பான உத்தியவு கொடுத்தார்கள். இது இங்ஙனம் நிற்க.

நமநாசார்ய ஸ்வாமிகள் தமது நிஜசரீரத்தை விட்டு வந்த கிரிசிருங்கத்தில் அச்சரீரத்தை வெகு ஸாவதானத் துடன் அவர் சிஷ்யர்கள் பாதுகாத்து வந்தார்கள். ஓர் நிர் மலமான பிரதேசத்தில் அவ்வுடலைச் சுற்றிலும் எல்லோரு மாக உட்கார்ந்துகொண்டு தங்களது குருவாகிய ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த “**भज गोविन्दम्**” பஜகோவிந்தம் என்று வழங்கும் சுலோகங்களைப் பாடிக்கொண்டும் அச் சுலோகங்கள் மாதிரியாகவே தாங்களும் புதிதாகக் கவனம் செய்துகொண்டும், ஸதா ஒருவருக்கொருவர் வேதாந்தவிஷ யத்திலேயே ஸத்தாலக்ஷாம் செய்துகொண்டும் இராப்பக லாகச் சோர்வின்றி வெகு ஜாக்ரதர்களாக விருந்தார்கள். மேற்கூறிய பஜகோவிந்தமென்னும் சுலோகங்களைத் தான்

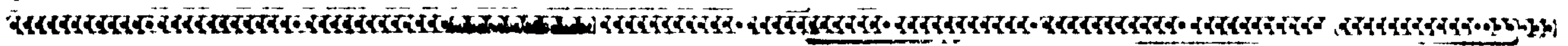
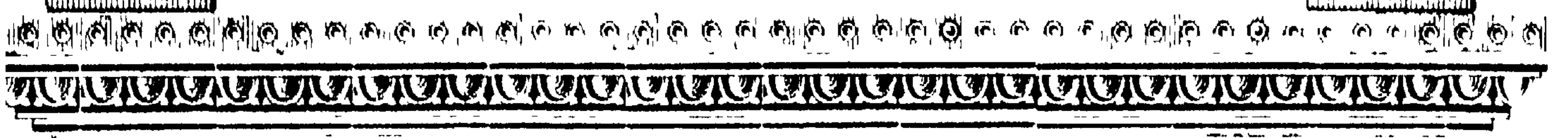
புரகாயப்ரவேசம்.

மோஹமுத்தகர மென்று சொல்வார்கள். அதாவது மோஹத்தை தொலைக்கும் ஓர் சம்மட்டியென்று அர்த்தம். இந்த கிரந்தம் 12 சுலோகங்களுள்ளது. இதில் மிகவும் எளிய நடையில் வேதாந்த விஷயங்களை பாமர ஜனங்களுக்கு ஆசார்யஸ்வாமிகள் நன்கு போதிக்கிறார்கள். வியாகரணம் முதலிய சாஸ்திரங்களை ஸதா ஸர்வகாலமும் பரிசயம் செய்து கொண்டு காலத்தைக் கழிப்பதில் பிரயோஜனமில்லை. அவை மரணகாலத்தில் ஒருவனுக்கு முபயோகப்பாடமாட்டா. கோவிந்தனை யை எப்பொழுதும் பஜனம் செய்யவேண்டும். அது தான் கரையேற்றும், எனப்பொருள்படும் “பஜகோவிந்தம்” என்னும் சுலோகத்தைப் பல்லவியாகச் செய்து இப்பன்னிரண்டு சுலோகங்களை யு மியற்றியிருக்கிறார்கள். இதை அனுவரித்தே, இவர்களுடைய சிஷ்யர்களும் அநேக சுலோகங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். அவைகளெல்லாவற்றையுமிங்குப்பதிப்பித்திருக்கிறோம்.

ஸ்ரீமத்சங்கரபீகவத்பாத ஆசார்யஸ்வரிக்.

10.

பஹுலோகாவிக்ரமம்.

भज गोविन्दं भज गोविन्दं
 भज गोविन्दं मूढमते ।
 संप्राप्ते सन्निहिते काले
 नहि नहि रक्षति दुःकृञ्करणे ॥ १ ॥

मूढ जहीहि धनागमतृष्णां
 कुरु सद्बुद्धिं मनसि वितृष्णाम् ।
 यल्लभसे निजकर्मोपात्तं वित्तं
 तेन विनोदय वित्तम् ॥ १ ॥

भज गो०

नारीस्तनभरनाभिनिवेशं

मिथ्यामाया मोहावेशम् ।

एतन्मांसवर्सादिविकारं

मनसि विचारय वारंवारम् ॥ २ ॥

भज गो०

नलिनीदलगतजलमतितरलं

तद्वज्जीवितमतिशयचपलम् ।

विद्धि व्याध्यभिमानग्रस्तं

लोकं शोकहतं च समस्तम् ॥ ३ ॥

भज गो०

यावद्विक्तोपार्जनसक्त-

स्तावन्निजपरिवारो रक्तः ।

पश्चाद्धावति जर्जरदेहे

वार्ता पृच्छति कोऽपि न गेहे ॥ ४ ॥

भज गो०

यावज्जीवो निवसति देहं

तावत्कुशलं पृच्छति गेहे ।

गतवति वायौ देहापाये

भार्या बिभ्यति तस्मिन्काये ॥ ५ ॥

भज गो०

अर्थमनर्थं भावय नित्यं

नास्ति ततः सुखलेशः सत्यम् ।

पुत्रादपि धनभाजां भीतिः

सर्वत्रैषा विहिता रीतिः ॥ ६ ॥

भज गो०

बालस्तावत्क्रीडासक्त-

स्तरुणस्तावत्तरुणीरक्तः ।

பஐகோவிக்தம்.

वृद्धस्तावच्चिन्तामग्नः

परे ब्रह्मणि कोऽपि न लभः ॥ ७ ॥

भज गो०

का ते कान्ता कस्ते पुत्रः

संसारोऽयमतीव विचित्रः ।

कथं त्वं कः कुत आयात-

स्तत्त्वं चिन्तय यदिदं भ्रान्तः ॥ ८ ॥

भज गो०

सत्सङ्गत्वे निस्सङ्गत्वं

निस्सङ्गत्वे निर्मोहत्वम् ।

निर्मोहत्वे निश्चलतत्त्वं

निश्चलतत्त्वे जीवन्मुक्तिः ॥ ९ ॥

भज गो०

वयसि गते कः कामविकारः

शुष्के नीरे कः कासरः ।

नष्टे द्रव्ये कः परिवारो

ज्ञाते तत्त्वे कः संसारः ॥ १० ॥

भज गो०

मा कुरु जनधनयौवनगर्वं

हरति निमेषात्कालः सर्वम् ।

भायमयमिदमखिलं हित्वा

ब्रह्मपदं त्वं प्रविश विदित्वा ॥ ११ ॥

भज गो०

दिनमपि रजनी सायं प्रातः

शिशिरवसन्तौ पुनरायातः ।

कालः क्रीडति गच्छत्यायु-

स्तदपि न मुंचत्याशावायुः ॥ १२ ॥

भज गो०

காமம் க்ரோதம் லோபம் மோஹம்

த்யக்த்வாத்மானம் भावय कोऽहम् ।

आत्मज्ञानविहीना मूढा-

स्ते पच्यन्ते नरकनिगूढाः ॥ १३ ॥

भज गो०

सुरमन्दिरतरुमूलनिवासः

शय्या भूतलमजिनं वासः ।

सर्वपरिग्रहभोगत्यागः

कस्य सुखं न करोति विरागः ॥ १४ ॥

भज गो०

शत्रौ मित्रे पुत्रे बन्धौ

मा कुरु यत्नं विग्रहसन्धौ ।

भव समचित्तः सर्वत्र त्वं

वाञ्छस्यचिराद्यदि विष्णुत्वम् ॥ १५ ॥

भज गो०

त्वयि मयि चान्यत्रैको विष्णु

व्यर्थं कुप्यसि सर्वसहिष्णुः ।

सर्वस्मिन्नपि पश्यात्मनं

सर्वत्रोत्सृज भेदाज्ञानम् ॥ १६ ॥

भज गो०

प्राणायामं प्रत्याहारं

नित्यानित्यविवेकविचारम् ।

जाप्यसमेतसमाधिविधानं

कुर्ववधानं महदवधानम् ॥ १७ ॥

भज गो०

का तेऽष्टादशदेशे चिन्ता

वातुल किं तव नास्ति नियन्ता ।

பஜகோவில்தம்.

यस्त्वां हस्ते सुदृढनिबद्धं

बोधयति प्रभवादिविरुद्धम् ॥ १८ ॥

भज गो०

गुरुचरणांबुजनिर्भरभक्तः

संसारादचिराद्भव मुक्तः ।

सेन्द्रियमानसानयमादव

द्रक्ष्यसि निजहृदयस्थं देवम् ॥ १९ ॥

भज गो०

अग्रे वह्निः पृष्ठे भानू

रात्रौ चुबुकसमर्पितजानुः ।

करतलभिक्षा तरुतलवास-

स्तदपि न मुंचत्याशापाशः ॥ २० ॥

भज गो०

जटिली मुंडी लुंचितकेशः

काषायांबरबहुकृतवेषः ।

पश्यन्नपि च न पश्यतिमूढ

उदरनिमित्तं बहुकृतवेषः ॥ २१ ॥

भज गो०

भगवद्गीता किंचिदधीता

गङ्गाजललवकाणिका पीता ।

सकृदपि यस्य मुरारिसमर्चा

तस्य यमः किं कुरुते चर्चा ॥ २२ ॥

भज गो०

अङ्गं गलितं पलितं मुण्डं

दशनविहीनं जातं तुण्डम् ।

वृद्धो याति गृहीत्वा दण्डं

तदपि न मुंचत्याशपिण्डम् ॥ २३ ॥

भज गो०

पुनरपि जननं पुनरपि मरणं

पुनरपि जननी जठरे शयनम् ।

इह संसारे भवदुस्तारे

कृपयाऽपरे पाहि मुरारे ॥ २४ ॥

भज गो०

पुनरपि रजनी पुनरपि दिवसः

पुनरपि पक्षः पुनरपि मासः ।

पुनरप्ययनं पुनरपि वर्षं

तदपि न मुंचत्याशामर्षम् ॥ २५ ॥

जभ गो०

कस्त्वं कोऽहं कुत आयातः

का मे जननी को मे तातः ।

इति परिभावय सर्वमसारं

विश्वं त्यक्त्वा स्वप्नविचारम् ॥ २६ ॥

भज गो०

गेयं गीतानामसहस्रं

ध्येयं श्रीपतिरूपमजस्रम् ।

नेयं सज्जनसङ्गे चित्तं

देयं दीनजाय च वित्तम् ॥ २७ ॥

भज गो०

सुखतः क्रियते रामाभोगः

पश्चाद्धन्त शरीरे रोगः ।

यद्यपि लोके मरणं शरणं

तदपि न मुंचति पापाचरणम् ॥ २८ ॥

भज गो०

रथ्याचर्पटविरचितकंथः

पुण्यापुण्यविवर्जितपंथः ।

பஐகோவிக்தம்.

नाहं नत्वं नायं लोक-

स्तदपि किमर्थं क्रियते शोकः ॥ २९ ॥

भज गो०

कुरुते गङ्गासागरगमनं

व्रतपरिपालनमथवा दानम् ।

ज्ञानविहीने सर्वमनेन

मुक्तिर्नभवति जन्मशतेन ॥ ३० ॥

भज गो०

योगरतो वा भोगरतो वा

सङ्गरतो वा सङ्गविहीनः ।

यस्य ब्रह्मणि रमते चित्तं ।

नन्दति नन्दति नन्दत्येव ॥ ३१ ॥

भज गो०

ஹஜ மொவிநு஁ ஹஜ மொவிநு஁

ஹஜ மொவிநு஁ ஔஹஜிதெ ।

ஸஹ்ராவெஹ் ஸஹ்ரிஹிதெ காஹெ

நஹி நஹி ரக்ஷதி யஹ்ஹ்ரீகாஹெண ॥

ஹஜ மொ

ஔஹ ஜஹீஹி யநாமஹ்ஹ்ரீஷா஁

கஹ்ரஹ் ஸஹ்ரஹ்ரீ஁ ஔநஹி விஹ்ஹ்ரீஷாஹ் ।

யஹ்ஹெஸ நிஜகஹ்ஹ்ரீஷாஹ்ரீஷாஹ் விஹ்

தெந விநாஹ்ரீஷாஹ் ॥ க ॥

ஹஜ மொ

நாஹ்ஹ்நஹ்ரீஷாஹ்நாஹ்நிஹெஸ஁

ஹ்ரீஷாஹ்நாஹ்ரீஷாஹ்நாஹ்நிஹெஸஹ் ।

ஹ்ரீஷாஹ்நாஹ்நாஹ்நிஹெஸஹ்நாஹ்நிஹெஸஹ்

ஔநஹி விஹ்ரீஷாஹ்நாஹ்நாஹ்நிஹெஸஹ் ॥ ௨ ॥

ஹஜ மொ

பஜகோவிந்தம்.

நம' நடின மதஜயஜிதி தரமம்

த டஜீவி தஜிசயயவபய |

விஜி வ்யாயுஜீநநமுஷம்

மொகம் மொகஹதம் உ ஸஜிஷ்ட || 15 || ஹஜ மொம்

யாவஜிதொவாஜ-நஸகூ-

ஸாவநிஜபரிவாரொ ராகூம் |

பஸூராவதி ஜஜ-நஜெஹ

வா த-நா-புஷுதி கொடவி ந மெஹ || 16 || ஹஜ மொம்

யாவஜீவொ நிவஸதி ஜெஹ

க-ஸமம் தாவபுஷுதி மெஹ |

மதவதி வாயெள ஜெஹாவாயெ

ஹாய-நா-விஹிதி தஷிநாயெ || 17 || ஹஜ மொம்

கூய-நய-நய-ஹாவய நித்யம்

நாஸி ததம் ஸவமெஸம் ஸத்யம் |

ப-பு-தாடிவி யநஹாஜாம் லீதி:

ஸவ-நெ-புஷா விஹிதா ரீதி: || 18 || ஹஜ மொம்

பாமஸூவதீயாஸகூ-

ஸூர-பணஸூவதார-பணீரகூம் |

வ்யூஷஸூவஜிநாஜிமம்

பரெ ஸ்ரஹணி கொடவி ந மத்யம் || 19 || ஹஜ மொம்

கா தெ காஹா கஸெஷு ப-பு-தம்

ஸம்ஸாரொடயஜீவ விவிதம் |

கஸ்ய க்ஷா கம் க-பு-த சூயாத-

ஸூதம் விநய யஜிம் ஸூரணம் || 20 || ஹஜ மொம்

பஜகோவிந்தம்.

ஸதஜகெந் நிஸஜகெந்

நிஸஜகெந் நிஜெஹகெந் |

நிஜெஹகெந் நிஸுதகெந்

நிஸுதகெந் ஜீவநுதீ || ௧ ||

ஹஜ மொ

வயஸி மதெ கம் காஸிகாரம்

ஸநெஷ நீரெ கம் காஸாரம் |

நெஷ டிரெவெ கம் வரிவாரெ

ஜாதெ ததெ கம் ஸம்ஸாரம் || ௨ ||

ஹஜ மொ

ஜா காரம் ஜநயநபௌவநமவம்

ஹாதி நிஜெஷாதாமம் ஸவம் |

ஜாயாயிரிஜிவிவம் ஹிகா

புஜஹபதம் கம் புவிஸ விஜிகா || ௩ ||

ஹஜ மொ

ஜிநிவி ரஜநீ ஸாயம் பூராதம்

ஸிஸிரவஸனௌ பநநராயாதம் |

காமம் கீபதி மஹத்யாயம்-

ஸுஜிவி ந ஜெஹத்யாஸவாயம் || ௪ ||

ஹஜ மொ

காரம் கெதாயம் யொஹம் ஜோஹம்

தஜகாதாநம் ஹவய கொஹம் |

சுதஜகாதவிஹீநா ஜிவா-

ஷெ பவ்யெந் நரகநிமவாம் || ௫ ||

ஹஜ மொ

ஸநாநிர தாநிவாஸம்

ஸயா ஹதயஜிநம் வாஸம் |

ஸவம்பரிமுஹொமத்யாம்

கஸ்ய ஸவம் ந கெதாதி விராமம் || ௬ ||

ஹஜ மொ

பஜகோவிந்தம்.

மாதென ரிதெ வ-மதெ வதென

கா கரும ருதம் விமுஹஸதென |

ஹவ ஸதிலிதம் ஸவரதெ க்ஷம்

வாஜு மயிராஜிவிஷ்ணுக்ஷ || மநி || ஹஜ மொ

க்ஷயி க்ஷி யாநதெதெகா விஷ்ணு

வ்யூக க்ஷப்யஸி ஸவ-ஸஹிஷ்ணு ||

ஸவ-ஸிஸிவி பஸ்யாதாநம்

ஸவ-தெதாநதஜ ஹஜாஜாநத || மக்ஷ || ஹஜ மொ

புணாயாநம் புரத்யஹாரம்

நித்யாநித்யிவெக்ஷிவாநத |

ஜாப்யஸதெதஸகாயிவியாநம்

க்ஷவ-ஸ்யாநதம் ஹஜய்யாநத || மக்ஷ || ஹஜ மொ

கா தெதஷ்டாடிஸதெஸ வினா

வாதக்ய க்ஷி தவ நாவதி நியனா |

யஸ்யம் ஹதெஸ ஸவ்யாநிஸகா

ஸொய்யதி புரவாஜிவிநா க்ஷ || மக்ஷ || ஹஜ மொ

மகா க்ஷாநாந்ஸ க்ஷநிலா நகக்ஷம்

ஸாஸாராஜி ராஜ்வதி க்ஷம் |

ஸெந்திர்யாநஸநியகாபெவா

சுக்ஷிஸி நிஜஹ்யயஸ்யம் தெவ || மக்ஷ || ஹஜ மொ

சுமெய் வஹிம் புரதெஷ்ட ஹநதி

ராதென வ்ஸ க்ஷஸ்யித தஜாநம் |

கா தவகிஷா தாநதவவாஸ-

ஸுதவி நதி க்ஷத்யாஸாவாஸம் || உய || ஹஜ மொ

பஜகோவிந்தம்.

ജപ്പിൾ പെണ്ണി യെ നമിത കേശം

காஷாயம்பாஸஹைக்ருதவெஷம் ।

வெள்ளி உ ந வெள்ளி 2023

உதிரிநிதித் துறைமுகத்துக்குவெஷம் || ௨௭ || ஹரி மொ.

ஹமவதில் தா கிம் விடிய தா

மஹாஜயவசுனிகா உட்சா |

ശക്തിയുടെ (ധർമ്മ) പ്രസാദം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

தஸ், பசி கிஞ் சுபா ருதெ உய-கா || ௨ ௨. || ஸஜ்ஞொ...

சுழி மயிதம் பெயிதம் ருணம்

உயரநாயகர் அவர்கள் கருணை !

வெளியா யாதி து உய்கா டிண

சுடிவி ந லிங்ம த்யாஸாபிடிண்பு || ௨௩ || ஸஜ மொ

வகுநாவி ஜநநம் வகுநாவி திரணம்

வருநாவி ஐநநீ ஐ ரொ ஸயநி.

ஐ.ஹ. ஸாஸாரெ ஹவடி - ரஸாரெ

கூவுயாட்செரெ வாஹிஜைராசெ || ௨.௪ || ஐயெரெ

வருநாவி ரஜந் வருநாவி தியஸம்

வருநாவி அகநாவி வருநாவி ராஸம் ।

பெருநாயகியும் பெருநாயகிவழிகளும்

தடிவி ந ி ரு வ து ஶாஸாஸிஷ-68 || 2 கு || மஜ மொ

கனம் கொடும்பட்டி கருத்து குயர்து

கா வெ ஐநந் கொ வெ தா துஃ |

இது வரிவாங்கப் பட்டதேயுமாய்

விசுவக்ருகா ஸபவிவாரடி || ௨௬ ||

ସୁ ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ର

பஜகோவிந்தம்.

மெயம் தீதாநர்ஸஹஸ்யம்

யெயம் ஸ்ரீவதிராஹஜஸ்யம் ।

நெயம் ஸஹநஸம்மெ வித்யம்

செயம் ஜீநஜாய உ வித்யம் ॥ ௨௭ ॥

ஹஜ மொம்

ஸஹவதம் க்ருயதெ ராஜாஹமம்

வஸூரஹ ஸரீரெ ரொமம் ।

யஜ்வி மொகெ ருணம் ஸாணம்

தடிவி ந ருமவதி வாவாஹாணம் ॥ ௨௮ ॥ ஹஜ மொம்

ரயூரஹவதவிதா தகம்யம்

வஹ்ணராவஹ்ணவிவதிதகம்யம் ।

நாஹம் நகம் நாயம் மொக-

ஷடிவி கிடிமம் க்ருயதெ மொகம் ॥ ௨௯ ॥ ஹஜ மொம்

கஹ்ரெஹத மம்மாஸாஹா மஜநம்

வ்ருதவரிவாய நடியவாடிநம் ।

ஜாநவிஹ்நெ ஸவதிநெந

ரிக்ஷி நகஹவதி ஜநூஸதெந ॥ ௩௦ ॥

ஹஜ மொம்

யொஹதொ வா மொஹதொ வா

ஸஹாதொ வா ஸஹவிஹ்நம் ।

யஸ்ய ஸ்ரஹ்ணிரிதெ வித்யம்

நடிதி நடிதி நடிதெவ ॥ ௩௧ ॥

ஹஜ மொம்

II.

லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹஸ்தோத்ரம்.

ற்றிலும் உட்கார்ந்தா சிஷ்யர்க
 ளெல்லாரும் ப்ரீசங்கரருடைய ஸ்வந்த சரீரத்தைப் பாது
 காத்துக்கொண்டு தங்களது குருவானவர் திரும்பி வருகிற
 தற்கு நாளையெண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், ஒரு நாள் அம
 ருகனுடைய மந்திரிகளாலேவாட்ட ஸேவகர்கள் அவ்வி
 டத்திற்கு வந்து அச்சரீரத்தைக் கண்ணுற்றதும் உடனே

லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹஸ்தோத்ரம்.

அழைக்கக் கொண்டுபோய் தகனம் செய்யவேண்டிய யத்தனங்
கள் செய்தார்கள். சிஷ்யர்கள் வெகுவாகப் போராடியும்
அவர்கள் கேட்கவில்லை. முரட்டுத்தனமாய் அச்சநீர்த்தை எடு
த்துக்கொண்டு நுத்திரபூமிக்குப் போய்விட்டார்கள். உடனே
ஸ்ரீபத்மபாதர் முகலிய சிஷ்யர்கள் எல்லாரும் அமருகனு
டைய அரண்மனை வாயிலண்டை உரக்க பஜனம் செய்து
கொண்டு ஓடி வந்தார்கள். அரசனோ அச்சமயத்தில் அந்தப்
புரத்தில் ஸ்திரீகளுடன் விஷயஸுகத்தில் ஆழ்ந்திருந்தனர்.
சிருங்காரரஸபிரதானமான கிரந்தம்கூட ஒன்று இச்சமயத்
தில் இயற்றியிருக்கிறார். அதற்கு அமருகசதகம் என்று
பெயர். இந்த மாதிரியாக விஷயத்தில் முழுகிக்கிடந்த இவ்
வரசனுடைய காதிற்படும்பாடி உரந்த குரல்களால் பின்வரு
மாறு பல சுலோகங்களை மேற்கூறிய சிஷ்யர்கள் பாடினார்கள்.

नेति नेत्यादि निगमवचनेन निपुणं निषिध्य मूर्तामूर्तराशिम् ।

यदशक्यनिह्वं स्वात्मरूपतया जानन्तिकोविदास्तत्वमसि तत्वम् ॥

நெதி நெத்யாதி நிபுணவநெந

நிபுண, நிஷிய, ஐதகாஐதகாஸிடி |

யதஸக்யநிஹவ ஸா தா உவதயா

ஜா நனிகொவிதா ஸுக்ஷஸி தக்ஷவ ॥

“ஓ! ராஜனே! தாங்கள் ஸாதாரணமான அரசனல்ல.
இதுவன்று, இதுவன்று என்று வேதவசனங்களால் ஸமஸ்த
சராசரங்களும் நிஷேதிக்கப்பட்டு—ஆனால் யோகிகளுடைய
ஸ்வாத்மானுபவத்தினால் முற்றுமே ஒன்று மல்லவென்று
மறுக்கக்கூடாததாயும் மஹான்களுக்குமட்டில் தெரிந்ததா
யும் எந்த வஸ்துவிருக்கிறதோ அதுவே தான் தாங்கள்.”
என்று இதுமாதிரியான பற்பல சுலோகங்கள் அவ்வரசன்

லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹஸ்தோத்ரம்.

காதிற்பாடவே அவனு லிலிருந்த ஸ்ரீசங்கராசார்யஸ்வாமி
களும் திடீரென்று அச்சரீரத்தை விட்டகன்று தமது நிஜ
சரீரத்தைத் தாம் விட்டுவந்த பிரதேசத்தில் காணாமையால்
உடனே ருத்திரபூமிக்குச் சென்று அங்கு அதை ராஜ
கிங்கரர்கள் சிதையில் வைத்து தஹனம்செய்ய ஆரம்பித்தி
ருப்பதைக்கண்டு ஜடதியில் அதற்குள் பிரவேசித்தார்கள்.
மீண்டும் உயிர் வந்ததையும் கவனியாமல் அக்கிங்கரர்கள்
நெருப்பைப் போட்டுவிடவே இம்மஹானும் அச்சமயத்தில்
லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனை டனிரண்டு சுலோகங்களால் துதி செய்
தனர்.

॥ लक्ष्मीनृसिंहस्तोत्रम् ॥

श्रीमत्पयोनिधिनिकेतन चक्रपाणे

भोगीन्द्रभोगमणिरञ्जितपुण्यमूर्ते ।

योगीश शाश्वत शरण्य भवाब्धिपोत

लक्ष्मीनृसिंह मम देहि करावलम्बम् ॥ १ ॥

ब्रह्मेन्द्ररुद्रमरुदर्ककिरीटकोटि-

संघट्टिताङ्घ्रिकमलामलकान्तिकान्त ।

लक्ष्मीलसत्कुचसरोरुहराजहंस

लक्ष्मीनृसिंह मम देहि करावलम्बम् ॥ २ ॥

संसारघोरगहने चरतो मुरारे

मारोग्रभीकरमृगप्रवरार्दितस्य ।

आर्तस्य मत्सरनिदाघनिपीडितस्य

लक्ष्मीनृसिंह मम देहि करावलम्बम् ॥ ३ ॥

லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹஸ்கேதாத்ரம்.

சंஸாரகூபமதிघौरमगाधमूलं

संप्राप्य दुःखशतसर्पसमाकुलस्य ।

दीनस्य देव कृपणापदमागतस्य

लक्ष्मीनृसिंह मम देहि करावलम्बम् ॥ ४ ॥

संसारसागरविशालकरालकाल-

नक्रग्रहप्रसन्ननिग्रहविग्रहस्य ।

व्यग्रस्य रागरसनोर्मिनिपीडितस्य

लक्ष्मीनृसिंह मम देहि करावलम्बम् ॥ ५ ॥

संसारवृक्षमघबीजमनन्तकर्म-

शाखाशतं करणपत्रमनङ्गपुष्पम् ।

आरुह्य दुःखफलितं पततो दयालो

लक्ष्मीनृसिंह मम देहि करावलम्बम् ॥ ६ ॥

संसारसर्पघनवक्त्रभयोग्रतीव्र-

दंष्ट्राकरालविषंदग्धविनष्टमूर्तेः ।

नागारिवाहन सुधाब्धिनिवास शौरे

लक्ष्मानृसिंह मम देहि करावलम्बम् ॥ ७ ॥

संसारदावदहनातुरभीकरोरु-

ज्वालावलीभिरतिदग्धतनूरुहस्य ।

त्वत्पादपद्मसरसीशरणागतस्य

लक्ष्मीनृसिंह मम देहि करावलम्बम् ॥ ८ ॥

संसारजालपतितस्य जगन्निवास

सर्वेन्द्रियार्थबडिशार्धझषोपमस्य ।

லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹஸ்தோத்ரம்.

प्रोत्खाण्डितप्रचुरतालुकमस्तकस्य

लक्ष्मीनृसिंह मम देहि करावलम्बम् ॥ ९ ॥

संसारभीकरकरीशकराभिघात-

निष्पिष्टमर्मवपुषः सकलार्तिनाश

प्राणप्रयाणभवभीतिसमाकुलस्य

लक्ष्मीनृसिंह मम देहि करावलम्बम् ॥ १० ॥

अन्धस्य मे हृतविवेकमहाधनस्य

चोरैः प्रभो बलिभिरिन्द्रियनामधेयैः ।

मोहान्धकूपकुहरे विनिपातितस्य

लक्ष्मीनृसिंहं मम देहि करावलम्बम् ॥ ११ ॥

लक्ष्मीपते कमलनाभ सुरेश विष्णो

वैकुण्ठ कृष्ण मधुसूदन पुष्कराक्ष ।

ब्रह्मण्य केशव जनार्दन वासुदेव

देवेश देहि कृपणस्य करावलम्बम् ॥ १२ ॥

ஸ்ரீ ஸக்ஷீ ந்ருஸிம்ஹஸ்தோத்ரம் ॥

ஸ்ரீ?தயொநியிநிகெதந ஸக்ருவாணெ

ஹொதீந்ருஹொமரீணீரஹிதவரண?தெத-6 ।

யொதீஸஸாஸூதஸாண?ஹொஸீஹொத

ஸக்ஷீ ந்ருஸிம்ஹ ரீ?செஹி கராவஸம்ஸ? ॥ க ॥

ஸ்ருஹொந்ருரபக்ரு?ரபக-6கிரீ?கொடி-

ஸம்ஸ்யடிதாஹிகரீயாரீயகாஹிகாஹ ॥

லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹஸ்தோத்ரம்.

④ கந்தியாஸ் தருமபொருடரு ஹாஹம்ஸ்

யக்ந்நு ஸிம்ஹ ஃஃ ஜெ ஹி சுராவமஸ்ய || 2 ||

ഭാരതാശ്രമകാരികളുടെ വാർഷിക കമ്മിറ്റി.

கூடகம்) & தாநிஷாவாநிஷிதம்)

யுகத் துயிலிவாழ உலகு ஹிகாராவயம்பு || ௩ ||

ஸ ஸ்ரீரக்ஷைத் தீபொருதாய நம: ||

ஸம்ப்ராப்தி ஐரவீசா தஸப-ஸீரக-புஸ்ய |

திருநெல்வேலி ஜெ.வ.கூ.பெண்பெரியாட்சு

மகிழ்நாயுடைய 22 லேஹி கராவயம்படி || ச ||

ஸம்ஸாரஸா ஸாவித்யா யுக்யா யுக்யா-

நகரம் ஹம் நகரம் நிம் ஹம் ஹம் |

உயிமுடி ராமராம ஸௌநாதி-கநிவீ விதமுடி

④ கந்தர்வ நய வரி, ஹ ரீஜி ஷெ ஹி காரா வயம்ஸி || ௫ ||

ஸஃஸாந வ்யக்ஷிதௌ! ஸீஜதி நக்ஷத்ர-
 ஸஃஸாந வ்யக்ஷிதௌ! ஸீஜதி நக்ஷத்ர-

ஸாஸாஸுதம் காரணபெத்திநம்பவெ-ஷ்டி |

சூரபுங்கு) ஐந்தாவது தம் வகுத்தா ஐயாவா

உக்தம் ந்யஸிம்ஹ ஃசி ஜெஹி காராவயம்ஸு || கூ ||

ஸம்ஸாரஸபை-மே'நுவதீவ்யொமு-தீவ்ர-

உருஷ்டாசுரரூபிஷ்டிபூமிநஷ்டிதெதம் |

நா மாநில வா ஹ நமஸ்யாஷ்வி நிவாஸ சௌநௌ

யுக்தீந்யஸிம்ஹ உபி ஜெஹி காராவயம்ஸு || ௭ ||

ஸம்ஸார ஞான வடிவ நா. த. ரா. லீக்ரெயர் - ௨ -

ஜாயாவலீ ஹிர திபி துத ந தீ ர ஁ ஹஸி) ।

லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹஸ்தோத்ரம்.

ஸ்வதூதவஜ்ஜஸரஸ்ஸரணாமதஸ்ய

மகூத் ந்யஸிம்ஹஜி ஜெஹி கராவயம்ஸ்ய || அ ||

ஸம்ஸாரஜாமவதிதஸ்ய ஜமநிவாஸ

ஸவெ-நியாய-பைபிஸாய க்ஷொஷாவஸ்ய |

பொதுணிதபுரதா தாமகூஸூகஸ்ய

மகூத் ந்யஸிம்ஹ ஜி ஜெஹி கராவயம்ஸ்ய || கூ ||

ஸம்ஸாரலீகா கரீஸகராலிவாத

நிஷிஷஜி-வப-ஷஃ ஸகயாதி-நாஸ |

பொணபுயாணஹவலீதிஸராகமஸ்ய

மகூத் ந்யஸிம்ஹ ஜி ஜெஹி கராவயம்ஸ்ய || ட ||

சுநஸ்ய ஜெ ஹு தவிவெகஜஹாயநஸ்ய

மொரெ-புலொ வலிஹிநியநா-யெயெ-|

ஜொஹாநகூபக-ஹரெ விநிபாதிதஸ்ய

மகூத் ந்யஸிம்ஹ ஜி ஜெஹி கராவயம்ஸ்ய || யக ||

மகூத் பதெ கரீயாநாஹ ஸ-ரெஸ விஷ்ணு

வெக-ண க்யூஷ-ய-ஸ-உந ப-ஷாராக்ஷ |

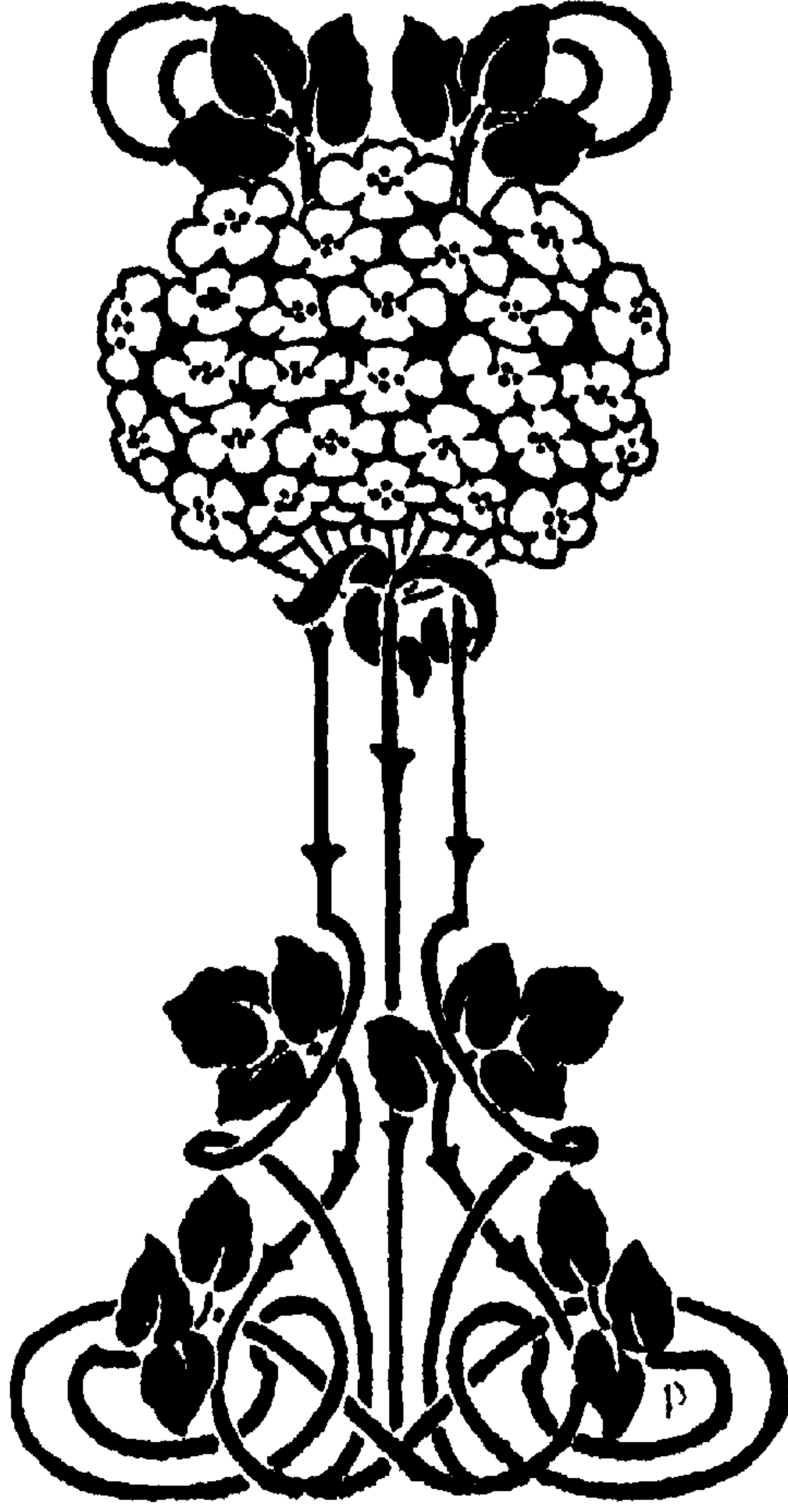
புஷ்ணு கெஸவ ஜநாடி-ந வாஸ-ஜெவ

ஜெவெஸ ஜெஹி க்யூபணஸ்ய கராவயம்ஸ்ய || யஉ ||

இத்தகைய சுலோகங்களால் லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹரைத் தமக்குக் கைகொடுத்துத் தூக்கும்படி பிரார்த்திக்க அத் தேவரும் உடனே பிரஸன்னராகித் தமது கருணையால், ஜ்வ லித்துக்கொண்டிருந்த அக்னியை யணைத்து, கட்டுக்களே யெல்லாம் அறுத்துத், தமது கையாலேயே ஆசார்யஸ்வாமி களைத் தூக்கிவிட்டுப் பிறகு அந்தர்த்தானமாயினார். இதைக்

லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹஸ்தோத்ரம்.

சுண்டதும் அங்கிருந்த அரசனது வேலையாட்கள் பயந்து நடு
நடுங்கி யோட்டம்பிடித்தார்கள். நமதாசார்யஸ்வாமிகளும்
உடனே தமது சிஷ்யர்களிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்
களைக்கண்டதும் அச்சிஷ்யர்களுக்கிருந்த ஸந்தோஷத்திற்
கோரளவில்லை. வெகுகாலம் விட்டுப் பிரிந்திருந்ததினால் தங்
களது குருவைக்கண்டதும் அவர்களைச் சுற்றிச்சுற்றி ஆனந்
தத்தால் கூத்தாடினார்கள்.

12.

ஸரஸ்வதீஜயம்

ஸுமேச்வரர் சிஷ்யரானது.

மது சிஷ்யர்களுடன் ஸ்ரீசங்காரும் ஸரஸ்வதி
யைப் பார்க்க மீளவும் மாஹிஷ்மதி நகரம்
சென்றார்கள். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீசங்காரைக்
கண்டதும் ஸ்ரீமண்டனமிச்சாரும் வெகுவாகப்

பணிந்து மிகக்களித்து தம்முடைய கிருஹம் சரீரம் முதலிய
ஸமஸ்தத்தையுமே அவர்களுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்துவிட்
டார்கள். ஸரஸ்வதீ தேவியும் இவர்களைக் கண்டதும் பின்
வருமாறு ஸ்மேதத்திரம் செய்தாள்.

ईशानः सर्वविद्यानामीश्वरः सर्वदेहिनाम् ।

ब्रह्मणोऽधिपतिर्ब्रह्माभवान्साक्षात्सदाशिवः ॥

ஈஸாநாஃ ஸவ-விஷ்ணுநாதீஸ்வரஃ ஸவ-ஹேஹிநாடி ।

பு-ஹ்ணொ-யி-பதி-பு-ஹ்ணாவாநாக்ஷா-ததாஸரிவஃ ॥

தாங்கள் ஸகல வித்யைகளுக்கும் ஈசன். ஸமஸ்த
பிராணிகளுக்கும் ஈசுவரன். பிரம்ஹாவுக்குமதிபதி. தாங்
கள் ஸாக்ஷாத் ஸதாசிவனே.

ஸரஸ்வதீஜயம்.

“தாங்கள் இன்னும் காமசாஸ்திரத்தில் என்னை ஜயிக் காமவிருக்கும்பொழுதே நான் தங்களை வகல வித்யைகளுக் குமீசன் என்று கூறலாமோவெனின் தடையின்றி அப் படிச் சொல்லலாம். ஏனென்றால், தாங்கள் மனுஷ்யர்களுடைய சரித்திரத்தை யனுஸரித்துக் காம சாஸ்திரத்தைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று தாமதித்தீர்களேயல்லாது, தங்களுக்குத் தெரியாததுமொன்றுளதோ. அதலால் தாங்கள் வர்வேசுவரனென்று சொல்வதிற் சந்தேகமில்லை” என்றான்.

பிறகு காம சாஸ்திரத்திலும் ஸரஸ்வதி பின்வாங்கவே, அவள் செப்பினதாவது “தங்களிடத்தில் நான் தோல்வியடைந்ததில் எனக்கு ஒரு குறையுமில்லை. எப்படியெனின், ஸூரியன் அதிதப் பிரகாசமுள்ளவனாயிருந்ததால் சந்திரனுக்கு ஏதாவது அவமானமுண்டோ. அதுபோலத் தங்களால் பராபவமடைகிறது மிகவும் சிரோஷமே.

महत्पारिभवः श्रेष्ठो न नीचादपि गौरवम् ।

कंसारेः पदघातेन कालीयस्य विभूषणम् ॥

ஹத்பரிஹவஃ ஸ்ரேஸ்தோ ந நீசாஹி மௌரவஃ ।

கஃஸாரெஃ பதஹாதெ ந காலீயஸ்ய விஹிஷணம் ॥

தாழ்மையான மனுஷ்யர்களிடமிருந்து அடையும் கௌர்வத்தைக் காட்டிலும் மஹான்களிடமிருந்து அடையும் பராபவம் மிக சிலாக்கியமே. கம்ஸனது சத்துருவாகிய கண்ணபிரானுடைய பாதத்தால் மிதிபட்டதுவும் காலீயனுக்கு ஆபரணமே.

இவ்வாறு துதிசெய்து, “ஓ! பரமாத்மாவே! தங்களை யானறிவேன். பிரம்ம லோகத்திற்குச் செல்ல எனக்கு அனுமதி கொடுக்கவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தாள்.

ஸுபேசுவரர் சஷ்யரானது.

இதற்கு நமது ஸ்வாமிகளும் எஸ்வதீதேவியை வெகுவாக ஆமோதித்துத் தமக்கும் அவளது நிஜரூபம் உன்ருக்த்தொரியு மென்பதைக் காட்டித் தாம் இனித் தூங்கா நதிக்கரையில் ஸ்தாபிக்கப்போகும் சபடா பீடத்தில் அவள் ஸ்தா பிர ஸன்னையாக இருக்கவேண்டுமெனவே, அத்தேவியும் அதற் கிணங்கினாள்.

பின்பு, மண வாமிசுடரும் நமது பத்னி பூமியை விட்டு உயாக்கிளம்பிவிட்டால் அவளுக்கு இனி ஒழுவிதத் தீங்கும் நேராதென்பதை யறிந்து நமது தாய்மங்களை மெல்லாம் ஸத்விநிதியாகப்படுத்தி, அக்விதேஹாச் சாக்னியை விதிப்படித் தமக்குள்ளாகவே ஆரோபித்துக்கொண்டு, நமது சார்யஸ்வா மிகளைத் தமக்கு வதுபிதேசம் செய்து கிரம வக்யாஸ மீந் நருளும்படி யாசித்தார். ஸ்ரீசங்கடரும் அவருக்கு “தத்வமஸி” மஹாவாக்யத்தை யுபதேசித்து வக்யாஸாச் சமத்தைக் கொடு த்து ஸுபேசுவராசார்யரென்னும் பெயரையுமளித்தார்.

13.

காபாலிககண்டனம்.

ரஸ்வதீதேவியையும் இவ்வாறு வென்று மண்டனமிச்சரையும் தமது சிஷ்யமாகச் செய்துகொண்ட பின்பு நமதாசார்ய ஸ்வாமிகள் மாஹிஷ்மதி நகரம் விட்டகன்று தென் திசையை நோக்கிச் சென்றார்கள். ஸமஸ்த சிஷ்யர்களுடனும் இவர்கள் ஒவ்வொரு தேசமாகச் சென்று ஆங்காங்கு வழங்கும் தூர்மதங்களை யெல்லாம் தொலைத்து, அவ்விடத்துள்ளவர்களில் முதன்மையானவர்களுடன் வாதித்து, அவர்களை வென்று, எங்கே கண்டாலும் நிகரில்லாத அத்வைத மதத்தையே ஸ்தாபித்து வந்தார்கள். இவர்கள் இச்சமயத்தில் செய்த ஜகதுபகாரமானதும், மஹதுக்கிருஷ்டமானதுமான காரியத்தை விவரித்து எழுதுவதென்றால்

காபாலிககண்டனம்.

ஒருவராலும் ஸாத்தியமாகாது. உலகத்தில் பரவி வந்த மதங்களுக்கோ ஓர் கணக்கில்லை. சைவமதம், பாகவதமதம், வைஷ்ணவமதம், பாஞ்சராத்ரமதம், வைகானஸமதம், ஹை ரண்யகர்ப்பமதம், அக்னிவாதிமதம், ஸௌரமதம், மஹா கணபதிமதம், ஹரித்ராகணபதிமதம், உச்சிஷ்டகணபதிமதம், நவநீதஸ்வார்ணஸந்தான கணபதி மதம், சக்திமதம், மஹா லக்ஷ்மீமதம், ஸாரஸ்வதமதம், வாமாசாரமதம், காபாலிக மதம், சார்வாகமதம், ஸௌகதமதம், ஜைனமதம், பௌத்த மதம், மல்லாரிமதம், விஷ்வக்ஸேனமதம், மன்மதமதம், குபே ரமதம், இந்திரமதம், யாமமதம், வருணமதம், சூர்யமதம், வராஹமதம், ஸாங்க்யமதம், யோகமதம், கர்மமதம், சந்திர மதம், க்ஷபணகமதம், பிதிருமதம், ஸித்தமதம், கந்தர்வமதம், பூதவேதாளமதம் முதலாய எண்ணிறந்த மதங்கள் வழங்கி வந்தன. ஒவ்வொரு மதஸ்தர்களும்தத்தமக்கு ஆதாரமாக வேதவசனங்களையே எடுத்துக் கூறினார்கள். உதாரணமாக, மல்லாரி மதத்தை அனுஸரித்தவர்கள் மல்லாரி என்னும் தேவதைக்கு நாயை வாஹனமாக ஏற்படுத்திக்கொண்டதற்கு வேதவாக்யமாகிய

श्वभ्यः श्रुतिभ्यश्च वो नमोनमः ।

ஸஹ்யஃ ஸுவதிஹ்யஸு வொநநோநஃ ।

என்பதை ஆதாரமாகக் கொண்டார்கள். இந்த மாதிரியான துர்க்குழிகளையெல்லாம் கணப்பொழுதில் நிராகரித்து ஸ்ரீ சங்கராசார்யஸ்வாமிகள் ஸன்மதத்தை எங்குமே நிலைநாட்டினார்கள். இவர்களுடைய அமிருதமயமான வாக்குப்பெருக ஆரம்பித்ததும் மற்றைய மதங்கள் அடைந்த கதியைப் பின்வருமாறு ஸ்ரீவித்யாரண்யஸ்வாமிகள் வர்ணித்திருக்கின்றார்கள்.

காபலீககண்டனம்.

वागी काणभुर्जी च नैव गणिता लीना क्वाचित्कापिली

शैवं चाशिवभावमेति भजते गर्हापदं चार्हतम् ।

दौर्गे दुर्गतिमश्नुते भुवि जनः पुष्पाति को वैष्णवं

निष्णातेषु यतीश सूक्तिषु कथाकेलीकृता सूक्तिषु ॥

வாணீ காணல ரஜீ உநெநவ மணி தா லீநா ஸ்ரீ தாவிஸீ
 வெஸவம் மாபரி பவாவெ?தி ஸஜெத மஹ-பாஷ-டி-மாஹ-6-

५११

பெரிய ம '0 டி பஸ் கீழே நடுத்த ஸ்ரீமதி நம்பு ரஷா தி கொ

ବେଞ୍ଚୁରୀ
ଗଣ

நிஷா(பெ) சஷா-யை புள்ளை-கு நிஷா "கூடா கொஞ்சு தாஸம்"

திரு. வி. வி. பி.

तथागतकथा गता तदनुयायि नैयायिकं

वचोऽजनि न चोदितो वदति जातु तौतातितः ।

विदग्धति नदग्धधीर्विदितचपलं कापिलं

विनिर्दय विनिर्दलद्विमतसंकरे शंकरे ॥

தமிழா மதுகமலா மதுகா துடி நயபாயி வெ நயாயிகு)

வெய்யா > ஜநி ந வெய்யா தி வெ.கா தி ஜா க & வெ.கா தா தி கஃ

விடியுதி ந டியுவி-ஓடி-குடாவயும் ஆரவியும்

விநித்ய-ம. விநித்ய-ம. அநித்ய-ம. அநித்ய-ம. அநித்ய-ம. ||

காணுதற்கருடைய வாக்கைப் பரிஹாஸத்திற்குக்கூட
மதிப்பாரில்லை, காபாலீமதம் எங்கேயோ ஓடி ஒளிந்துபோய்
விட்டது, சைவமதமும் அசிவமாக ஆயிற்று, ஆர்ஹதமதம்
நித்தனைக்குள்ளாயிற்று, சாக்தமதம் துர்க்கதியை ந்தது,
வைஷ்ணவமதத்தைப் போஷணம் செய்வாரில்லை, பொளத்தர்

காபாலிககண்டனம்.

களுடைய பிரஸக்தியே அற்றுப்போயிற்று. அவாகளையு ஸரித்தே சென்றது நையாயிகர்களுடைய மதமும், கௌமரிலரால் விருத்தியாக்கப்பட்ட கர்மமதத்தைப்பற்றியும் பேசுவாரில்லை, கபிலரால் போஷிக்கப்பட்ட காபிலமதமும் லயத்தையடைந்தது. இவைகளுக்கெல்லாம் காரணம், நிர்ந்தயவுடன் துஷ்ட மதங்களையெல்லாம் பிளத்தெறிந்த ப்ரீசங்காருடைய ஒப்பில்லாத ஸூக்திகளேயாம்.

இவ்வாறு காலாபக்கங்களிலும் திக்விஜயம் செய்து கொண்டு செல்லுங்காலத்தில் மஹாஷ்டிப தேசத்தில் னாவமதானுஸாரியாகிய கபாலிகனோடுவன் கமதாசார்ய ஸ்வாமிகளை எதிர்கொண்டு வணங்கி, அஞ்ஜலிபந்தனாய் பின்வருமாறு மொழிந்தான். “ இவ்வுலகில் மஹான்களுக்கெல்லாம் முநன்மைபானவர் தாங்களே. மோஹத்தையெல்லாம் தாண்டியவரும் தாங்களே. தேசத்தில் அபிமானத்தை விடொழிந்தவரும் தாங்களே. ஜகதுபகாரத்திற்காகவே அவதரித்து தேவலோகங்களிலெல்லாம் பரவிய கீர்த்தியையடைந்து தமது காஷ்டலைசத்தினாலேயே வந்தனர்களுடைய ஆர்த்தியை யெல்லாம் தொலைக்கிறவரும் தாங்களே. இத்தகைய ஸமஸ்த கல்யாணகுணங்களுக்குமோர் இருப்பிடமாயும், அபாரமான ஞானத்தோடு கூடியவராயுமுள்ள தங்களிடத்தில் எந்த துர்லாபமான வஸ்துவையாசிக்காலும், அநாதையை யாமல் திரும்பினவர்களில்லை. ஆதலால் இப்பொழுது தங்களை யாசித்து, எனது தெய்வமாகிய பைாவரை ஆராதித்து, எனதபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள முயலுகிறேன். வர்வஞ்ஞான தாங்கள் இதை யெனக்குக் கைகூடும்படி கிருபை செய்தருளவேண்டும்.

காபாலிககண்டனம்.

இவ்வுடலுடனேயே கைலாஸத்திற்குச் சென்று அவ் விடத்துள்ள ஈசுவரனுடன் ரமிக்கவேண்டுமென்னுமிச்சை யுடையவனாய் முன்னொரு காலத்தில் மிகவும் உக்கிரமான தபஸ்ஸைச் செய்து அதனால் ஈசுவரனை ஸந்தோஷிப்பித் தேன். அவரும் ஸந்துஷ்டமான மனத்தினராய் என் முன் தோன்றி 'ஸர்வஞ்ஞரா யுள்ளவருடைய சிரஸ்ஸையாவது, பூமி முழுவதுக்கும் அரசனாயுள்ளவருடைய சிரஸ்ஸையா வது நமது பிரீத்யார்த்தமாக நீ அக்னியில் ஆஹுதி செய்வா யேயாயின் உன் அபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றி வைப்போம்' என வாக்கருளி அந்தார்த்தானமாயினார். அது முதல் பூமி முழுவது மலைந்து திரிந்தும் ஈசுவரன் விரும்பியவண்ணம் அரசனாவது ஸர்வஞ்ஞராவது கிட்டவில்லை. ஏதோ என் அதிர்ஷ்டவசத்தால், லோகஹிதத்திற்காகவே ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸர்வஞ்ஞரான தங்களை இன்று யான் கண் ணுற்றேன். சிரஸ்ஸைக் கொடுப்பதால் தங்களுக்கு அள விறந்த கீர்த்தியுண்டாகும், எனக்கோ இஷ்டஸித்தியாகும். இந்தச் சரீரமோ என்றைக்கிருந்தாலும் ஈசுவரமென்பதை நன்கு கவனித்துப் பின்பு தங்களிஷ்டம்போல் செய்யவேண் டும். தங்களைப்போலொத்த மஹான்களெல்லாம் சரீராபி மானத்தை விட்டுப் பரோபகாரத்திற்காகவே ஜன்மமெடுத்த வர்கள். உதாரணமாக ததீசி மஹரிஷி நமது முதுகெலும் பைத் தர்னம் செய்யவில்லையா. தாங்கள் ஒருக்காலும், எனது பிரார்த்தனையை மறுக்கமாட் டீர்களென்னும் முழுநம்பிக்கை யுடனும் தங்களை வேண்டுகின்றேன். எவ்வாற்றாலும் தாங் கள் சிரஸ்ஸைக்கொடுத்து என்னைக் கிருதார்த்தனாக்கவேண் டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டே நமதாசார்யஸ்வாமிகளின் சரணா விர்தங்களில் ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்

காபாலிககண்டனம்.

தான். உடனே பரமவிரக்தரான ஸ்வாமிகளும் அவனுக்குத் தமது சிரஸ்ஸைக் கொடுப்பதாக வாக்களித்து, ஆனால் இந்த ஸமாசாரம் தமது சிஷ்யர்களுக்குத் தெரிந்தால் அவர்கள் இதற்கு இடம் கொடுக்கமாட்டார்களா? லால் தாம் ஸமாதியில் தனியே ஸ்மீர்த்திருக்கும் ஸமயத்தில் வந்து அவன் இஷ்டப்படி தமது சிரஸ்ஸை எடுத்துக்கொண்டு போகலாமென்று அனுமதி கொடுத்து அனுப்பினார்.

பின்பு ஒருக்கால் ஸ்ரீசங்கராசாரியர் தனியே யிருந்த பொழுது அந்தக் காபாலிகன் வரவே, ஸ்வாமிகளும் ஸித்தா ளனத்தி யுட்கார்ந்துகொண்டு ஸமஸ்த பிரபஞ்சங்களையும் மறந்து நிர்விகல்ப ஸமாதியில் பிரம்ஹத்தில் லயித்திருப்பதைக் கண்டு காபாலிகனும் இது தான் தனக்கு நல்ல சமய மென்றெண்ணி ஒங்கிய கத்தியுங் கையுமாக நமது பரமகுரு வாகிய ஆசார்யஸ்வாமிகளிடம் நெருங்கினான். தர்மமே உருவெடுத்து வந்ததென்று சொல்லக்கூடிய ரூபத்தைக் கொன்று உலகத்தில் அதர்மம் மேன்மேலும் ஒங்கி வள ரும்படி செய்ய யத்தனித்தான். ஆனால் பாரப்பிரம்ஹத்தை அழிக்க யாராலாயினும் முடியுமோ? ஈசுவர ஸம்மதத்திற்கு விரோதமுமுண்டோ? தர்மமழிய தேவதைகளும் பார்த்திருட்டார்களோ? உலகம் கிருதார்த்தமாகவேண்டாமோ? துராசாரங்களுக்கு இடம் கொடுக்கலாமோ? ஸ்ரீசங்கரர் அவ தரித்த காரியம் முடியவேண்டாமோ? இத்யாதி காரணங் கள் பற்றியே காபாலிகன் ஸ்வாமிகளிடம் நெருங்கியதும் இது விஷயம் ஆசார்யரின் சிஷ்யராகிய ஸ்ரீபத்மபாதருக்கு திடீரென்று மனத்தில் தோன்றிற்று. உடனே அவரும் ஒன்றும் செய்யத்துணியாமல் திகைத்து மெய்மறந்து நிற் கையில் ஸாக்ஷாத் நரஸிம்ஹன் ஆவிர்ப்பவித்து மிகவும் உக்

காபாலிககண்டனம்.

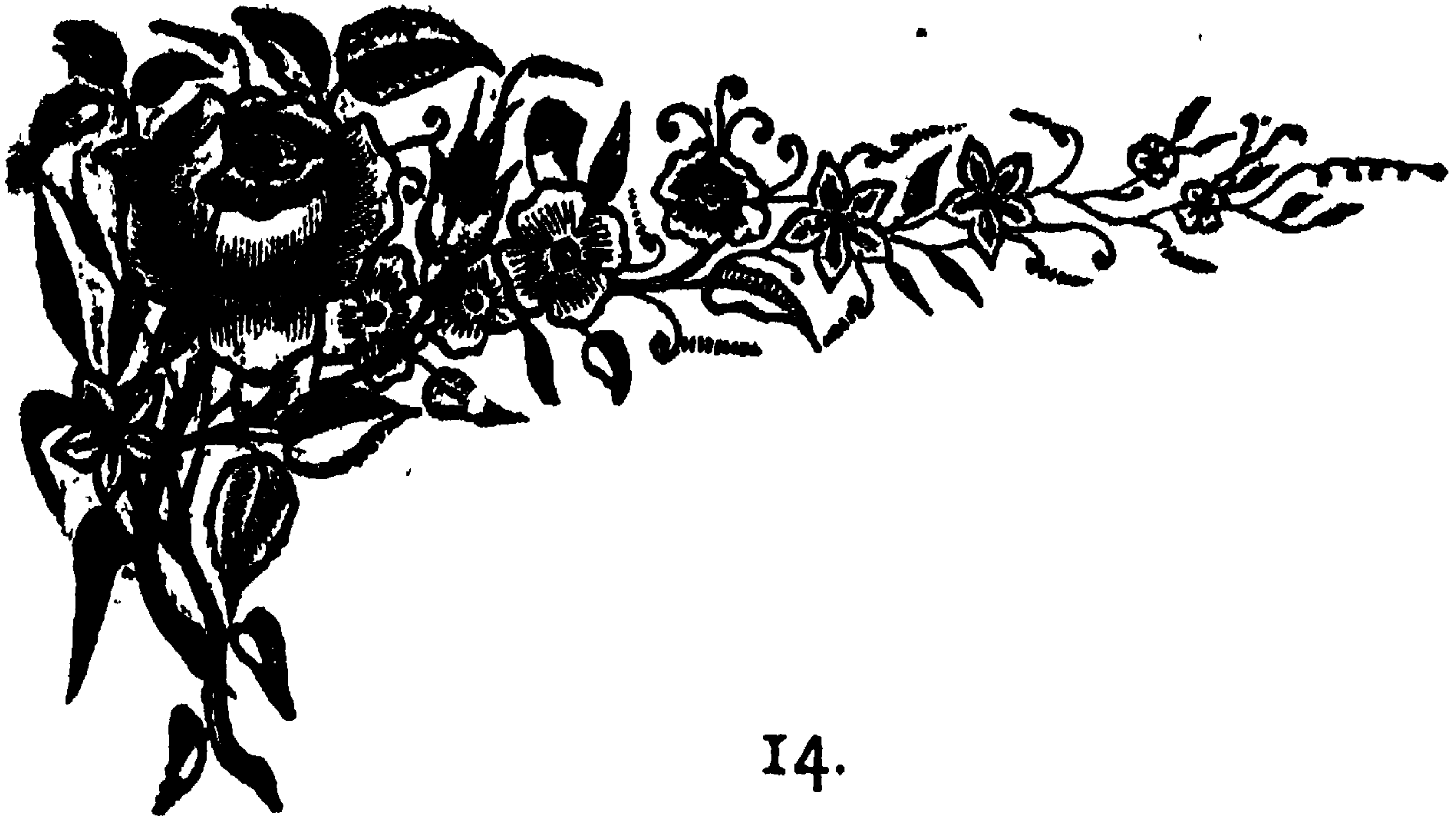
காமாக கர்ஜித்துக்கொண்டு யதீசுவரர் வமாதியிலிருக்கு
மிடத்திற்கு வந்து வெகு கோபத்துடன், பலக முழுவதும்
பூகம்பம் வந்ததுபோல் நடுநடுங்க, தேவதைகளை ஒன்றுந்
தேனன்றாமல் பிரமிக்க, எழுந்தமெல்லாம் கரைபுரள, எண்
புடைகளும் தேஜஸ் சுவலிக்க, அர்ஜுனாவம் செய்து
கொண்டு அநி தீவிமான் தமது கைகங்களால் காபாலிக
னுடைய சரீரத்தில் குத்தி அவனைப் பிடித்திழுத்து முன்
னொரு காலத்தில் ஹிரண்யகசிபுவைச் செய்ததுபோலக்
காபாலிகனையும் கிழித்து இரண்டாகப் பிளத்தெறித்துவிட்
தார். இந்த சந்தத்தால் அசார்ய ஸ்வாமிகளுக்கும் வமாதி
கலைந்தது. சிஷ்யர்களும் வெளியில் சென்றிருந்தவர்கள் திரு
ம்பி ஓடி வந்தார்கள். எல்லோரும் நடந்த விஷயத்தைக்
கண்ணுற்றதும் அசசரியத்தாலும் அனந்தத்தாலும் பரவசர்
களாய் நின்றார்கள். ப்ரீசங்காதோ தமதிஷ்ட தேவதையான
நாஸிம்ஹனைத் துதிசெய்து சாந்தப்படுத்தினார். அவரும்
சாந்தமனையாவே எல்லோருமாக ப்ரீபக்தமபாரை நடந்த
விருத்தாந்தங்களைத் தங்களுக்குச் சொல்லும்படி பிரார்த்தித்
தார்கள். அதற்கு அவர் சொன்னதாவது.

“ முன்னொரு காலத்தில் அஹோபல பர்வதத்திலேயர்
குதையில் நான் பாஹரியைக் குறித்துத் தாஸஸம் செய்
தேன். ஒரு நாள் ஒரு வேன்—சிபுனாயன்—ஒருவன்
வந்து ‘எதற்காக வெகு காலமாக இந்தக் குதையில் தனி
மையிலிருந்துகொண்டிருக்கிறீர்’ என்று என்னைக் கேட்
டான். அதற்கு நான் ‘இங்கக்காட்டில் ஒரு அற்புதமான
மிருகமிருக்கிறது. அதற்குக் கழுத்துவரையில் மிகவும் அழ
கான மணுஷ்யரூபம். முகமோ ஸிம்ஹரூபம். அந்த மிரு
கத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்று இத்தனை நாளாக நான்

காபாலிககண்டனம்.

இங்கிருந்தும் அது என் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. அந்நூல் கஷ்டப்படுகிறேன்' என்றேன். உடனே அந்த வேடன் அந்தக்காட்டினுள் நடுவில் புகுந்து ஒரு கணப்பொழுதில் நரஹரியை கழுத்தில் ஒரு கொடியால் கட்டி நெடுநாள் பழகிய ஆடுமாதிகளைக் கூட்டி வருவதுபோல் கூட்டிவந்து விட்டான். அதைக்கண்டதும் எனக்குண்டான ஆச்சர்யத்திற்கு ஓர் எல்லையில்லை. உடனே நான் 'மஹரிஷிகளுக்குக் கூட மனதினாலேயும் எட்டவொண்ணாத சூயம் யாது காரணத்தால் இந்த வேடனுக்கு இவ்வாறு வசமாயிற்று' என்று கேட்டதற்கு அந்தப்பிரபு அருளிந்நாவது 'இந்த வேடன் ஏகாக்ரசித்தனாக என்னை தியானித்த மாதிரி நான் இதுவரையிலும் ஒருவனாலும் தியானிக்கப்படவில்லை. இப்பொழுது உன்னுடைய தபஸ்ஸினால் ஸந்தோஷமடைகிறேன். ஓர் நல்ல மையத்தில் உனக்கு அனுக்கிரஹம் செய்கிறேன்' என்று சொல்லி அந்தார்த்தானமாயினார். இப்பொழுது சற்று நேரத்திற்கு முன்பு நமது குருவை ஸம்ஹாரம் செய்ய ஓர் கபாலிகன் பிரயத்தினப்படுவதாக எனக்கு இருந்தாற்போலிருந்து தோன்றிற்று. உடனே முன் நான் கண்ட நரஹரி சூயம் தென்பட்டது. அவ்வளவு தான். பின்பு நரத்தவைகளை யானறியேன்," என்றார். இதைக் கேட்டதும் சிஷ்யர்களெல்லோரும் வெகுவாக ஸந்தோஷித்துத் தங்களது பாக்கியமே பாக்கியமென்று எண்ணிக்கொண்டு குருவாகிய ஸ்ரீசங்கராசார்யஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்தார்கள். அந்த யதீந்திரரும் இவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வெவ்வேறு தேசங்களுக்குத் தீர்த்தாடனமாகச் சென்றார்கள்.

14.

ஹஸ்தாமலகர் சிஷ்யரானது.

சார்யஸ்வாமிகள் தீர்த்த யாத்
திரையாகப் பற்பல கேஷத்திரங்
களுக்குச் சென்று ஒவ்வோரிடத்
திலும் அனேக அத்புத கிருத்யங்
களைச் செய்துகொண்டு பார்ப்ப
வர்களெல்லாம் கண்டு வியக்கும்
படி ஸமஸ்த துஷ்டமதங்களையும்

தொலைத்து ஸன்மதத்தை ஸ்தாபித்து வருகையில், மேற்கு
மஹாஸமுத்திரத்தி னருகேயுள்ள ப்ரீமத் பரமசிவபிரான்
திருப்பதிகளுள் ஒன்றாய் திருக்கோகர்ணமென்னும் திவ்ய
ஸ்தலத்தையடைந்தார்கள். அவ்விடத்தில் ஸ்வாமிகள் மஹா
பலன்னப் பெயர்பெற்று விளங்கிவரும் சிவபெருமானு
டைய திருவடிகளிற்பணிந்து மூகாம்பாள் ஸந்நிதானத்திற்
குச் செல்லுகையில், மார்க்கத்தில் ஒரே குமாரனாகிய தங்க
ளது அருமைப் புதல்வனை நமனுக்குப் பறிகொடுத்துத் தத்த
ளித்துத் தவித்து அலறிக்கொண்டிருக்கும் ஓர் தம்பதியைக்
கண்ணுற்று தயாளுவானபடியால் மிக்க சோகமடைந்து

ஹஸ்தாமலகர் சிஷ்யரான்து.

தமது கடாஷ ஸ்ரீக்ஷணத்தால் அக்குமாரனை உயிர்ப்பிழித்
தெழுப்பி, அவனுடைய பெற்றோர்களுக்கு அளவில்லா ஆனந்தத்தை ஊட்டி, அவர்களுக்கு விடைபகர்க்கத்தனுப்பிய பின்பு, மூகாம்பாள் ஸந்திதானத்தை யடைந்து ஒப்புயர்வில்லாத அமிர்தமயமான தமது வாக்கால் அந்த அம்பாளைப் பலவாறு துதிசெய்தார்கள். இந்த ஸநோத்திரத்தில் மந்திர சாஸ்திரத்தையும் யோக சாஸ்திரத்தையும் நன்கு விளக்கியிருக்கிறார்கள். இவ்வாறு மூகாம்பாள் தர்சனமான பிறகு நமதாசார்யஸ்வாமிகள் ஸ்ரீபதி என்னும் அக்ரஹாரத்திற்கு வந்துசேர்ந்தார்கள்.

இந்த அக்ரஹாரத்தில் சுருதி, ஸ்மிருதி, புராணம் முதலியவற்றில் நன்றாகப் பயின்றவர்களாயும் ஆஹிதாக்கனிகளாயும், வேதத்தில் விதித்த கர்மாக்களை அநுஷ்டிப்பதில் வெகு ஸமர்த்தர்களாயும் உள்ள பிராமணர்கள் ஆயிரக்கணக்காக இருந்தனர். அவர்களுள் விண்ணுலகில் தேவதைகளுக்கு ஆசார்யரான பிருஹஸ்பதியைப்போல் மண்ணுலகில் ஒப்பில்லா “சுரு” எனப்பெயர்பெற்று, ஆகாயத்தில் கதிரவன் விளங்கியதுபோல் இவ்வுலகில் தற்செயற்குரிய பிரபாகரெனத்திருநாமம் வஹித்தவராய் ஓர் அந்தணர் மணி இருந்தார். ஜனகமஹாராஜனைப்போல் கர்மானுஷ்டானத்தில் மிகச் சிறந்தவரும், ஜைமினிமாமுனிவரியற்றிய நியாய நூலுக்குக் கசடறப் பொருள் விளக்கினவரும், வைதிக தத்துவங்களை மிகத் தெளிவாய் விரித்துக் காட்டினவரும், எங்கும் பரவிய கீர்த்தியையுடையவரும், நான்காச்ரமங்களுள் கிருஹஸ்தாச்ரமமே மிகச்சிறந்ததெனக் கொள்கையுள்ளவருமான அவ்வந்தணர்மணிக்கு அநேகம் குமாரர்களிருந்தார்கள். ஒருக்கால் இவர் ஸம்ஸார ஸஹிதமாய் தீர்த்த யாத்திரை செய்து

ஹஸ்தாமலகர் சிஷ்யரானது.

கொண்டு யமுனா நதிக்குச் சென்றார். அங்கு இவருடைய பாரியை தனது கைக்குழந்தையையு மெடுத்துக்கொண்டு யமுனையில் ஸ்நானத்திற்கேகினள். அந்நதிக்கரையில் ஒரு யோகீசுவரர் தியானத்திலிருந்ததைக் கண்டு அவரிடத்தில் தனது குழந்தையை ஒப்புவித்து, அந்தம்மாள் நதியிலிறங்கி அமிழ்ந்து ஸ்நானம் செய்துவிட்டு மீளவும் கரையேறி, தனது புத்திரனை ஓரிடத்திலும் காணாமையால் மிக்க வருத்த முற்று அந்த யோகீசுவரரிடம் முறையிட்டனள். தாம் யோகத்திலிருந்த ஸமயத்தில் அக்குழந்தை தவறி அந்நதியில் விழுந்து இறந்துவிட்டதைக் கண்ட அந்த யோகீசுவரரும், தமது அஜாக்கிரதையால் அம்மங்கையருக்கு நேர்ந்த மனக் கவலையை நீக்கக்கருதி, ஏதோ ஒரு உபாயத்தால் அப்பாலக ணைப் பிழைக்கச் செய்து அத்தேவியாரிடம் சேர்ப்பித்து அவளை மிகக் களிக்கச்செய்தார். உயிர்போய்த் திரும்பவும் பிழைத்த அப்பாலகளை எடுத்துக்கொண்டு பிரபாகராசாரியர் ஸம்ஸாரத்துடன் தமது வாஸஸ்தலமாகிய ஸ்ரீபலிக்கு வந்து சேர்ந்தார். அந்தக் குழந்தைக்கும் கிரமமாக வயது எட்டா யிற்று. அனால் அந்தப் பையன் எப்பொழுதும் ஒன்றும் பேசுவதுமில்லை, ஒன்றும் கேட்கிறதுமில்லை, ஸ்தா தியானம் செய்வவன்போலவே இருந்தான். பாலசேஷ்டைகளே கிடை யாது; மந்திபோலிருந்தான். ரூபத்திலோ மன்மதன். தேஜ ஸ்ஸிலோ ஸூர்யன். முதத்திலோ சந்திரன். பொறுமையிலோ பூமிதேவிக்கு ஸமானமானவன். இவ்வளவிலிருந்தும் ஏதோ கர்மவசத்தால் அவனுக்கு ஜடத்தன்மையே மேலிட்டிருந்தது. அவனை ஊமையென்றும், மட்டியென்றும் எல்லோரும் கருதினார்கள். இதனால் அவனுடைய பிதாவுக்கு இருந்த வருத்தத்திற்கோரளவில்லை. இராப்பாலாய் இதற்

ஹஸ்தாமலகர் சிஷ்யரானது.

கென்செய்வதென்று கவலைப்பட்டார். பிராமண்யம் போய் விடப்போகிறதேயென்று பயந்து அப்பையனுக்கு உபநயனமும் செய்வித்தார். இவ்வாறு அந்த ஜடனான பையனுக்கு வயது பதின்மூன்று ஆயிற்று.

இத்தருணத்தில்தான் ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாத ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீபதி கிராமத்திற்கு விஜயம் செய்தார்கள். இவர்களின் மஹிமையைப் பலவாறாகப் பிரபாகரர் கேள்வியுற்று இம்மஹானிடத்தில் தமது புத்திரனைக் கூட்டிப்போய்க் காண்பித்தால் அவனுடைய ஜடத்தன்மைக்கு ஏதாவது விமோசனமுண்டாகுமென்று எண்ணி “रिक्तहस्तस्तु नोपेयाद्राजानं दैवतं गुरुम्” என்னும் வசனப்படி குருவிடம் செல்லுவதற்கு முன்னர் அவருக்குக் கொடுக்கவேண்டி ஒரு பழத்தை எடுத்துக்கொண்டு, புத்திரனுடன் ஸ்ரீசங்கரரையடைந்து அவருடைய சரணாவிந்தங்களில் நமஸ்கரித்தார். தமது புத்திரனையும் அவருடைய பாதங்களில் ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் பண்ணும்படி செய்வித்தார். நமஸ்காரத்திற்காகக் கீழே படுத்த பையனோ திரும்பவும் எழுந்திருக்கவேண்டுமென்கிற ஞானம் கூடவின்றிப் படுத்தபடியே கிடந்தான். ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் தமது திருக்கரங்களால் அக்குமாரனைப் பிடித்து எழுப்பி, தம்மை நோக்கும்படி செய்வித்தார்கள். உடனே பிரபாகரரும் பின்வருமாறு மொழிந்தார். “ஸ்வாமிகாள்! இச்சிறுவனுடைய ஜடத்தன்மைக்குக்காரணத்தைத் தாங்கள் தாமறிந்து சொல்லவேண்டும். வயதோ பதின்மூன்றாகியும் இவனுக்கு ஞானம் என்பதே இல்லை. இவன் ஒன்றும் பேசுகிறதாமில்லை, எழுதுகிறதாமில்லை, ஒருவித விளையாட்டிலும் புத்தியில்லை. மற்றைய பாலர்கள் இவன் மந்தனாயிருக்கிறா னென்றெண்ணி இவனை அடித்தால் அதிலும் கோபமுண்டா

ஹஸ்தாமலகர் சிஷ்யரான்து.

சுறதில்லை. ஏதோ உபநயனம் மட்டில் செய்துவைத்தேன். 'சாப்பாட்டில் கூட இவனுக்கு உத்ஸாகமில்லை. தன்னிஷ்டம் போல் திரிந்துகொண்டு, சொன்ன பேச்சையும் 'கேளாமல், தன் கர்மவசத்தால் இவ்வாறாக வளர்ந்துவருகிறான்" என்று சொல்லிப் பிரபாகரர் ஒழிந்ததும், ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீசங்கரரும் அச்சிறுவனை நோக்கி "நீ யார்? யாது காரணம்பற்றி இந்த மாதிரியாக ஜடன்போல நடிக்கிறாய்?" என்று வினவினார்கள்.

உடனே அந்த பாலசரீரத்தை வகித்த மஹாத்மாவும், பெருகி விழும் ஆகாய கங்கையின் கர்வத்தை அடக்கும் படியான வேகத்தோடு, கீர்வாணபாஷையில் பன்னிரண்டு சுலோகங்களால், தான் ஜடனல்லவென்றும், ஜடங்களுள் ஸாக்ஷியாயிருப்பதும், ஸமஸ்த விகாரங்களுமற்று எல்லா வற்றிற்கும் மேம்பட்ட உத்தமமான பதமாயுள்ளதும் தானே யென்றும், தேஹேந்திரியங்களுக்கு ஹேரூயுள்ள சைதன்ய மயமானதும், "தத்வமஸி" "தத்ஸத்" முதலாய் மஹா வாക്யங்களில் "தத்" என்னும் பதத்திற்குப் பொருளானது மான வஸ்து தானேயென்றும் மிகத்தெளிவாய்ப் பதிலுரைத்தார். இந்தப் பன்னிரண்டு சுலோகங்களுள் ஆத்மதத்வம் முழுவதும் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மிகவும் எளிய நடையில், யாவர்க்கும் நன்றாகப் பொருள்படும்படி மனோ வாக்குக்குங்கூட எட்டாத வஸ்துவை, இந்த ஜடனென் றெண்ணப்பட்டிருந்த சிறுவன் எடுத்துரைத்ததும் அதைக் கேட்டு நமது ஸ்வாமிகளே ஆச்சரியப்பட்டார்களென்றால் அந்த சுலோகங்களின் பெருமையைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ.

॥ हस्तामलकस्तोत्रम् ॥

नाहं जडः किंतु जडः प्रवर्तते
मत्संनिधानेन न संदिहे गुरो ।
षड्दुर्मिषड्भावविकारवर्जितम्
सुखैकतानं परमस्मि तत्पदम् ॥ १ ॥

निमित्तं मनश्चक्षुरादिप्रवृत्तौ
निरस्ताखिलोपाधिराकाशकल्पः ।
रविलोकचेष्टा निमित्तं यथा यः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ २ ॥

यमग्न्युष्णवन्नित्यबोधस्वरूपम्
सनश्चक्षुरादीन्यबोधात्मकानि ।
प्रवर्तन्त आश्रित्य निष्कम्पमेकं
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ३ ॥

मुखाभासको दर्पणे दृश्यमानो
मुखत्वात्प्रथक्त्वेन नैवास्ति वस्तु ।
चिदाभासको धीषु जीवोऽपि तद्व-
त्स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ४ ॥

यथा दर्पणाभाव आभासहानौ
मुखं विद्यते कल्पनाहीनमेकम् ।
तथा धीवियोगे निराभासको यः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ५ ॥

ஹம் தாமஸகா கிஷ்யரானகா.

मनश्चक्षुरादेर्वियुक्तः स्वयं यो

मनश्चक्षुरादेर्मनश्चक्षुरादिः ।

मनश्चक्षुरादेरगम्यस्वरूपः

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ६ ॥

य एको विभाति स्वतः शुद्धचेताः

प्रकाशस्वरूपोऽपि नानेव धीषु ।

शरावोदकस्थो यथा भानुरेकः

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ७ ॥

यथऽनेकचक्षुःप्रकाशो रविर्न

क्रमेण प्रकाशिकीरोति प्रकाश्यम् ।

अनेका धियो यस्तथैकप्रबोधः

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ८ ॥

विवस्वत्प्रभातं यथा रूपमक्षं

प्रगृह्णाति नाऽऽभातमेवं विवस्वान् ।

तथा भात आभासयत्येकमक्षं

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमामा ॥ ९ ॥

यथा सूर्य एकोऽप्यनेकश्चलासु

स्थिरास्वप्सु चैकोऽग्निभाव्यस्वरूपः ।

चलासु प्रभिन्नः स्वधीष्वेक एव

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ १० ॥

घनच्छन्नदृष्टिर्घनच्छन्नमर्क

यथा मन्यते निष्प्रभं चातिमूढः ।

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ १२ ॥

ஸ நிகெத்யாவயஸ்யிஸூரூபொ஽ஹோதா || ௪ ||

ஹஸ்தாமலக் சிஷ்யரானது.

யய்யா ஐயா-ஊனா ஊவ குலா ஸஹாதெதா

2-வது விடிவெத கலநா ஹீ நடுக்கி !
 தயாய்வினொம நிரா லாஸகொ யம்

ஸ நிக்ரவயஸிஸா உவொஃஹீராதா || ௫ ||

2 நனுகு நாராஜெவி-ய-நகம்: ஸயம் பொ

திருநாவுக்கரசர் அடியை - திருநாவுக்கரசர் அடியை |

சித்யுக்ஷ ராஜேந மஜ்யஸூர உவஃ

ஸ நிகெத்யாவயஸிஸுரூபொ஽ஹோதா || ௬ ||

ய ண்கொ விஹாதி ஸ்தம் ஸாஹயெ தாம்

புகாஸஸூரூபொஹி நானவயீஷம் |

ശാഖാഖാജകൾക്കു യഥാജാ നമരകം

ஸ நிக்ரபௌஸிஸுரூவொஃஹிதா || ௭ ||

ய்யாடெ நகலுக் கண்டுகா சொரவிந்

சுருஷிண புகாஸீ கரோதி. புகாஸுடி ।

சுநகா யியொய்யுயெய்கு ஸுயொய்கு

ஸ நிக்ஞாவயஸிஸா-உவொடஹீர்தா || அ ||

விவஸ்தலா தா யயூநா உபரிகுநம்
வபு

புது ஊர் திராட்சைத் தோட்டம் விவஸூது ।

தயாலா த சூலாஸ்யபெத்யுகஸீகூஷம்

ஸ நிகெத்யாபயஸிஷ்டா உவொடஹிதா தா || ௬ ||

யமுா ஸூய-ஃ ஊகொவுநெகஸூயாஸு .

ஸ்ரீராமஸுவ - மெய்கொழி லாவஸூர குபை: ।

உமாஸுப் புகீதும் ஸ்பீஷெல் வன்வ

ஸ நிடு த்ராவடஸிஸாடுவொடஹிதா தா || ய ||

ஹஸ்தாமலக் சிஷ்யரானது.

வநஹநடிஷிவந் நஹநக-ம்

யயா நெடுத நிஷஹ்வா திஷம் |

தயார் வஹ்வா தியோஷம்ஷி:

ஸ நிதெத்யாவஸிஸூர உபொஷ்வாதா || ௧ ||

ஸநிஷ்வா வஸூஷ நஸ்யுதகெகம்

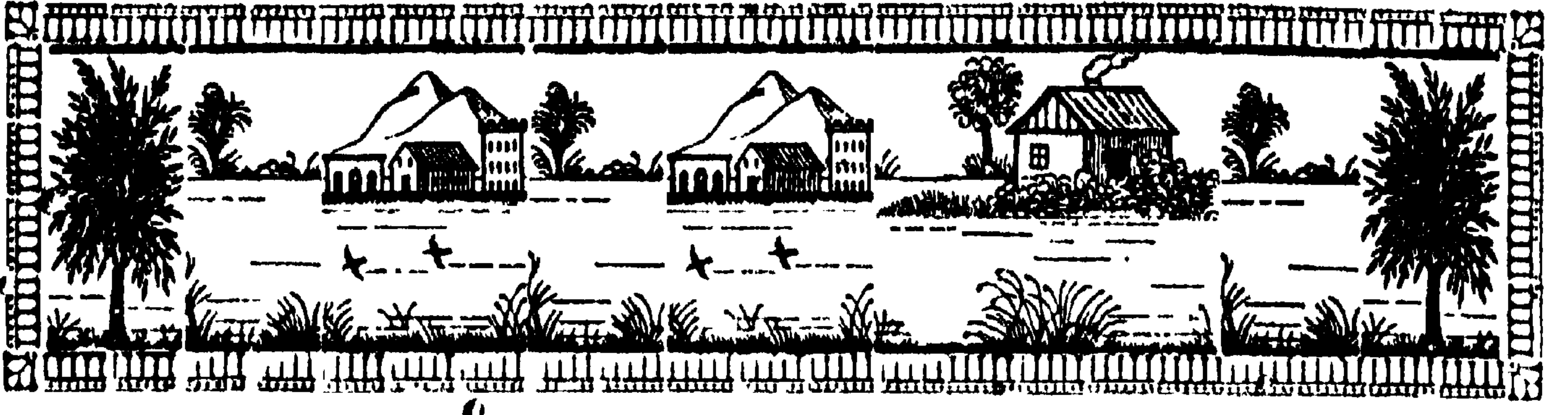
ஸநிஷூ நி வஸூநி யநஸ்யுஸந்தி |

வியததா ஸஹிஷ்வா உவம்

ஸ நிதெத்யாவஸிஸூர உபொஷ்வாதா || ௨ ||

இவ்வாறு இந்த சுலோகங்களால் எச்சிதானந்தமயமான ஆத்மாவே தாமென்பதாக பரமாத்மதத்வத்தை இவர் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் நன்றாக விளக்கிக்காட்டியதால் இந்த சுலோகங்களுக்கு “ ஹஸ்தாமலகஸ்தோத்ரம் ” என்றும், இதையியற்றியவருக்கும் ஹஸ்தாமலகரென்றும் பெயர் பிரஸித்தியடைந்தது. மிகத்தெளிவாயுரைக்கப்பட்ட இந்த சுலோகங்களைச் செவியுற்றதும் பிதாவாகிய பிரபாகராசாரியர் தமது பாலன் மிகவும் வைராக்கியமடைந்திருப்பதுகண்டு, தாம் கிருஹஸ்தாச்ரமத்தையே மேலானதாகக் கொண்ட வராதலால் இக்குமாரன் தமக்கு உதவியற்றவனெனத் தீர்மானித்துக், குமாரனை விட்டு, ஆசார்யஸ்வாமிகளிடம் விடைபெற்றுத் தமது கிருஹம் சென்றனர். பிறகு ஸ்வாமிகளும் இவருக்குக் கிரமஸந்யாஸம் ஈந்தருளி, தம்முமுடைய சிஷ்யர்களுள் ஒருவராய் இவரையும் ஏற்றுக்கொண்டு, அவ்வக்ரஹாரத்தை விட்டுப்புறப்பட்டு கிருங்ககிரியை நோக்கிச்சென்றார்கள்.

15.

சிருங்ககிரிமடஸ்தாபனம்.

ஹாவிஷ்ணு முதலான எமஸ்த
தேவதைகளாலும் புகழப்பெற்ற
சிருங்க கிரியை அடைந்தார்கள்
தமது சிஷ்யர்களுடன் அக்ஷைத
மூர்த்தியாகிய நமது ஆசார்ய
ஸ்வாமிகள். இந்த சிருங்க கிரி
யில் தான் இன்றைக்கும் நாளைக்
கும் விபாண்டகருடைய குமார
ரான ரிஷ்யசஞ்ஞங்கர் (கலைக்கோ
ட்டு மாமுனிவர்) உத்தமமான

தபஸ்சைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார். இந்தவிடத்திற்குத்
தான் விபாண்டகருடைய வனமென்று பெயர். இங்குத்தான்
கச்யபர், வஸிஷ்டர், பராசரர் முதலானவர்களுடைய ஆசா
மங்களெல்லாம் இருக்கின்றன. மிகவுமற்புதமான சரித்தி
ரத்தையுடைய விச்வாமித்ரரும் இங்குத்தான் கடைசியாகப்
பிராம்மணயத்தையடைந்தார். இந்தப் பிரதேசத்தில்தான்
ஸாத்விககுணம் குடி கொண்டிருக்கின்றது. மிருகங்கள் கூடத்
தங்களுக்கு ஸ்வாவமாக உள்ள பாகைமையைவிட்டு ஒன்

சிநங்ககிரிமடஸ்தாபனம்.

றோடொன்று வெகு ஸ்நேகமாயுள்ளன. புலிகள் மான்களை
ரக்ஷிக்கின்றன. குரங்குகள் தங்களுடைய சேஷ்டைகளை
யடக்கிக்கொண்டு அங்குள்ள குருடு, கூன் முதலியவர்களை
யெல்லாம் கையைப் பிடித்து வழிகாட்டிச் செல்கின்றன.
இந்தவிடத்தில் உள்ளவர்களெல்லோருமே மஹா கர்மடர்க
ளானதால் அவர்கள் ஸ்தா ஸர்வகாலமும் செய்யும் யாகங்
களில் ஹவிர்பாகங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள அடிக்கடி போய்
வருவது அஸாதத்தியமென்றெண்ணி, இந்திரன் முதலான
ஸமஸ்த தேவதைகளும் இங்குத்தானே இருந்துவிட்டார்கள்.
ஸாக்ஷாத் பாரமேசுவரனுடைய கல்யாணத்தின்போது பூமியை
அசையாமல் ஸமமாக்குவதற்காகத் தென்றிசையை நோக்கிச்
சென்ற அகஸ்திய மகாமுனிவரும் இங்கே தான் வஸிக்கி
றார். இதேவிடத்தில் தான் அகஸ்தியருக்கு ரிஷபாருடராய்
நசுவரன் தமது விவாஹ கோல தர்சனத்தை அருளிச்
செய்தார்.

முன்னொரு காலத்தில் வஸிஷ்ட ரைச் சோதிட்பதற்காக
தூர்வாஸ மஹரிஷியானவர் தமது மாயாசக்தியால் அநேகங்
கோடி சிஷ்யர்களைச் சிருஷ்டித்துக்கொண்டு அவர்களுடன்
இந்த வனத்திற்கு வந்து வஸிஷ்டரை நோக்கித் தாங்களெல்
லாரும் மிகுந்த பசியால் வருந்துவதாகவும், ஆகாரம் செய்து
28 நாட்களாயினவென்றும், காலதாமதமின்றி உடனே தங்க
ளுக்குச் சாப்பாடு செய்துவைக்கவேண்டுமென்றும் கேட்க,
வஸிஷ்டரும் தமது பத்நியாகிய அருந்ததியை அவ்வண்ணம்
செய்யுமாறு ஆஞ்ஞாபிக்க, அந்தம்மாள் தம் பர்த்தாவினது
கட்டளைக்கிணங்கி தமது பதிவிரதாமாஹாத்மியத்தால் ஒரு
கண்பொழுதில் அத்தனை பேர்களுக்கும் விருந்தளித்தார்
கள். அதைச் சாப்பிட்டதும் தூர்வாஸர் மிகவும் சந்தோ

சிருங்ககிரிமடஸ்தாபனம்.

ஷித்து, அருந்ததியின் மஹிமையைப் புகழ்ந்து, தமது மாயா
 சிஷ்யர்களுடன் அந்தர்த்தானமாயினார். இது ஸங்கதிகளை
 யெல்லாம் நாரதர், மூலமாய்க் கேட்டறிந்த மஹாவிஷ்ணு
 வானவர் லக்ஷ்மீ ஸமேதராய் மாறுவேடம்பூண்டு வஸிஷ்
 டாச்ரமத்திற்கு வரவே, அங்கு வஸிஷ்டரும் அருந்ததியும்
 செய்த ஆதித்யத்தைக் கண்டு மெச்சி, அவர்களுக்குத் தங்க
 ளது நிஜமான ரூபத்தைக் காண்பித்து, அந்தவிடத்திலேயே
 துங்கா நதிக்கரையில் வாஸஞ்செய்தார்கள். பரமசிவனும்
 இதைக்கேட்டுத் தமது பிராட்டியாரான பார்வதீ தேவியாரு
 டன் ஒரு கிழட்டுத் தம்பதி மாதிரியாக வேஷம்பூண்டு, அந்த
 ஆச்ரமத்திற்கு வந்து, தங்களுக்கு வேறொன்றும் தேவை
 யில்லையென்றும், கொஞ்சம் அமிருதம் தான் வேண்டுமென்
 றும் கேட்டார்கள். உடனே வஸிஷ்டர் அருந்ததியைப்
 பார்த்தார். அருந்ததியும் தேவேந்திரனை நினைத்தாள். இந்
 திரனும் உடனே அமிருதகலசத்தைக் கொண்டுவந்து கொடு
 க்க, அருந்ததி அதை வாங்கி அந்தக் கிழட்டுத் தம்பதிகள்
 கையில் கொடுத்ததும், அதைக்கண்டு வியந்து பார்வதீபர
 மேசுவாரும் தங்களது நிஜவடிவத்தை அவர்களுக்குக் காண்
 பித்து அவர்களை அனுக்கிரஹித்துவிட்டுச் சென்றார்கள்.

இவ்வாறு திருமூர்த்திகளாலும் பரிசுத்தம் பண்ணப்
 பட்டவிடம் இதுதான். இங்கே தான் மஹாவிஷ்ணுவின்
 சரீரமயமான துங்கா நதியும், பரமசிவபிரானது சரீரமய
 மான பத்ரா நதியும் ஒன்று சேர்ந்து ஹரிஹர ரூபமான
 துங்கபத்திரையாகப் பிரவஹிக்கிறது. இந்தத் துங்கபத்திரை
 யின் மஹிமையை என்னென்று சொல்வது. ஸ்ரீமந் நாரா
 யணனுடைய ஸ்ரீபாதத்திலிருந்து பெருகிய கங்கைக்கு எத்த
 னையோ மஹிமைகள் பொருந்தியிருக்கும்பொழுது, அவரு

சிருங்ககிரிமடஸ்தாபனம்.

டைய முகத்திலிருந்து பிரவஹிக்கும் இந்தத் துங்கபத்தீஸ்ரீ யின் பெருமையை யாரால் எடுத்துரைக்க முடியும்? மும் முர்த்திகள் முதலாக ஸமஸ்தமான தேவதைகளும் இதில் ஸ்நானம் செய்வதால் தங்களைப் பரிசுத்தமானவர்களாக நினைக்கிறார்களென்றால் இதைப்பற்றிப் பின்னும் சொல்ல வும் வேண்டுமோ? இதன் கரையில் ஈசுவரனே, மலஹானி கரர் (அழுக்கைப் போகச்செய்பவர்) என்னும் அர்த்தத் தோடு கூடிய பெயரோடு இன்றைக்கும் நாளைக்கும் வஸித் துக்கொண் டிருக்கிறார். இத்தகைய தேவதைகளோடும், மஹான்களோடும், புண்ய தீர்த்தங்களோடும் கூடிய பிர தேசத்தினுடைய மஹிமையை வர்ணிக்கவும் முடியுமோ? உலகத்திலுள்ள ஸமஸ்த ஆச்சரியமான வஸ்துக்களுக்கும் ஜன்மபூமியான ஸாக்ஷாத் கைலாஸத்திலிருந்து வந்து, பற் பலக்ஷத்திரங்களிலும் புண்ய தீர்த்தங்களிலும் யாத்திரை செய்து, மேருவென்ன, கங்கையென்ன, காசியென்ன, இவை களையெல்லாம் கண்ணுற்ற ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாத ஸ்வாமி களுக்கு இந்தவிடத்தைப் பார்த்ததும் ஆரந்தம் மேலிட்ட தென்றால் அதைப்பற்றி இன்னும் விஸ்தாரமாகவும் சொல்ல வேண்டுமோ?

இவ்வளவு மஹிமைபொருந்திய பிரதேசத்தையடைந்த தும் நமதாசார்யஸ்வாமிகள் ஆரந்த பரவசர்களாய், அந்த விபாண்டக தபோவநத்தின் சாந்தியையும், ஸாத்விகத்தையு மும் கண்டு திரும்பத்திரும்பப் புகழ்ந்தார்கள். அவர்களு டைய சிஷ்யர்களெல்லாரும் அங்கேயே வஸிக்கலாமென்றார்கள். ஸரஸ்வதீ தேவிக்கும் அந்தவிடம் மனத்துக்கு மிக வும் ரம்யகரமாகவிருந்தது. அந்தவிடத்திலேயே ஸரஸ்வ தியை ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்று ஆகாயவாக்குமுண்டா

சிருங்ககிரிமடஸ்தாபனம்.

யிற்று. உடனே அன்று மாத்யான்விகத்தில் ஸ்வாமிகள் துங்கபத்திரைக்குச் சென்று, அங்கு கச்யபர், வஸிஷ்டர், விசுவாமித்ரர் முதலிய மஹரிஷிகளைக்கண்டு ஸம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கையில், அவ்விடத்தில் ஒரு தவளை அப்பொழுது தான் பிரஸவிக்கக்கண்டு அந்தச் சிசு வெயிலின் தாபம் பொறுக்கமாட்டாமல் தவிக்கையில், ஓர் ஸர்ப்பம் தனது படத்தையெடுத்து அதற்குக் குடையாகப் பிடித்து, அதன் நிழலில் அந்தத் தவளைக்குஞ்சை ரக்ஷித்ததைக் கண்ணுற்றார்கள். உடனே அந்தவிடத்திலேயே திவ்யமான ஓர் பிராஸாதத்தை நீர்மாணஞ்செய்து, அதில் சாரதாம்பாளினை உத்தமமான முகூர்த்தத்தில் ஸ்தாபித்து, ஸ்ரீசக்ரத்தையும் பிரதிஷ்டை செய்தார்கள். இந்த சாரதாம்பாள் பீடந்தான் இப்பொழுதும் சிருங்ககிரியில் விளங்குகின்றது. இவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அம்பாளின் உருவத்தைத் தான் அடுத்த பக்கத்தில் பதிப்பித்திருக்கிறோம். இந்த அம்மனிருக்குமிடத்திலேயே தான் கீழே ஸ்ரீசக்ரமும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஸ்ரீசக்ரத்தின் விவரத்தையும் அதனது பெருமையையும் எழுதுவதென்றால் மிகவும் விரியுமாதலால் அதைச் சொல்லாதொழிந்தனம்.

இவ்வாறு சிருங்ககிரியில் மடத்தை ஸ்தாபித்தானதும் அதற்கு அதிபதியாய் ஸ்தா ஸர்வகாலமும் அத்வைதப்ரசாரம் செய்துகொண்டு வரும்படி முதல்முதலில் தமது சிஷ்யராகிய ஸுரேச்வராசாரியரை ஏற்படுத்தினார்கள். தாமும் கொஞ்சகாலம் அங்கேதானே வசித்தார்கள்.

ஸ்ரீ சாரதாம்பாள், ஸூரங்கேரி.

16.

ஆந்தகிரி சஷ்யானது.

ச்சமயத்தில் ஸ்ரீசங்காரி, த்தில் ஆந்தகிரி என்று ஓர் சஷ்யர் வந்து சேர்ந்தார். இவர் ஜன்மபூமியாவது இவர் ஆசார்யஸ்வாமிகளிடம் வந்த விதமாவது நிஷ்கரிஷையாய்த் தெரியவில்லை. ஆயினும் இவர் மஹா புக்திசாலியென்று

யும் இவரிடத்தில் ஸ்வாமிகளுக்கு இருந்த அன்பினால் மற்றச் சஷ்யர்களுக்குக் கொஞ்சம் அளவையை ஏற்பாட்டித் தென்னும் மட்டும் தெரிகிறது. எனினில், ஒரு ஸமயத்தில் பாடஞ்சொல்வதற்கு இவர் வாவேண்டுமென்று நமது ஸ்வாமிகள் தாமஸித்தபொழுது அப்பல் ஏனையோர்களுக்கு மனமில்லாததையறிந்து ஆசார்யஸ்வாமிகள் ஆந்தகிரியிடத்தில் தமது கருணைமாரியைப் பொழிந்தனர். உடனே அவர் ஸமஸ்தசாஸ்திரபாரங்கதராய் “தோகம்” என்று சொல்லப்பட்ட விருத்தத்தில் ஐந்து சுலோகங்களால் வேதாந்தத்தைத் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னார். அதுமுதல் இவருக்குத் தோடகாசாரியர் என்று காரணப்பெயரும் உண்டாயிற்று.

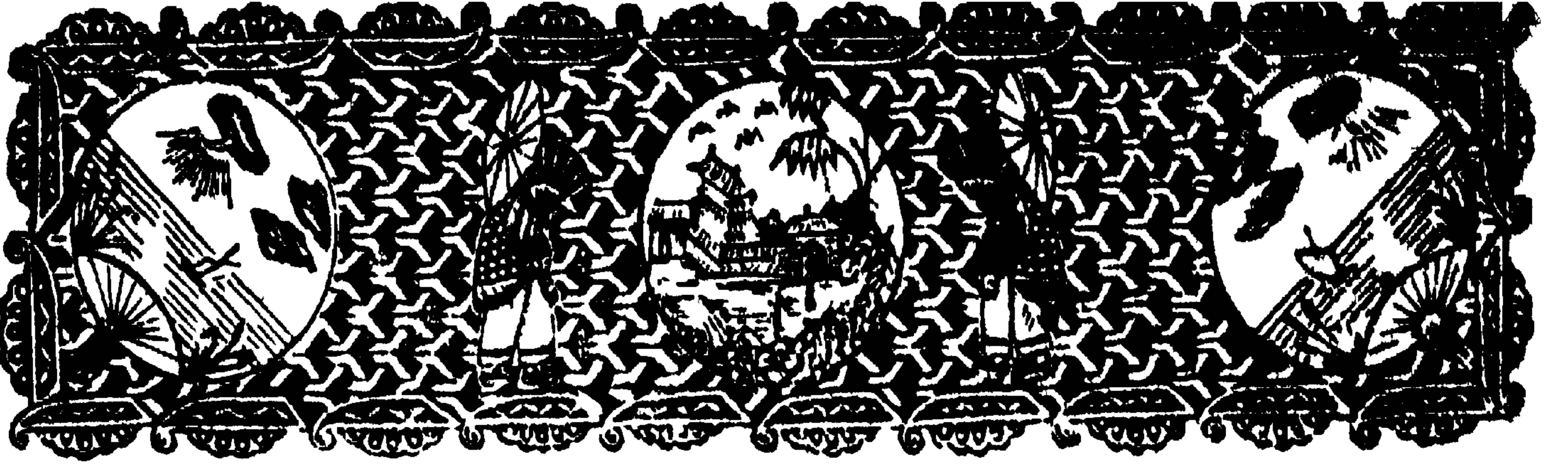
ஆநந்தகிரி சிஷ்யரானது.

இவருக்கு குருவிடத்தில் பரமவிசுவாஸம். 'குருசிசுருஷை செய்வதில் மிகத்தேர்ந்தவர். இவர் ஸ்ரீசங்கராசாரிய ஸ்வாமிகளைத் தெய்வமாகவே கொண்டாடினார். அவர்கள் முன்னிலையில் உட்காருவதுமில்லை, கொட்டாவி கூட வீடுகிறதில்லை, பின்புறமாகத் திரும்புவதுமில்லை, அனாவசியமாகப் பேசுகிறதேயில்லை. அவர்கள் காரியங்களிலேயே கண்ணையிருந்து அவைகளை முதலில் செய்கிறது. தமது பசிபைக் கூடக் கவனிக்கிறதில்லை. சருக்கிச் சொல்லுங்கால், இவருக்கு ஸ்வாமிகளிடத்திருந்த குருபக்திக்கு ஓர் எல்லையேயில்லையெனலாம். ஆசார்யஸ்வாமிகள் செய்த பாஷ்யத்திற்கெல்லாம் இவர் டிகை செய்திருக்கிறார். அதுவேதான் இன்னும் ஆநந்தகிரியமென்று விளங்குகின்றது. இந்த மாதிரியாக இவரும் ஸ்ரீசங்கரருடைய முக்கியமான சிஷ்யர்களுள்ளொருவரானார். இந்த நான்கு முக்கிய சிஷ்யர்களாகிய (ஹஸ்தாமலகர், பத்மராதர், ஸுரேச்வரர், தோடகர்) இவர்களைப் பார்த்தவர்களெல்லோரும் பலவாறாக மயங்கினார்கள்.

தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்று சொல்லப்படும் நான்கு புருஷார்த்தங்களுந்தான் உருவெடுத்து வந்து விட்டனவே, அல்லது ரிக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களின் மூர்த்திகள், காமோ, அல்லது ஸாலோக்ய, ஸாமீப்ய, ஸாநுப்ய, ஸாயுஜ்யமென்று சொல்லப்படும் முக்தி பேதங்களோ இவை, அல்லது ஸாக்ஷாத் பிரம்மாவின் நான்கு முகங்களோ இவர்கள் என்று வியந்தார்கள்.

இத்தகைய மஹத்தான விபவத்தோடு கூடிய சிஷ்யர்களுடன் அளவில்லாக் கீர்த்தியைப் பரவச்செய்துகொண்டு அக்வைதாவதாரமாகிய ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதாசார்ய ஸ்வாமிகள் சிருங்ககிரியில் விளங்கிவந்தார்கள்.

17.

பத்மபாதரின் ஸேதுயாத்தினை.

கிருங்கேரியில் இந்த மாதிரியாக ஸ்ரீசங்கரர்
மட்டி லடங்காத கீர்த்தி
யுடன் பிரகாசித்ததுக்கொ
ண்டு வருகையில், ஒரு
நாள் ஸுரேச்வராசார்
யர் தமது குருவையடைந்து மிகுந்த
வணக்கத்துடன் சாரீரக பாஷ்யர்து

க்கு வார்த்திகம் செய்யுமாறு தமக்குக் கிருபைகூர்ந்தருள
வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தார். இதைக்கேட்டதும் மற்ற
சிஷ்யர்கள் வார்த்திகம்செய்வதற்குப் பத்மபாதர்தாம் தகுதி
யானவரென்று ஸ்வாமிகளிடம் தெரிவித்தார்கள். ஸுரேச்
வராசார்யர் பூர்வாச்ரமத்தில் கர்மத்திலேயே கண்ணுயிருந்த
வராதலாலும், தாம் தோல்வியடைந்ததால் மட்டுமே ஸ்ரீசங்
கரரின் சிஷ்யரானமையினாலும், அத்தனை தத்வங்கள் இன்

பத்மபாதரின் ஸேதுயாத்திரை.

ஐயம் அவருக்கு நன்கு விளங்கியிராவென்றும், பத்மபாதர் மிகத்தெரிந்தவென்றும், அவர் சிஷ்யராய் வெகுகாலமானதாலும், அவருக்கு முன்னுதரம் பாஷ்யபாடமாயிருப்பதாலும் அவர்தாம் வரியானபடி வார்த்திகம் எழுதுவதற்குரியவரென்றும் சொன்னார்கள். இதைக் கேட்டு ஸ்ரீசங்கராசார்யஸ்வாமிகளும் தமக்கு இஷ்டமில்லாதிருந்தபோதிலும், சிஷ்யர்களின் மனத்திற்கிணங்க அவ்வாறு பத்மபாதரை ஸ்ரீதர பாஷ்யத்தாக்கு உதையும், ஸுரேச்வரரை உபநிஷத் பாஷ்யங்களுக்கு வார்த்திகமும் இன்னும் சில புதிதான அக்ஷைகளைக் கிரந்தங்களும் செய்யும்படி அஞ்ஞாபித்தார். அவர்களும் அவ்வண்ணமே செய்தார்கள். ஸுரேச்வரர் செய்த புதிய கிரந்தத்திற்குப் பெயர் வைஷ்கர்மியஸித்தி. ஆனால் தம்மை சாரீரகபாஷ்யத்திற்கு வார்த்திகம் செய்யவொட்டாமல் மற்ற சிஷ்யர்கள் கடுத்துவிட்டதால் ஸுரேச்வரர் கோபங்கொண்டு பத்மபாதர் செய்யும் வார்த்திகம் பூலோசத்தில் பிரஸித்தியில்லாமல் போகட்டுமென்று சபித்தார். பத்மபாதரும் வார்த்திகத்தைச் செய்து முடித்துக்கொண்டு ஸ்ரீசங்காரிடம் தெரிவித்தார். அவர் எவ்வஞ்ஞானதால் தனிமையில் ஸுரேச்வரரை நோக்கி “அப்பா! இதில் பாஞ்சபாதிகமென்று சொல்லாபடி முகல் ஐந்து சாணங்கள் தாம் பூமியில் பிரசுரமாகும், அவைகளிலும் நான்கு ஸ்ரீதரங்கள் தாம் விசேஷமான பிரஸித்தியடையும். நீயும் பிராரங்கம் வசத்தால் பூமியில் மறுபடியும் வாசஸ்பதியாக அவதரித்து எங்காளும் பிரஸித்தியுடன் விளங்கும்படியான வார்த்திகத்தைச் செய்வாய்” என்றார்.

இதற்குக் கொஞ்சகாலத்திற்குப் பிறகு பத்மபாதர் ஸேதுயாத்திரை செய்யக்கருதி சிருங்கேரியிலிருந்து தமது

பத்மபாதரின் ஸேதுயாத்திரை.

ஆசாரியஸ்வாமிகளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு பற்பல்
 கேட்குதரங்கள் வழியாக யாத்திரையாய்ப் புறப்பட்டு வருங்
 கால், சில சிஷ்யர்களுடன் ஸ்ரீரங்கத்திற்கு ஸமீபத்தில் விளங்
 கும் தமது பூர்வாசரம மாதலகிருஹத்தை யடைந்து பிரபா
 கரமதத்தைச் சேர்ந்த சிலருடன் விவாதித்து, அங்கு வந்த
 வர்களுக்குத் தத்வோபதேசம் செய்து, அவ்விடம் விட்டுப்
 புறப்பட்டார். அப்பொழுது இவர் சிஷ்யர்களில் சிலர் வஹி
 த்துவரும் புத்தகத்தைக் கண்டு, அம்மாதலர் இது யாதென
 வினவ, பத்மபாதர் தமதாசாரியஸ்வாமிகளின் திருவாக்கா
 கிய பிரம்மஸூத்திர பாஷ்யத்துக்குத்தாம் செய்த சிற்றுரை
 என விளங்க விடை பகர்ந்தார். அதைக்கேட்ட அம்மாதலர்
 அப்புத்தகத்தைத் தம்மிடம் சிலகாலம் வைத்துவிட்டு யாத்
 திரை செய்து திரும்பிவரும்பொழுது எடுத்துப்போகலா
 மென வேண்டிக்கொள்ள, அவ்வண்ணமே அப்புத்தகத்தை
 அங்கு வைத்துவிட்டுத் தாம் ராமேசுவரம் சென்று, ஸேது
 தர்சனம், ஸமுத்திரஸ்நானம் முதலியவற்றை முடித்துக்கொ
 ண்டு திரும்பினார். இதனிடையில் இவரது மாதலர் இவர்
 எழுதிய டகா கிரந்தமானது தமதுகுருவாகிய பிரபாகரர்
 எழுதிய கிரந்தத்துக்கு நேர் ~~வி~~திராந்தமாயும், அந்த மதத்தை
 முற்றிலும் கண்டிக்கத்தக்கதாயுமிருப்பதைப் பார்த்து, அத
 னால் பொறுமைகொண்டு, அப்புத்தகத்துடன் தமது வீட்
 டைக்கொடுத்துச் சாம்பலாக்கினார். பிறகு அவ்விடம் வந்த
 பத்மபாதாசாரியர் இச்செய்தியைக்கேட்டு மிகவும் மன
 வருத்தமுற்று, வேறு சிந்தையில்லாமல், தமது குருவை
 சிருங்ககிரியில் வந்து கண்டு தமது கிரந்தம்போனவழியைச்
 சொல்லிப் புலம்பினார். அதற்கு ஸ்ரீசங்கரர் அவரை ஒரு
 வாறு பின்வருமாறு தேற்றினார். “அப்பா, ஸ்ரீணில் வருத்த

பத்மபாதரின் ஸேதுயாத்திரை.

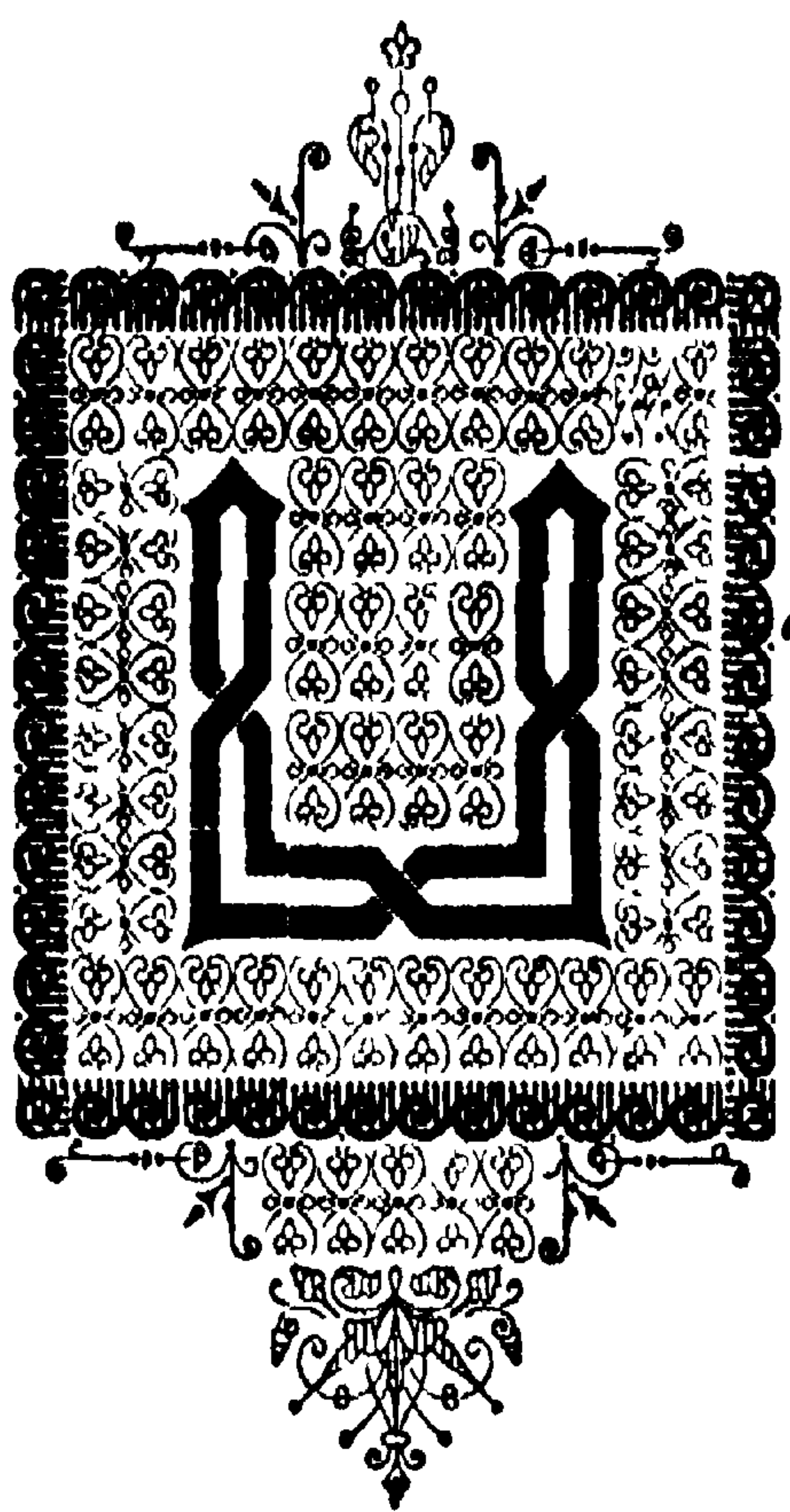
மேறவேண்டாம். நீ எழுதிய புஸ்தகத்தை ஒரு ஸமயத்தில் ஐந்துபாதம் வரையில் யாம் கேட்டதுண்டு. அதை இப்பொழுது சொல்வோம், நீ எழுது" என ஆஞ்ஞாபித்தார். பத்மபாதரும் உடனே அவ்வாறே எழுதினார். அதலால் இந்த ஐந்து பாதங்கள் தாம் பிரசாரத்தையடைந்தன.

18.

மாதிருகர்மா.

தம்பாதர் இவ்வாறாக ஸேது யாத்திரை
சென்றிருந்த காலத்தில் ஒரு நாள்
நமது ஆசார்யஸ்வாமிகள் தமது யோக
சக்தியால் தமது தாயார் அந்திமதசை
யிலிருந்தாக அறிந்து உடனே ஆகா
சமார்க்கமர்க்க கணப்பொழுதில் காலடி
கிராடித்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். ஒன்

றிலுமே இல்லாத இம்மஹான் தமது தாயாரை இந்த
அவஸ்தையில் கண்டதும் மனமிளகினவராய் அந்தம்மாளை
பிரதக்ஷிணம்பண்ணி நமஸ்காரம் செய்தார். ஸர்யாஸிகள்
இவ்வாறு செய்யலாமோவெனின் ஸ்காந்தபுராணத்தில் இத
ற்கு ஆகாரமிருக்கிறது.

संन्यस्ताखिलकर्माऽपि पितुर्वन्द्यो हिमस्करी ।

सर्ववन्द्येन यतिना प्रसूर्वन्द्या प्रयत्नतः ॥

ஸ௦ நஞ்ஜாவிமகா-ஃவி வித-வ-ஃஜா ஹிஃஷாஃ ।
ஸவ-ஃவஜா ந யதிநா வுஸுவ-ஃஜா ப்ரயத-ஃ ॥

மாதிருகர்மா.

எல்லாராலும் வந்தனம் செய்யத் தகுந்த எய்யாஸியால்
 தாயார் எந்த விதத்திலும் நமஸ்கரிப்பதற்கு உரியவள் என்று
 சொல்லியிருக்கிறது. எவ்வித மோஹாந்தகாரத்தையும் போ
 க்கக்கூடிய இந்த உத்தம சீலி தமது தாயாரைப்பார்த்து
 “அம்மா! சோகத்தை விட்டுவிட்டு உனக்கு ஆகவேண்டி
 யதை என்னிடம் சொல்” என்றார். வெகுகாலமாக விட்
 டுப்பிரிந்திருந்த தனது புத்திரனை இச்சமயத்தில் ஸவஸ்
 தனாகவே நேரில் பார்த்துத் தானே மொழிந்தகாவது
 “அப்பா! இந்த அவஸ்தையில் உன்னை நான் ளெளக்கிய
 மாகக் கண்ணால் கண்டே எனக்குப் போதும். வேறு
 என்ன எனக்கு ஆகவேண்டியதிருக்கிறது? ஆனால் என் சரீ
 ரம் மிகவும் ஜீர்ணமாய்ப் போய்விட்டது. அப்பா, இனி
 மேல் என்னால் ஜீவித்திருக்கமுடியாது. ஆகையால் சாஸ்
 திரப்படிக்கு எனக்குள்ள ஸம்ஸ்காரங்களை நீ செய்து என்
 னைப் புண்யலோகத்தை அடையும்படி செய்” என்றான்.
 இதைக்கேட்டதும் நமது ஆசார்யஸ்வாமிகள் தமது மாதா
 வுக்கு உபதேசஸாஹஸ்ரி என்று சொல்லாடும் அத்புதமான
 கிரந்தத்தால் பிரம்மத்தை உபதேசித்தார். இதைச்செவி
 யுற்ற அந்த அம்மாள் “அப்பா! நிர்குணமான பிரம்மத்தைக்
 கிரஹிக்கிறதற்கு எனக்குத்திறமை போதாது. ஆகையால்
 ஸகுணமாயுள்ளதை எனக்குச்சொல்லு” என்றான். உடனே
 பரமதயாளுவான அந்த யதிசக்ரவர்த்தியும் அத்யத்புதமான
 பாதிநான்கு சுலோகங்களால் ஸகுணரூபியான ஸாக்ஷாத்
 மஹாதேவனை ஸ்தோதரம் செய்தார். இந்தச் சுலோகங்
 களுடைய காம்பீர்யத்தையும், அர்த்தபுஷ்டியையும் வர்ணி
 க்க ஆரம்பியதே மிகவும் ஸாஹஸமாதலாலும், ஏதோ
 கொஞ்சம் நமக்குத்தெரிந்தவரையில் சொல்லுவதாயிருந்தா

மாத்ருகர்மா.

ஓங்கூட மிகவும் விஸ்தாரமாகுமாதலாலும், பின்னொரு ஸமீ
யத்தில் இதைப்பற்றி விவரித்துக் கொள்ளலாமென்றெ.
ண்ணி, இங்கு அந்த சுலோகங்களை வரைவதோடுமட்டும்
நிறுத்தினோம்.

அநாத்யந்தமாद्यं परं तत्त्वमर्थं

चिदाकारमेकं तुरीयं त्वमेयम् ।

हरिब्रह्ममृग्यं परब्रह्मरूपं

मनोवागतीतं महः शैवमीडे ॥ १ ॥

स्वशक्त्यादिशक्त्यन्तसिंहासनस्थं

मनोहारिसर्वाङ्गरत्नादिभूषम् ।

जटाचन्द्रगङ्गास्थिसंपर्कमौलिं

पराशक्तिमित्रं नुमः पञ्चवक्त्रम् ॥ २ ॥

शिवेशानतत्पुरुषाघोरवामा-

दिभिर्ब्रह्मभिर्हन्मुखैः षड्भिरङ्गैः ।

अनौपम्यषट्त्रिंशतं तत्त्वविद्या-

मतीतं परं त्वां कथं वेत्ति को वा ॥ ३ ॥

प्रवालप्रवाहप्रभाशोणमर्धं

मरुत्वन्मणिश्रीमहःश्याममर्धम् ।

गुरु स्यूतमेकं वपुश्चैकमन्तः

स्मरामि स्मरापत्तिसंपत्तिहेतुम् ॥ ४ ॥

स्वसेवासमायातदेवासुरेन्द्रा-

नमन्मौलिमन्दारमालाभिषिक्तम् ।

नमस्यामि शम्भो पदाश्वोरुहं ते
भवाम्भोधिपोतं भवानीविभाव्यम् ॥ ५ ॥

जगन्नाथ मन्नाथ गौरीश नाथ
प्रपन्नानुकम्पिन्विपन्नार्तिहारिन् ।
महःस्तोममूर्ते समस्तैकबन्धो
नमस्ते नमस्ते पुनस्ते नमोऽस्तु ॥ ६ ॥

महादेव देवेश देवादिदेव
स्मरारे पुरारे यमारे हरेति ।
ब्रुवाणः स्मरिष्यामि भक्त्या भवन्तं
ततो मे दयाशील देव प्रसीद ॥ ७ ॥

विरूपाक्ष विश्वेश विश्वाधिकेश
त्रयीमूल शम्भो शिव त्र्यम्बक त्वम् ।
प्रसीद स्मर त्राहि पश्यावपुष्य
क्षमस्वाऽऽप्नुहीतीक्ष पाहि क्षिपामः ॥ ८ ॥

त्वदन्यः शरपयः प्रपन्नस्य नेति
प्रसीद स्मरन्नोऽवहन्यास्तु दैन्यम् ।
न चेत्ते भवेद्भक्तवात्सल्यहानि-
स्ततो मे दयाळो दयां संनिधेहि ॥ ९ ॥

अयं दानकालस्त्वहं दानपात्रं
भवाम्नाथ दाता त्वदन्यं न याचे ।
भवद्भक्तिमेव स्थिरां देहि मह्यं
कृपाशील शम्भो कृतार्थोऽस्मि तस्मात् ॥ १० ॥

மா திரு கா மா.

पशुं वेत्सि चेन्मां त्वमेवाधिरूढः

कलङ्कीति वा मूर्ध्नि धत्से त्वमेव ।

द्विजिह्वः पुनः सोऽपि ते कण्ठभूषा

त्वदङ्गीकृताः शर्व सर्वेऽपि धन्याः ॥ ११ ॥

न शक्नोमि कर्तुं परद्रोहलेशं

कथं प्रीयसे त्वं न जाने गिरीश ।

तथा हि प्रसन्नोऽसि कस्यापि कान्ता-

सुतद्रोहिणो वा पितृद्रोहिणो वा ॥ १२ ॥

स्तुतिं ध्यानमर्चा यथावद्विधातुं

भजन्नप्यजानन्महेशावलम्बे ।

त्रसन्तं सुतं त्रातुमग्रे मृकण्डो-

र्यमप्राणनिर्वापणं त्वत्पदाब्जम् ॥ १३ ॥

अकण्ठे कलङ्कादनङ्गे भुजङ्गा-

दपाणौ कपालादभालेऽनलाक्षात् ।

अमौलौ शशाङ्कादवामे कलत्रा-

दहं देवमन्यं न मन्ये न मन्ये ॥ १४ ॥

சுநாடி ஹோடி வாரம் தகையே-ம்

விடாகாரனெகம் தருயம் கூறெய்யு ।

ஹரிஸூரஹோம் வாரஸூரஹாரவம்

ஹேநாவாமதீதம் ஹே ஹே ஹேவீஹே ॥ ௧ ॥

ஹஸ்தாபிஸகூலஹிஹாஸநஸூ-

ஹேநாஹாரிஸவ-ம்-மா தாதிஹேஷு ।

மாதிருகர்மா.

ஜடா உத, மமா ஸ்ரீஸங்க-கெளரி

வராஸகிரித்ரம் த-ஃ வனவகூ ॥ ௨ ॥

ஸ்ரீவெஸாநத் துருஷாயொநவாஜிஹி.

ബ്രഹ്മാവിഷ്ഠ-നാമം ഐശ്വര്യം |

சுருஷாபிஷேகம் தக்கவிரா-

பிதீதம் பரம் சுவாம் கபூம் வெதி கொ வா || ௩ ||

പ്രവാ ഉപ്രവാ ഹുപ്രവാശൊന്നിധം-60

മിന്നുപടയെപ്പോലെ പൊങ്ങപ്പെട്ടു !

மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே:

ஸ்ரீ ராஜ ஸ்ரீ ராஜ திஸம்பதிஹதம் || ச ||

வெவ்வாஸை பாதுகொண்டொருநா-

நடுநிலைநாரசாவிஷித் 21

நதீஸ்யுதி ஸம்ஸா ஷாண்டோரஹம் தெ

ஹவாஹாயிபாது ஹவா நீவிவாவ்யு ॥ ௫ ॥

ஐமனாடி ினாடி மௌரீஸ் நாடி

வெள்ளா நுகம்பிநிவெளா தி-ஹாந்நு ।

ஹம்ஸுரஜே நம: || வாசி ஹ்ஸுகஸ்ய நம: ||

நஜெஸு நஜெஸு வு நஜெஸு நஜெஸு || ௬ ||

‘ಶಿಖಾರ್‌ಮೊವ್ ಮೊವೊಸ ಮೊವಾ ಶಿಮೊವ

ஸ்ரீராமன் பஞ்சராமன் யஜ்ஞராமன் ஹரன் தி ।

பெருவாணம் ஸ்ரீராமச்சந்திர ஹத்யா ஹவனம்

தெதா தெ தியாஸீய தெவ வுஸீதி || எ ||

விரிபாக்க விஸ்வ விஸ்வாயிதேஸ்வர

தாய்-குழை மாவெனா மீவ துண்டுக கூழ் |

மாதிருகர்மா.

புலீடி ஸூர தூஹி பஸ்யாவபநஷி
 கூழீஸூரஸ்வநஹீதீகூ பாவஹி கழிவாரீம் || அ ||

கூடிநயம் ஸாரணம் புவஹஸ்ய நெதி
 புலீடி ஸூரனொர்வஹந்யாஸூ நெடிநயம் |
 ந வெதெ ஹவெகூவா தயுஹாநி-
 ஸூதெதா தெ டியாநொ டியா ஸாநியெஹி || க ||

கூயம் டாநகாமஸூஹம் டாநபாதும்
 ஹவாநாய டாதா கூடிநயம் ந யாவெ |
 ஹவகூகீதெவ ஸ்வி ராம் தெஹி தீஹம்
 க்யூபாஸீய ஸம்ஸூ க்யூதாயெ-கா-ஸூ கஸூக || ட ||

பஸூம் வெதி தெந்யாம் கூதெவாயிரமம்
 கமங்கீதி வா தீயு-க யதெ கூதெவ |
 திஜிஹம் பநம் ஸொர்வி தெ கணஹதஷா
 கூடிநீக்யூதாம் ஸவ-க ஸவெ-கர்வி யந்யாம் || டக ||

ந ஸகூரீ கத-ம் பரதெநாஹயெஸம்
 கமம் ஸீபஸெ கூம் ந ஜாதெ நிரீஸ |
 தயா ஹி புஸனொர்வி கஸ்யாவி கானா-
 ஸ ததெநாஹினொ வா வித்யதெநாஹினொ வா ||

ஸூ-கிம் ப்யாநீவ-காம் யயாவதியா தம்
 ஹஜஹப்யஜா நநுஹஸாவயம்ஸெ |
 துஸஹம் ஸூதம் தூத-கீதெ தூகணோ-
 ய-கீப்யாண நிவ-காவணம் கூததாஸ்ய || டக ||

கூகணே கமங்காடிநம்ஸெ ஹஜம்மா-
 டபாணொ கபாயாடிஹயெநயாகூக ||

மாதிருகர்மா.

சுலோனயென ஸ்ரரங்காடிவாடு கலுதா.

டிஹம் டெவந்யம் ந ஃநெந்யம் ந ஃநெந்யம் || ஃச ||

இனி வகுணரூபியாக ஈசுவரனைத் தியானம் செய்வ
பிறகு இதற்கு ஸமானமாக வேறு சுலோகங்கள் யாராலே
னும் செய்யப்பட்டதில்லை, செய்யப்பட்டிருக்கிறதில்லை.
இத்தகைய அபுத்தமான ஸ்தோத்ரத்தைச் செவியுற்றதும்
மஹாதேவனும் தமது சிவகணங்களை அனுப்பினார். சூலம்,
பிளாகம் முதலிய குரூரமான ஆயுதங்களோடு கூடிய இவர்
களைப்பார்த்ததும் தமது ஸ்வாமிகளின் தாயார் மிகப்பயந்து
“அப்பா! இவர்களுடன் நான் போகமாட்டேன்” என்றுள்.
உடனே ஸ்ரீசங்கரரும் அந்தச் சிவதூதர்களை அனுப்பிவிட்டு,
ஸாக்ஷாத் மாதவனை ஸ்தோத்ரஞ்செய்தார். அவரும் தமது
தூதர்களை விமானத்துடன் அனுப்பினார். இவ்வாறு ஸ்ரீமந்
நாராயணனையே த்யானஞ் செய்துகொண்டு, மஹாபாக்ய
சாலினியான அந்த மாதாசிரோமணி, தமது புத்திரனருகி
லிருக்கும்பொழுதே அந்த விமானத்திலேறிக்கொண்டு அர்ச்
சிராதிமார்க்கமாக ஸ்ரீவைகுண்டலோகமடைந்தாள்.

பிறகு ஸ்ரீசங்கரரும் தமது மாதாவுக்குரிய உத்தரயிரி
யைகளைச் செய்யவேண்டி, அந்த அக்கிரஹாரத்திலுள்ளவர்
களைக் கூப்பிட்டதில், அங்குள்ளவர்களெல்லோருமே வர
மாட்டோமென்று சொல்லிவிட்டார்கள். இதனிலும் வேறு
பரிதாபமான அவஸ்தையும் வேண்டுமோ? தாயாரைப் பறி
கொடுத்துவிட்டு அவள் சரீரத்தை தஹனஞ்செய்வதற்காக
ஒத்தாசைக்கு வரவேணுமாய் விடுவீடாய்ப் போய்க் கெஞ்
சியும், ஒருவராவது அதற்கிணங்கவில்லை. கல்நெஞ்சுடன்
கூடிய அந்த அக்கிரஹாரவாஸிகள் நெருந்புகூடக்கொ
டுக்காமல் “ஸந்யாஸிக்கு மாதிருகர்மம் என்கிருந்து வந்

மாதிருகர்மா.

த்து? இவன் சுத்த அயோக்கியன்; ப்ரஷ்டன்” என்பதா஁ர்
பலவாறாக யதிகிரேஷ்டரான ஸ்ரீசங்கரரை நிந்தித்தார்கள்.
இதை யெல்லாம் பார்த்ததும் பகவத்பா஁ருக்கு அடங்கா஁
கோபம் உண்டாயிற்று. அங்குள்ளவர்களை யெல்லாம் அங்
கள் சபித்தார்கள். உடனே தமது இல்லத்தின் கொல்லிய
புறத்தின் வலது பாகத்தில் அங்கிருந்த வாழைமரங்களால்
ஒரு சிதையை அடுக்கி, அதில் தமது தாயாரின் சரீரத்தைக்
தாம் ஒருவராகத் தூக்கமுடியாததால் துண்டு துண்டாகச்
சேதித்துக்கொண்டு வந்து சேர்த்து, தமது கமண்டுலு ஜலத்
தால் தமது தாயாரின் வலதுகையில் நெருப்பை மூட்டி அத
னால் தஹனகர்மாவைச் செய்து முடித்தார். இதையெல்
லாம் மனதில் வைத்துக்கொண்டுதான் அந்த அக்கிரஹா
ரத்திலுள்ளவர்கள் வேதத்திற்கு அநதிகாரிகள் என்றும்,
அவர்கள் யதிகளை பிணைசெய்விப்பதற்கு அநர்ஹர்களை
ன்றும், தம்மை இவ்வாறு நிர்ப்பந்தித்ததால் அங்குள்ள ஒவ்
வொரு வீட்டிற்கும் அந்தந்த வீட்டின் கொல்லைப்புறத்தி
லேயே ச்மசானம் ஏற்படவேண்டுமென்றும், ஒவ்வொரு
பிரேதத்தையும் சேதித்தே சிதைக்கு எடுத்துப்போகவேண்டு
மென்றும் சபித்தார். இந்தக்கடோரமான சாபத்தை அங்
குள்ளவர்கள் இன்னும் அனுபவிக்கிறார்கள். இன்னமும்
யதிகள் அங்கு ஒருவர் வீட்டிலும் பிணைசெய்வதில்லை. ஒவ்
வொரு வீட்டிலும் ச்மசானம் கொல்லைக்குள்ளேயேதான்.
ஆனால் இறந்தவர்களின் சரீரத்தைச் சேதித்துக் கோரப்படு
த்துவதற்குப் பர்யாயமாக ஓர் கத்தியை எடுத்து வெட்டு
வதுபோல அபிநயித்து விட்டுப்பிறகு மேற்காரியங்களை நட
த்துகிறார்கள். ஸர்வலோகபூஜிதர்களாயிருக்கும் மஹான்
களை நிந்திப்பதின் பலன் இப்படித்தானாகும். அந்தக்கூல

மாதிருகர்மா.

ழங்கிராமமே பின்பு உருவாகாமல் நசித்துப்பாழ்த்துப் போய் விட்டது.

“இந்தப்பிரகாரம் தமது தாயாரைத் திரும்பிவருதல் என்பதில்லாதிருக்கும்படியான ஸௌக்கியமான ஆத்யுந்த பதவியில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிட்டு, யதிஸார்வபென் மரான பூச்சங்கரபகவத்பாதர் இவ்வுலகில் திக்விஜயம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.”

19.

தீக்விஜயம்.

பொழுதுதான் யாம், இம்மஹானுடைய
சரித்திரத்தை எழுதிப் புகுந்தான் ஸாஹ
ஸம் நன்கு புலப்படுகிறது. அக்காலத்திலே
ஜகத்தில் பரவியிருந்த மதங்களுக்கு ஓர் எல்லை
யில்லை. ஆயிரக்கணக்காக மதங்கள் இருந்தன.
இதற்கு முந்திச் சொல்லியபடி ஒவ்வொரு மதத்தினரும்,
தத்தமக்கு ஏற்றவாறு பலவகை ஆதாரங்களை நமது சுருதி
ஸ்மிருதி, முதலியவைகளிலிருந்தே எடுத்துக்கூறினார்கள்.
நமது ஸ்வாமிகள் ப்ரவசனம் செய்த அக்வைதமதமோ,
ஸாதுவாக ஜனங்களிடத்து அக்காலத்தில் வியாபிக்கவில்லை.
ஆதலால் அளவிறந்த அத்தகைய துர்மதங்கள் விசேஷ
மாய்ப் பரவியிருந்த ஒவ்வொரு இடத்திற்கும் இந்த யதிசக்ர
வர்த்தி சென்று அங்குள்ள அந்த மதத்தின் தலைவர்களுடன்
வாதித்து, அக்வைத மதத்தின் பெருமையை ஸ்தாபித்து,

திக்கவிஜயம்.

அதனது தத்வத்தை ஜனங்களுக்குப் போதித்து, நாட்டி-
 குமே அஸ்த்யத்தைத் தொலைத்து ஸத்யத்தை நிலைநாட்டி-
 னதன் மஹிமைமைய யாரால் சொல்லமுடியும். ஸமஸ்த மதங்-
 களுடையவும் ஸாராம்சத்தை நன்குணர்ந்து உரந்த ரூபமாக
 “ஸ்வதர்சன ஸங்கிரஹம்” என்று எழுதிருக்கும் ஸாக்ஷாத்
 வித்யாரண்யஸ்வாமிகள் கூட “கேத் சங்கரசுரோ: சவ்ரத் காஹ்
 வராசி” ஸத்குருவாகிய ஸ்ரீசங்கரருடைய திவ்ய சரித்திர
 மெங்கே, அல்பனாகிய யான் எங்கே? என்று தம்மைத்தாமே
 இவ்விஷயத்தில் அல்பனாக நினைக்கும்பொழுது மற்றவர்
 களின் துணிபைப்பற்றி என் சொல்வது? ஸ்வாமிகளின் திக்
 விஜயத்தின் மஹிமையைப்பற்றி நினைக்கும்பொழுது அத
 னது காம்பீர்யத்திலீடுபட்டு ஒன்றும் எழுதத்தோன்றாமல்
 பயமே மேலிடுகிறது. அதை எவ்வாறு வர்ணிக்கிறது என்று
 மனக்குழப்பமும் உண்டாகிறது. நமது உபநிஷத்துக்களில்
 மந்த்ரத்ரஷ்டாக்களாயிருந்த மஹரிஷிகள் பிரம்ஹத்தைக்
 குறித்துச் சொல்லும்பொழுது “யतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य
 मनसा सह” அதை அடைவதற்கு என்ன பிரயத்தினம் செய்-
 தும் அடையாமல் மனமும் வாக்கும் திரும்பிவிட்டன
 வென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் முக்காலமுமறி-
 ந்த மஹரிஷிகளாசலால் அவர்களுக்கு பிரம்ஹத்தை யறிய
 முடியாமலிருந்தது. மந்த புத்திகளான ஸாதாரண மனிதர்
 களுக்கோவெனில் இம்மஹானுடைய மஹிமையைப்பற்றி
 எடுத்துச் சொல்லவாவது அல்லது பகுத்தறியவாவது
 அஸாத்தியமான விஷயம். அது வாக்குக்காவது மனத்
 துக்காவது எட்டாதது. அதலால் எமக்குத்தெரிந்தவண்
 யில் மிகவும் சுருக்கமாய் அதை எழுதி இச்சரித்திரத்தை
 முடிப்போம்.

திக்விஜயம்.

தமது மாதாவின் கர்மா முடிந்தவுடன் ஸ்ரீசங்கராசார்பூ, ஸ்வாமிகள் சிருங்ககிரிக்குச் சென்று அவ்விடத்தில் மடத்தை ஸரிவர சாகுவதமாய் நடத்தவேண்டியதற்குத் தஞ்சை ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டு ஸுரேசுவரரை அங்கிருக்கச் செய்து தமது மற்றைய சிஷ்யர்களுடன் ரமேசுவர யாத்திரைக்குச் சென்றார்கள். தாம் போகும் ஒவ்வோரிடத்திலும் ஆங்காங்குள்ள ராஜஸ்தஸ்ஸுகளிலும் வித்வத்கோஷ்டிகளிலும் அத்வைதமதத்தினதவிதீயமகிமையை எடுத்துப் பிரஸங்கித்துப், பிறமதங்களிலுள்ள குறைகளையும், துராசாரங்களையும் களைந்துரைத்து அந்நாட்டார்களையெல்லாம் தமது கோட்பாட்டுக்குள்ளாக்கினார்கள். வடியில் ஜகன்னாதத்தில் ஓர் மடத்தை ஸ்தாபித்தார்கள். அது இன்னும் கோவர்த்தனமடமென்று விளங்குகின்றது. அங்கிருந்து காஞ்சிபுரம் சென்று அவ்விடத்திலுள்ள சாக்தர்களையெல்லாம் வென்று, சிவகாஞ்சியென்றும் விஷ்ணுகாஞ்சியென்றும் இரண்டு பட்டணங்களை ஸ்தாபித்து அங்குமோர் மடத்தை ஏற்படுத்திப் பிறகு சிகம்பரத்தின் வழியாக வைத்தீசுவரன் கோவிலையடைந்தார்கள். இவ்விடத்திலுள்ளவர்களுக்கு நமது ஸ்வாமிகள் அத்வைதோபதேசம் என்ன செய்தும் அவர்களுக்குப் புலப்படாமையால், அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு அவ்வூர் ஈசுவர ஸந்நிதானத்திற்குச் சென்று அவ்விடத்திலுள்ள, லிங்கத்தை நோக்கி எந்த மதம் ஸத்யம் என்று ஸ்ரீசங்கரர்கேட்டதாகவும், உடனே அந்த லிங்கத்திலிருந்து எல்லோரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது ஈசுவரனே நேரில் ஆவிர்ப்பவித்து அத்வைதமே ஸத்யம், அத்வைதமே ஸத்யம் அத்வைதமே ஸத்யம், என்பதாக மூன்றுதரம் சொல்லிவிட்டு அந்தர்த்தானமானதாகவும், அது முகல் சோழநாயகம் முழு

தீக்விஜயம்.

‘ஐதும் ப்ரீசங்கரரையே தெய்வமாகக் கொண்டாடி அவ
 ‘ரையே குருவாக அடைந்ததாகவும் ஓர் ஐதீஹ்யமுண்டு,
 வைத்தீசுவரன் கோவிலிலிருந்து மதுரைக்குச்சென்று அங்
 ‘கிருந்த சக்திபூஜையின் வேகத்தையும் நிறுத்தி, வைதிகமார்க்
 கத்வத அவர்களுக்குப் போதித்து, பாண்டியராஜனையும்
 தமது வசமாக்கிப் பாண்டி நாட்டின் வழியாக ராமேசுவரம்
 போய்ச்சேர்ந்தார்கள். அங்கு சிலகாலம் இருந்து னேதுதர்
 சனமும், ராமநாத பூஜனமும் செய்தானபிறகு, கிருங்ககிரியி
 லிருந்து அடிக்கடி இந்த தக்ஷிண தேசங்களிலெல்லாம் அந்த
 மட்டத்து ஸ்வாமிகள் விஜயம் செய்து அவைகளைப் பரிசுத்த
 மாக்குப்படி ஏற்படுத்தி, சாக்தர்கள், காணபதர்கள், காபாலி
 கர்கள் முதலியவர்களைத் தலையெடுக்கவொட்டாமல் செய்த
 பிறகு தாம் தமது சிஷ்யர்களுடன் வடக்குத் திக்கை நோக்
 கிப் புறப்பட்டார்கள். விதர்ப்பதேசமார்க்கமாகச் சென்று
 உத்தியினியை அடைந்தார்கள். இவ்விடத்தில் பைரவர்கள்
 என்பதாக ஓர் குரூரமான மதத்தார் இருந்தார்கள். அவர்
 கள் மதம் என்னும் வியாஜத்தால் செய்த குரூரமான செய்
 கைகளுக்கு ஓர் அளவில்லை. இவ்வளவு பலிகள் தாம் இன்ன
 வித பலிகள் தாம் கொடுக்கப்பட்டனவென்று கூறுவது
 அஸாத்தியம். ப்ரீ சங்கரரோவெனில் இந்த துராசாரங்
 களைக் கண்டவுடன் மிகுந்த ஆக்கிரஹத்துடன் அவர்களு
 டைய குரூரமான பாப நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கண்டித்
 தார்கள். ஆனால் அந்த மந்தமதிகள் இம்மஹானின் வார்த்
 தைகளைக் கேளாமல் தங்களது தலைவனான க்ரகசன் (கரகச
 என்றால் ரம்பம் என்று அர்த்தம். இப்பெயர் இவனுக்குத்
 தான் தரும்) என்பவனோடு நமது ஸ்வாமிகளை எதிர்த்துப்
 பிடித்துக் கொலைசெய்யத் தலைப்பட்டார்கள். உடனே இந்த

திக்கவியல்.

யதிஸார்வபௌமரும் அத்தேசத்தரசனைத் தமது வசமாக்கி
அவனைக்கொண்டு அந்த பைரவர்களை யெல்லாம் தண்டித்து
பலாத்காரமாய்த் தமக்குக் கீழ்ப்படியும்படி செய்துகொண்
டார்கள். பின்பு அங்கிருந்து குஜராத்துக்குச் சென்று,
துவாரகையில் ஓர் மடத்தை ஸ்தாபித்தார்கள். இம்மட
மும் இன்னும் பிரஸித்தியாய் விளங்குகிறது.

பிறகு கங்கா தீரத்திலுள்ள பற்பல க்ஷேத்ரங்களுக்குச் சென்று அவ்விடங்களிலுள்ள, பாஸ்கர், பாணன், தண்டி, மபூரன் முதலான அனைக ப்ரமுகர்களை வாதத்தில் வென்று, ஸமாச்ரயணம் என்று சொல்லிச் சரீரத்தில் தாமிர முத்திரைகளால் குடுபோட்டுக்கொள்வது முதலான பல அசாஸ்திரீய வாடிக்கைகளைக்கண்டித்து எங்குப்பார்த்தாலும் அதனை தத்தையே வேருன்றும்படி செய்தார்கள். சுருங்கச்சொல்லுமிடத்து, ஸ்ரீ வித்யாரண்யஸ்வாமிகள் சொல்லுகிறபடி

बुद्धो युद्धसमुद्यतः किल पुनः स्थित्वा क्षणाद्विद्रुतः

कौणे द्राक्कणभुग्व्यलीयततमः स्तोमावृतो गौतमः ।

भग्नौऽसौ कपिलः पलायते ततः पातञ्जलश्चाञ्जलिं

चक्रुस्तस्य यतीशितुश्चतुरता केनोपमीयेत सा ॥

பெரிய யாழ்ப்பாணத்தில் கிடைத்த பெரும் வழிநடாட்டாளர்
அருள்முகம்

கொண ஞான ஸம்பந்திய ததஃ ஸ்வாமிபுதா முள
தஃ |

ஹெழாடுவெள சுஷியம் : வராயத ததம் பாகஜ்யூயூ
ஜூவீ

உரு - ஸுஸு) ப - தீபி - த - ஸு - த - ரா - தா கெ - ந - லீ - யெ - த
லா, டி

திக்விஜயம்.

“யுத்தத்திற்காக ஸந்தத்தனாக வந்த புத்தர்கள் ஒரு கணப் பொழுதில் விரட்டப்பட்டான். காணாதனும் ஒரு மூலையில் தள்ளப்பட்டான். கௌதமனே இருட்டால் மூடப்பட்டான். காபாலிகனே அவமானப்படுத்தப்பட்டு ஒட்டம் பிடித்தான். பாதஞ்சலன், அஞ்ஜலிபந்தனம் செய்தான். இவற்றையெல்லாம் செய்த அந்த யதிபதியின் ஸாமர்த்தியத்தை என்னென்று சொல்வது.

शान्तानां सुभटाः कपालिकपतद्राहग्रहव्यापृताः

काणादप्रतिहारिणः क्षपणकक्षोणीशिवैतालिकाः ।

सामन्ताश्च दिगम्बरान्वयभुवंश्चार्वाकवंशाङ्कुरा

नव्याः केचिदलं मुनीश्वरगिरा नीताः कथाशेषताम् ॥

ஸாஹாநாஃ ஸுஹடாஃ கபாலிகபதத்ராஹ்ரஹ்வ்யாபுதாஃ
காணாடிபுதிஹாரிணஃ க்ஷபணகக்ஷோணிஸிவையைதாலிகாஃ ।
ஸாமந்தாஸ்ச டிஹம்பரான்வயபுஃவ்ஸாஹ்வாஃகவாஸாஃகாஸா
நவ்யாஃ கெசிதலம் முனிஸ்வரகிரா நீதாஃ கதாஸேபதாம் ॥

இவ்வாறாக மற்றைய மதங்களை யெல்லாம் கதாசேஷமாகச் செய்து, எண்டிசைகளிலும் த்வைதவார்த்தையே இல்லாமலடித்து, ஸமஸ்த ஸந்தேகத்தையும் விலக்கி, அத்வைத மார்க்கத்தை நன்கு பிரகாசிக்கச் செய்தார்கள்.

இதனடுவில் இவர்கள் எப்பொழுது சிறந்த மாந்திரிகனான அபிநவகுப்தனென்பவனை ஜயித்தார்களோ அப்பொழுதே அவன் மிகவும் சினங்கொண்டு எவ்வாற்றானும் இவர்களைத் தொலைக்க வேண்டுமென்ற துரெண்ணத்துடன்

திக்கவிஜயம்.

நமது ஸ்வாமிகள்மேல் ஆபிசாரமந்திரங்களைப் பிரயோகம் செய்தான். அதனால் இவர்களுக்கு பகந்தரம் என்று சொல்லப்படும் ஓர் குரூரமான ரோகம் உண்டாயிற்று. அந்நேரத்தில் ஹேனும் லக்ஷியம் செய்யாமல் ஸ்வாமிகளிருந்தபோதிலும், இவர்களுடைய சிஷ்யர்களெல்லோரும் 'இவர்களை வெகுவாகப் பிரார்த்தித்துப் பற்பல வைத்தியர்களைக்கொண்டு. இவர்களுக்குச் சிகிதையை செய்தார்கள். ஆனால் அந்த வியாதியானது ஒன்றிலும் கேட்கவில்லை. கடைசியாக அகலினீ தேவதைகள் மனுஷ்ய ரூபமாக அங்கு வந்து, அவ்வியாதியை ஸ்வஸ்தப்படுத்தினதுமன்றி அதை ஏவவிட்டது அபிநவகுப்தன் என்றும் சொல்லிப் போனார்கள். உடனே பத்மபாதர் மிகக் கோபாக்ரந்தராய் மந்திரத்தாலேயே அந்த அபிநவகுப்தனைக் கொன்றார்.

பிறகு ஸ்வஸ்தராகவே ஸ்ரீசங்கரர் கங்காநதிக் கரையில் சிலகாலம் வாஸஞ்செய்தபொழுது ஒருநாள் ஸாயங்காலம் மாண்டேக்கியோபநிஷத்துக்குக் காரிகை செய்தவராகிய கௌடபாதரைச் சந்தித்து இருவரும் ஒருவரோடொருவர் மிகவும் ஆநந்தபரிதர்களாகத்தானே ஸல்லாபித்துவிட்டுப் பிரிந்தார்கள். இச்சமயத்தில் ஊரெங்கும் ஓர் வதந்தியுண்டாயிற்று. அதாவது காஷ்மீரத்திலுள்ள சாரதா பீடமிருக்கும் மண்டபத்தின் தெற்கு வாசலைத் திறந்து உள்ளே செல்வதற்கு யோக்யர்களான பண்டிதர் தென் தேசங்களிலொருவருமில்லாததால் தெற்கு வாசல் மூடினபடியே இருக்கிற தென்பதுதான். இது செய்தி நமது ஆசார்யஸ்வாமிகள் காதுில் படவே நமது சிஷ்யவர்க்கங்களுடன் அவர்கள் உடனே காஷ்மீரத்திற்குச் சென்றார்கள். அந்த சாரதாபீடத்தின் ஸ்வாரஸ்யம் யாதெனில் ஸர்வஞ்ஞரான பண்டிதர் வந்

தொடர்ச்சியும்.

தூல்தான் கதவு திறக்கும்; அந்த பீடத்திலும் அவருக்கு உட்கார் இடமுண்டாகும். ஏதாயினும் கொஞ்சமேனும் குறையிருந்தால் அந்தக் கதவு ஒருக்காலும் திறக்காது. இந்த யதிரசக்ரவர்த்தியைக் கண்ட மாத்திரத்திலோ வெனின் அக்கதவு தானாகவே திறந்துகொண்டது. இவர்களும் உள்ளே நுழைந்து சாரதாபீடத்திலேறி உட்கார்ந்தார்கள். தமக்கு ஓர் கௌரவத்தை உத்தேசித்து இவர்கள் இதில் ஏறவில்லை. தமது அத்வைதமதத்தின் மஹிமையை உலகத்திற்குக் கற்பிக்கவேண்டியே இவ்வாறு செய்தார்கள். இவர்கள் உட்கார்ந்ததும் அங்குள்ள பண்டிதர்கள் எமஸ்தமானவர்களும் இவர்களிடத்து வந்து பற்பல மதங்களைக் குறித்து வாதிக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஆனால் இவர்களுடைய பிரஸங்கமாகிற சண்டமாருதத்தால் அவர்களெல்லோருமே அடிபட்டு ஒடிப்போனார்கள். இவ்விடத்தில் ஸாயணமாதவர் சொல்லுகிறார்.

काणादः, क मणादः, क च कपिलबन्धः, काशपादमन्त्रादः

कान्यकुब्जा योगकन्या ऋषुहरतिसङ्गः कपि भाद्रपदशुक्ल

॥ विश्वविद्यालयी श्रमणकविपुलिः कविः श्रीरामः ॥

अथानुसारेण ध्यानाभिप्रायः यत्प्रियः आर्यापीठधारे ॥

காரணம் தூய்மை கடைபிடிப்பது நாகரிகப் புவனம்
நாடு நன்மையுடன் சமுதாய உலகுக் கூவி ஊழல்

வெட்டி

க. வெ. தா. வெ. த. வா. த. - க. வ. ண. க. வி. வு. தி. க. ர. லி.

உள்ளுள்ளு உள்ளு

யூதீயாவுக்கெதிராக நாகரீக யூதீயத் தலைவர்

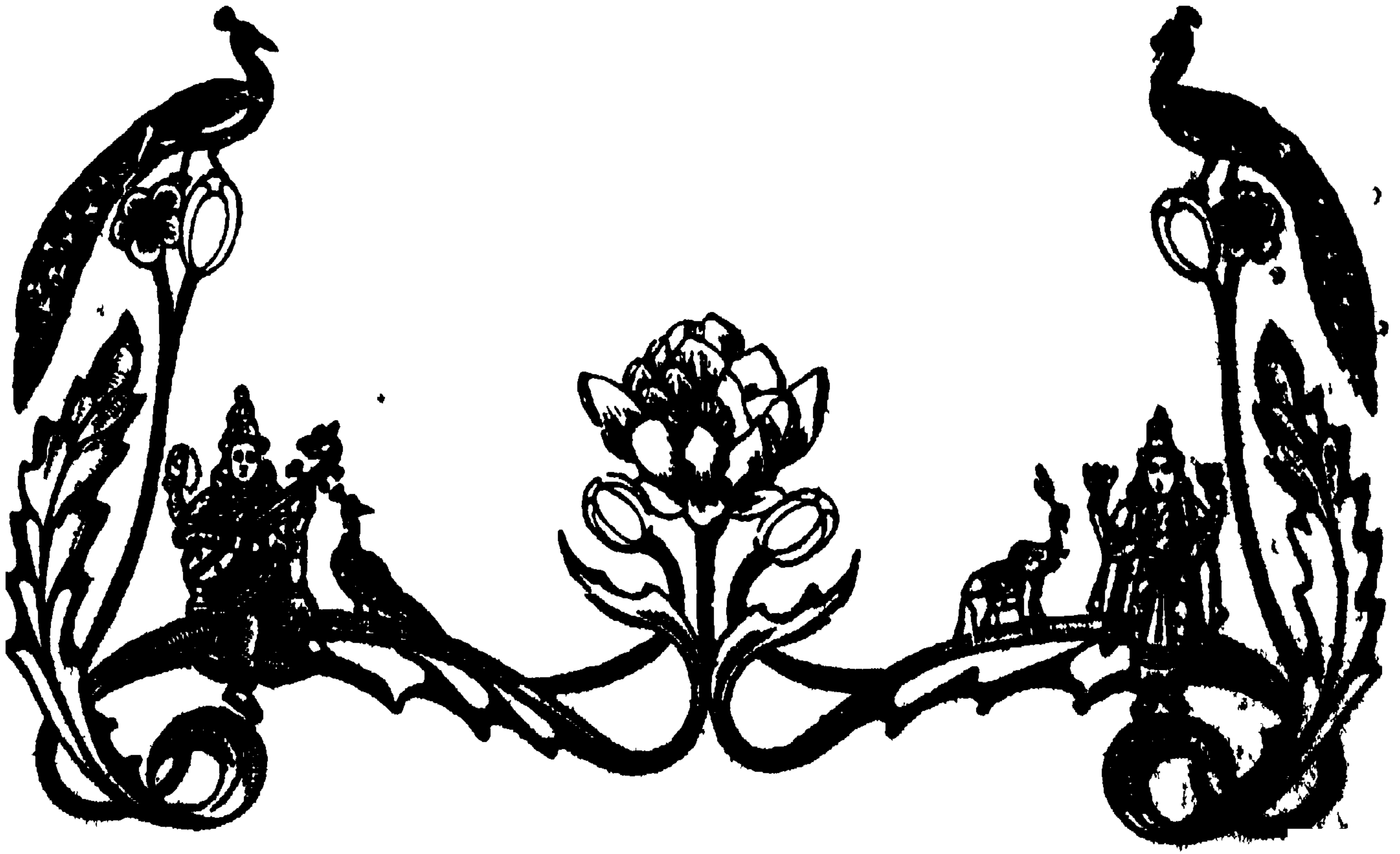
ഓംനാമോ .||

ஸ்ரீ சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள்

ஜகத்குரு, ஸூங்கேரி.

20.

சாரதாபீடவாஸம்.

சங்கரர் சாரதா பீடத்திலேறினதும் மற்ற
மதங்களெல்லாம் எங்கே யென்று தேடும்
படியாக ஆய்விட்டன. உடனே தேவதைக
ளெல்லாம் புஷ்பவர்ஷம் வர்ஷித்தார்கள். இத்தகைய அள
வில்லாக் கீர்த்தியுடன் பிரகாசித்துக்கொண்டு நமது ஸ்வா
மிகள் காஷ்மீரத்தை விட்டகன்று பதரிகாச்ரமத்திற்குச்
சென்றார்கள். அங்கு சிலகாலம் வஸித்து அவ்விடத்தி
லும் ஓர் மடத்தை ஸ்தாபித்துவிட்டு, கலிகாலத்திய கல்ம
ஷங்களையெல்லாம் தொலைத்துக்கொண்டு விளங்கினார்கள்.
இச்சமயத்தில் ஸாக்ஷாத் ஈசுவரனுடைய அவதாரமான ஸ்ரீ
சங்கரருக்கு முப்பத்திரண்டு வயது பூர்ணமாயிற்று. தாம்
வந்த காரியங்களெல்லாம் ஆய்விட்டதால் இனித்திரும்பிப்
போகக்கருதி பதரிகையிலிருந்து கேதாரத்திற்குச் சென்றா
கள். அவ்விடத்தில் மிகுந்த குளிரினால் வருந்திய சிஷ்யர்

சாரதாபீடவாஸம்.

கனின் பிரார்த்தனைக் கிணங்கி நமது ஸ்வாமிகள் பரம தயா ஞ்ஞானபடியால் நான்கு பக்கங்களிலும் பனிக்கட்டிகள் ஏராளமாய்க் கிடக்கும் அந்த இடத்திலேயே மிகவும் உஷ்ணமான ஒரு உதககுண்டத்தைத்தமது சரணாவிந்தங்களிலிருந்து உண்டாக்கினார்கள். இந்த யதிநாதருடைய கீர்த்தி தான் அவ்வாறு பரவுகிறதோவென்று சொல்லும்படி அந்த உஷ்ணகுண்டம் இக்காலத்தும் அங்கு காணப்படுகிறது.

இவ்வாறாக தேவகார்யத்தை முடிப்பதற்கென்றே கைலாஸகிரியினின்றும் இறங்கி வந்த ஸ்ரீசங்கரரைத்திருப்பிக் கூட்டிக்கொண்டு போவதற்காக, பிரஹ்மா, விஷ்ணு, இந்திரன், முதலான ஸமஸ்த தேவதைகளும், மஹரிஷிகளுடனும் ஸித்தர்களுடனும் அங்கு வந்தார்கள். ஒரு நிமிஷப் பொழுதில் ஆகாயத்தில் கொஞ்சமேனும் இடமில்லாமல் மிகவும் நெருக்கமாய் முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளின் விமானங்களும் தோன்றின. எல்லோருமாகப் பின் வருமாறு, திரிபுரதஹனம் செய்தவரும் இப்பொழுது ஸர்யாஸிவேஷம் தரித்திருப்பவருமான ஸ்ரீ சங்கரரை ஸ்தோத்தரித்தார்கள்.

भवानाद्यो देवः कवलितविषः कामदहनः

पुरारातिर्विश्वप्रभवलयहेतुस्त्रिनयः ।

यदर्थं गां प्राप्तो भवमथन वृत्तं तदधुना

तदायाहिस्वर्गं सपदि गिरिशस्मयिष्यकृते ॥

ஹவாநாஹெஜ்யா ஹேவஃ கவலிதவிஷஃ காஹேஹநஃ
புராராதிவி-விஸ்வபு-பவலய-ஹேது-ஸ்வ-திரிபு-நயநஃ ।
யதர்த-ம் கா-ம் ப்ராப்தோ பவம-தந-வ்ரு-த-ததய-நா
ததாயாஹி ஸ்வ-ம் ஸபதி-நிரிஸாஸ்ய-திரிபு-கரு-க ॥

சாரதாபீடவாஸம்.

தாங்கள்தாம் முதல் தெய்வம். தாங்கள்தாம் விஷத்
தைச்சாப்பிட்டார்கள். மன்மதனை யெரித்தீர்கள். திரிபுர
ஸம்ஹாரம் செய்தீர்கள். ஜகத்தின் உற்பத்தி, நாசம் இவை
களுக்குக்காரணம் தாங்களே. திரிலோசனனான மஹாதேவ
னும் தாங்களே. தாங்கள் எதை ஸ்தாபிப்பதற்காக பூலோ
கத்திற்கு வந்தீர்களோ அந்த ஸம்ஸார நிவாரகமான அக்
வைத மதம் இப்பொழுது நன்றாகப்பரவி விட்டது. தாங்
கள் வந்த கார்யம் நிறைவேறிற்று. ஆதலால் சீக்கிரத்தில்
தயவுசெய்து ஸுவர்க்கலோகம் வந்து எங்களை அநுக்கிர
ஹம் செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

उन्मीलद्विनयप्रधानसुमनोवाक्यावसाने महा-

देवे संभृतसंभ्रमे निजपदं गन्तुं मनः कुर्वति ।

शैलादिः प्रमथैः परिष्कृतवपुस्तस्थौ पुरस्तत्क्षणा-

दुक्षाशारदवारिदुग्धवरटाहंकारहंकारकृत् ॥

உநீஹி நயபுயா நஸஹ்நாவாக்யாவஸாநொ ஹமா-
ஹெவ ஸஹ்ய தஸஹ்யெ நிஜபதம் மஹம் நம்
குவந்தி ।

ஸௌவாஹி ப்ரஹெஸ்தௌ வஸிஷ்டதவபஹஸ்தஸௌ வஹ-
ரஸ்தணா-

ஹக்ஷாஸாரஹவாரிஹவரடாஹஹகாரஹஹகாரக்யஹ ॥

இவ்வாறு மிகவும் விரயத்துடன் தேவதைகள் மொழி
ந்த வார்த்தையைக்கேட்டு ஸ்ரீசங்கரரும் தமது நிஜபதவியை
அடைய வேண்டுமென்று எண்ணியதக்கூணத்திலேயே ஸம
ஸ்த கணங்களோடும் கூடினதாகத்தானே அதிக வெண்மை
யான நந்திகேசுவரர் இதரில் வந்து நின்றார்.

இन्द्रபிம்பரபாநைலிதசபரிவூதै: स्तूयमानः प्रसूनैः

दिव्यैरभ्यर्च्यमानः सरसिरुहमुवा दत्तहस्तावलम्बः ।

भारुह्योक्षाणमङ्गं प्रकटितसुजटाचूडचन्द्रावतंसः

शृण्वन्नालोकशब्दं समुदितमृषिभिर्धाम नैजं प्रतस्थे ॥

உருஜாபெருபுயாபெருவூழி ஸவரிபுருஷம் ஸூதா

ஜாபுஸுதெரு:

திருவொழியுதிர்நாநம் ஸாஸிராஹஹவா துதஹஸூ

வயம்ஸம்

சூரஹொக்ஷாணமூம் புகழிதஸஹடாபுஹ

ருவதம்ஸம்

ஸுணஹொகஸஸூ, ஸுஹிதஜிஷிபிபாஜெருஜ

புகஸூ

இந்திரன் உபேந்திரன் முதலான தேவதைகளெல்லோரும் எண்டிசைகளிலும் சூழ்ந்துகொண்டு ஸ்தோத்ரம் செய்ய, ஆகாயத்திலிருந்து தேவஸம்பந்தமான புஷ்பவர்ஷங்கள் வர்ஷிக்க, ஸாக்ஷாத் பிரஹ்ம தேவனே கைலாசு கொடுக்க ஸ்ரீசங்கரர் அந்த சிரேஷ்டமான நந்தியின் மேல் ஏறிக்கொண்டு, தமக்குரித்தான ஜடை, சந்திரன் முதலிய அடையாளங்களை வெளியாக்கி, மஹரிஷிகளால் நமஸ்கரிக் கப் பெற்றுத் தமது நிஜமான ஸ்தானத்திற்குச் சென்றார்கள்.

